SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-25-24

Druk nr 311

Warszawa, 17 kwietnia 2024 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Finansów.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Projekt

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw[1), 2)]

Art. 1. W ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2023 r. poz. 241) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) naruszeniu ochrony danych – rozumie się przez to naruszenie bezpieczeństwa na skutek umyślnego działania niezgodnego z prawem, zaniedbania lub wypadku, prowadzące do zniszczenia, utraty, zmiany lub jakiegokolwiek innego zdarzenia polegającego na niewłaściwym lub nieuprawnionym dostępie, ujawnieniu lub wykorzystaniu informacji, w szczególności w odniesieniu do danych osobowych przekazywanych, przechowywanych lub w inny sposób przetwarzanych, przy czym naruszenie to może dotyczyć poufności, dostępności i integralności danych;”;

2) w art. 4:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Organy administracji publicznej oraz instytucje finansowe wymienione w art. 48 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej

---

1) Niniejsza ustawa:
1) służy stosowaniu rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 259 z 16.10.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 311 z 07.12.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 62 z 02.03.2020, str. 1);
2) w zakresie swojej regulacji wdraża dyrektywę Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 104 z 25.03.2021, str. 1);
3) uzupełnia wdrożenie dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 11.03.2011, str. 1, Dz. Urz. UE L 359 z 16.12.2014, str. 1, Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015, str. 1, Dz. Urz. UE L 146 z 03.06.2016, str. 8, Dz. Urz. UE L 342 z 16.12.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 139 z 05.06.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 204 z 26.06.2020, str. 46 oraz Dz. Urz. UE L 104 z 25.03.2021, str. 1).

2) Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, ustawę z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy, ustawę z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, ustawę z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA oraz ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej.

(Dz. U. z 2023 r. poz. 615, z późn. zm.[3)]), na żądanie sporządzone na piśmie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, są obowiązane do udzielenia informacji podatkowych w razie wystąpienia właściwego organu w zakresie i na zasadach określonych odpowiednio w:

1) ust. 3 i 4 oraz dziale II lub ratyfikowanych umowach o unikaniu podwójnego opodatkowania i innych ratyfikowanych umowach międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska;

2) ust. 4 i rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.[4)]).”,

b) w ust. 1a wyrazy „na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub jego upoważnionego przedstawiciela” zastępuje się wyrazami „na żądanie sporządzone na piśmie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub Szefa Krajowej Administracji Skarbowej”,

c) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Zakres informacji podatkowych wymienianych z innymi państwami obejmuje informacje niezbędne dla celów stosowania i wykonywania krajowych przepisów państwa właściwego organu, które są możliwe do pozyskania przez organy podatkowe na podstawie obowiązujących przepisów prawa i znajdują się w posiadaniu organu lub instytucji, o których mowa w ust. 1 i 1a.

4. Żądania, o których mowa w ust. 1 i 1a, obejmują wskazanie właściwego organu, który wystąpił o udzielenie informacji, zakres żądanych informacji, okres, którego informacje mają dotyczyć, termin ich przekazania oraz pouczenie o treści art. 90a.”;

3) w art. 5 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

[3)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2023 r. poz. 556, 588, 641, 658, 760, 996, 1059, 1193, 1195, 1234, 1598, 1723 i 1860 oraz z 2024 r. poz. … .

[4)] Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 158 z 10.06.2013, str. 1, Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017, str. 1, Dz. Urz. UE L 259 z 16.10.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 311 z 07.12.2018, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 62 z 02.03.2020, str. 1 i 13.

„1a. Od decyzji i postanowień w sprawach wymiany informacji podatkowych z innymi państwami wydanych w pierwszej instancji przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej nie służy odwołanie ani zażalenie, jednakże strona niezadowolona z decyzji lub postanowienia, na które zgodnie z odrębnymi przepisami służy zażalenie, może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Do wniosku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji lub zażaleń na postanowienie.

1b. W przypadku gdy zgodnie z odrębnymi przepisami właściwy do załatwienia sprawy z zakresu wymiany informacji podatkowych z innymi państwami w pierwszej instancji jest organ wyższego stopnia w stosunku do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, organem właściwym do załatwienia tej sprawy jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej.”;

4) w art. 6 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) sporządzonym na piśmie zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;”;

5) po art. 6a dodaje się art. 6b i art. 6c w brzmieniu:

„Art. 6b. 1. Raportująca instytucja finansowa w rozumieniu art. 24 ust. 1 pkt 44 oraz raportujący operator platformy w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14 są obowiązani do udzielenia osobie fizycznej, której informacje dotyczą, informacji o:

1) gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji zgodnie z ustawą oraz
2) przysługującym tej osobie prawie do uzyskania od administratora danych informacji, jakie ma prawo od tego administratora danych uzyskać, w czasie wystarczającym do skorzystania z jej praw do ochrony danych osobowych zanim informacje zostaną przekazane.

2. Raportująca instytucja finansowa w rozumieniu art. 24 ust. 1 pkt 44 oraz raportujący operator platformy w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14 zawiadamiają niezwłocznie odpowiednio osobę raportowaną w rozumieniu art. 24 ust. 1 pkt 21 i sprzedawcę w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 18 o naruszeniu bezpieczeństwa ich danych osobowych gromadzonych i przetwarzanych na potrzeby automatycznej wymiany informacji, w przypadku gdy istnieje prawdopodobieństwo, że naruszenie to wpłynie negatywnie na ochronę ich danych osobowych.

Art. 6c. 1. W przypadku gdy doszło do naruszenia ochrony danych w związku z przetwarzaniem tych danych przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej na potrzeby

wykonywania zadań wynikających z ustawy, Szef Krajowej Administracji Skarbowej niezwłocznie zgłasza Komisji Europejskiej to naruszenie, a także wszelkie późniejsze działania zmierzające do usunięcia naruszenia ochrony danych.

2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może zawiesić w trybie natychmiastowym wymianę informacji podatkowych z państwem członkowskim, w którym doszło do naruszenia ochrony danych, jeżeli naruszenie to nie może zostać niezwłocznie i odpowiednio powstrzymane. O zawieszeniu wymiany informacji Szef Krajowej Administracji powiadamia na piśmie Komisję Europejską oraz zainteresowane państwo członkowskie.

3. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wyjaśnia okoliczności naruszenia ochrony danych, powstrzymuje naruszenie ochrony danych i podejmuje działania naprawcze, a jeżeli naruszenie ochrony danych nie może zostać niezwłocznie i odpowiednio powstrzymane, występuje do Komisji Europejskiej z wnioskiem o zawieszenie dostępu do wspólnej sieci łączności.

4. Po usunięciu naruszenia ochrony danych Szef Krajowej Administracji Skarbowej:

1) przekazuje Komisji Europejskiej informację o usunięciu tego naruszenia;
2) może wystąpić z wnioskiem do Komisji Europejskiej o wspólne sprawdzenie, czy działania naprawcze podjęte w celu usunięcia naruszenia ochrony danych były skuteczne.

5. Szef Krajowej Administracji Skarbowej ustala procedury naprawcze na wypadek naruszenia ochrony danych, które niezwłocznie wdraża w życie w przypadku zaistnienia takiego naruszenia.”;

6) tytuł działu II otrzymuje brzmienie:
„Wymiana informacji podatkowych na wniosek i z urzędu”;
7) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. 1. Wniosek o udzielenie informacji podatkowych zawiera:

1) dane identyfikujące podmiot, którego informacje podatkowe mają dotyczyć, w tym imię i nazwisko lub nazwę (firmę), adres lub inne posiadane dane niezbędne do identyfikacji podmiotu, którego wniosek dotyczy, jeżeli dane te są dostępne;
2) wskazanie zakresu żądanych informacji podatkowych;
3) stwierdzenie, że wyczerpano możliwości uzyskania informacji podatkowych na podstawie przepisów prawa krajowego wnioskującego państwa członkowskiego;

4) zobowiązanie do objęcia tajemnicą udzielonych informacji podatkowych zgodnie z przepisami prawa krajowego wnioskującego państwa członkowskiego;
5) wskazanie przewidywalnego związku informacji, których dotyczy wniosek.

2. W celu wykazania przewidywalnego związku informacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, organ podatkowy przekazuje co najmniej następujące informacje:
1) cel wykorzystania żądanych informacji podatkowych;
2) wskazanie, że zakres żądanych informacji jest istotny dla celów stosowania i wykonywania przepisów prawa podatkowego wnioskującego państwa członkowskiego.”;

8) po art. 10 dodaje się art. 10a i art. 10b w brzmieniu:

„Art. 10a. W przypadku gdy wniosek o udzielenie informacji podatkowych dotyczy grupy podatników, których nie można zidentyfikować indywidualnie, wniosek ten zawiera co najmniej następujące informacje:
1) szczegółowy opis grupy podatników;
2) wskazanie mających zastosowanie przepisów prawa oraz faktów, na podstawie których istnieją podstawy, aby sądzić, że podatnicy nie zastosowali się do obowiązujących przepisów prawa;
3) wyjaśnienie, w jaki sposób informacje, których dotyczy wniosek, miałyby pomóc w ustaleniu, czy podatnicy zastosowali się do obowiązujących przepisów prawa;
4) w stosownych przypadkach – fakty i okoliczności wskazujące na udział osoby trzeciej, która czynnie przyczyniła się do potencjalnego, niezgodnego z obowiązującymi przepisami prawa działania podatników.

Art. 10b. 1. Jeżeli w ocenie organu podatkowego występującego z wnioskiem o udzielenie informacji podatkowych istnieją przesłanki do przeprowadzenia postępowania, kontroli lub czynności, organ występuje z uzasadnionym wnioskiem o ich przeprowadzenie.

2. Jeżeli w ocenie organu podatkowego przeprowadzenie postępowania, kontroli lub czynności, o które wnioskuje właściwy organ państwa członkowskiego, nie jest konieczne, niezwłocznie informuje się ten organ o przyczynach odmowy ich przeprowadzenia.”;

9) w art. 11:
a) w ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Postępowanie powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W przypadku braku możliwości udzielenia informacji podatkowych we właściwym terminie zawiadamia się właściwy organ państwa członkowskiego, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, podając przyczyny uniemożliwiające dotrzymanie terminu udzielenia informacji podatkowych oraz wskazując przewidywany termin udzielenia tych informacji, nie dłuższy niż 6 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.”;

10) w art. 15:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej udziela z urzędu właściwemu organowi państwa członkowskiego dostępnych informacji podatkowych o dochodach z tytułu:

1) stosunku pracy;
2) stosunku służbowego;
3) spółdzielczego stosunku pracy;
4) pracy nakładczej;
5) zasiłków pieniężnych wypłaconych przez zakład pracy, o którym mowa w art. 32 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, oraz przez płatników, o których mowa w art. 42e ust. 1 tej ustawy;
6) działalności wykonywanej osobiście, o której mowa w art. 13 pkt 7 i 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych;
7) emerytur lub rent oraz innych świadczeń krajowych, o których mowa w art. 34 ust. 7 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych;
8) praw autorskich lub praw pokrewnych, praw do projektów wynalazczych, znaków towarowych i wzorów zdobniczych, w tym również sprzedaży tych praw, należności za udostępnienie tajemnicy receptury lub procesu produkcyjnego, za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego, w tym także środka transportu, oraz za informacje związane ze zdobytym doświadczeniem w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej (know-how).”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przepis ust. 1 ma zastosowanie do dochodów osiągniętych w roku podatkowym przez podatników:

1) podatku dochodowego od osób fizycznych mających miejsce zamieszkania na terytorium danego państwa członkowskiego – w przypadku dochodów z tytułów określonych w ust. 1 pkt 1–8,

2) podatku dochodowego od osób prawnych mających siedzibę lub zarząd na terytorium danego państwa członkowskiego – w przypadku dochodów z tytułów określonych w ust. 1 pkt 8

– które zostały wykazane w deklaracjach składanych przez płatników podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku dochodowego od osób prawnych.”,

c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Informacje podatkowe, o których mowa w ust. 1, obejmują także numer identyfikacji podatkowej podatnika nadany przez państwo członkowskie miejsca zamieszkania, siedziby lub zarządu, jeżeli jest dostępny.”;

11) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w celu usprawnienia współpracy, może zawierać z właściwym organem państwa członkowskiego lub państwa trzeciego porozumienia dwustronne lub wielostronne w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji podatkowych.”;

12) w art. 19:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w celu wymiany informacji podatkowych, może zawierać z właściwym organem państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, na jego wniosek lub z własnej inicjatywy, porozumienia w zakresie obecności upoważnionych przedstawicieli organów w urzędach oraz ich osobistego lub za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej udziału w postępowaniach w sprawie udzielenia informacji podatkowych, postępowaniach podatkowych lub w czynnościach kontrolnych przeprowadzanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Odpowiedzi na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego udziela się w terminie 60 dni od dnia jego otrzymania. Odmowa zawarcia porozumienia wymaga uzasadnienia.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli w aktach sprawy są zawarte informacje podatkowe, których dotyczy wniosek właściwego organu państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, przedstawiciele właściwego organu tego państwa, w ramach zawartych porozumień, otrzymują kopie dokumentów zawierających te informacje.”,

d) w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Upoważnieni przedstawiciele właściwego organu państwa członkowskiego lub państwa trzeciego biorący udział w postępowaniu w sprawie udzielenia informacji podatkowych, postępowaniu podatkowym lub w czynnościach kontrolnych mogą, osobiście lub za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, w ramach zawartego porozumienia:”;

13) po art. 22 dodaje się art. 22a–22d w brzmieniu:

„Art. 22a. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może zwrócić się do właściwego organu państwa członkowskiego o przeprowadzenie wspólnej kontroli oraz wyrazić zgodę na przeprowadzenie wspólnej kontroli na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego.

2. Przez wspólną kontrolę rozumie się wszelkie kontrole, postępowania wyjaśniające oraz inne działania podejmowane przez państwa członkowskie w ramach wykonywania swoich obowiązków w celu zapewnienia właściwego stosowania przepisów podatkowych, prowadzone wspólnie przez właściwe organy co najmniej dwóch państw członkowskich i dotyczące co najmniej jednej osoby ponoszącej odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe, przy czym przez osobę rozumie się:

1) osobę fizyczną;
2) osobę prawną;
3) jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej;
4) inne niż określone w pkt 1–3 konstrukcje prawne dowolnego rodzaju i postaci, będące w posiadaniu aktywów lub zarządzające aktywami, które, wraz z dochodem pochodzącym z tych aktywów, podlegają opodatkowaniu.

3. Szef Krajowej Administracji Skarbowej udziela odpowiedzi na wniosek w sprawie przeprowadzenia wspólnej kontroli, w terminie 60 dni od dnia jego otrzymania. Odmowa uwzględnienia wniosku wymaga uzasadnienia.

4. Przed rozpoczęciem wspólnej kontroli Szef Krajowej Administracji Skarbowej uzgadnia z właściwymi organami państw członkowskich sposób jej skoordynowania, w tym język komunikacji, i prowadzenia czynności w ramach wspólnej kontroli.

Art. 22b. 1. Upoważnieni przedstawiciele właściwego organu państwa członkowskiego biorący udział we wspólnej kontroli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej mają prawo:

1) przesłuchiwać świadków oraz strony w ramach przeprowadzanego dowodu z zeznań świadka lub przesłuchania strony;
2) przeglądać i utrwalać dokumenty i inne dowody związane ze sprawą.

2. Wspólna kontrola jest prowadzona zgodnie z przepisami prawa i wymogami proceduralnymi państwa członkowskiego, w którym są przeprowadzane czynności w ramach wspólnej kontroli.

Art. 22c. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej:

1) wyznacza osoby zatrudnione lub funkcjonariuszy pełniących służbę w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej lub
2) występuje o wyznaczenie osób zatrudnionych w organach podatkowych innych niż organy Krajowej Administracji Skarbowej

– którzy będą uczestniczyć we wspólnej kontroli na zasadach i zgodnie z przepisami prawa państwa członkowskiego, w którym są przeprowadzane czynności w ramach wspólnej kontroli, z zastrzeżeniem, że nie mogą wykonywać uprawnień, które wykraczałyby poza zakres przyznany im na mocy przepisów prawa obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Osoby i funkcjonariusze, o których mowa w ust. 1, dążą do uzgodnienia z upoważnionymi przedstawicielami właściwego organu państwa członkowskiego faktów oraz okoliczności istotnych dla celów wspólnej kontroli oraz na podstawie wyników wspólnej kontroli dążą do osiągnięcia porozumienia w sprawie sytuacji podatkowej osoby, której dotyczy wspólna kontrola.

3. W przypadku wspólnej kontroli, w ramach której czynności mają być prowadzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej:

1) wyznacza osoby zatrudnione lub funkcjonariuszy pełniących służbę w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej lub
2) występuje o wyznaczenie osób zatrudnionych w organach podatkowych innych niż organy Krajowej Administracji Skarbowej

– którzy będą odpowiedzialni za nadzorowanie i koordynowanie wspólnej kontroli.

4. Do obowiązków osób i funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 3, należy także zapewnienie, aby upoważnieni przedstawiciele właściwego organu państwa członkowskiego, którzy uczestniczą w czynnościach prowadzonych w ramach wspólnej kontroli, przesłuchiwali osoby fizyczne i analizowali dokumentację wraz z osobami i funkcjonariuszami, o których mowa w ust. 1, zgodnie z uzgodnieniami, o których mowa w art. 22a ust. 4, oraz przepisami prawa obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 22d. 1. Z przeprowadzenia wspólnej kontroli sporządza się sprawozdanie końcowe zawierające opis dokonanych ustaleń.

2. Sprawozdanie końcowe przygotowują osoby i funkcjonariusze, o których mowa w art. 22c ust. 1, we współpracy z właściwym organem państwa członkowskiego.

3. Osoby i funkcjonariusze, o których mowa w art. 22c ust. 1, włączają sprawozdanie końcowe oraz dowody zgromadzone w trakcie prowadzenia wspólnej kontroli do akt sprawy prowadzonej przez organ uczestniczący we wspólnej kontroli.

4. Organ uczestniczący we wspólnej kontroli uwzględnia w podejmowanych działaniach wspólne ustalenia wskazane w sprawozdaniu końcowym.

5. Osobę, której dotyczy wspólna kontrola, informuje się o jej wynikach, w tym przez doręczenie kopii sprawozdania końcowego, w terminie 60 dni od dnia jego sporządzenia.

6. Osobie, której dotyczy wspólna kontrola, przysługują prawa i ciążą na niej obowiązki takie jak w ramach odpowiedniej kontroli, postępowania wyjaśniającego lub innych działań prowadzonych bez udziału upoważnionych przedstawicieli właściwego organu państwa członkowskiego.”;

14) w art. 23 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W sprawach nieuregulowanych w art. 8–14 stosuje się odpowiednio przepisy:

1) działu IV rozdziałów 1, 2 i 5, rozdziału 6, z wyłączeniem art. 156 § 2 i 3, rozdziałów 8 i 9, rozdziału 11, z wyłączeniem art. 182–185, rozdziału 14 oraz art. 143 ustawy – Ordynacja podatkowa;

2) działu IV ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej.”;

15) w art. 24 w ust. 1 w pkt 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„aktywach finansowych – rozumie się przez to w szczególności:”;

16) uchyla się art. 30;

17) w art. 34 w ust. 5 w pkt 3 wyrazy „w formie elektronicznej” zastępuje się wyrazami „w postaci elektronicznej”;

18) w art. 50 w ust. 6:

a) w pkt 2 wyrazy „w formie papierowej” zastępuje się wyrazami „w postaci papierowej”,

b) w pkt 3 wyrazy „w formie elektronicznej” zastępuje się wyrazami „w postaci elektronicznej”;

19) w art. 53 w ust. 3:

a) w pkt 2 wyrazy „w formie papierowej” zastępuje się wyrazami „w postaci papierowej”,

b) w pkt 3 wyrazy „w formie elektronicznej” zastępuje się wyrazami „w postaci elektronicznej”;

20) w art. 70 w ust. 5 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli wynik kontroli został wydany w formie dokumentu elektronicznego – kwalifikowany podpis elektroniczny, podpis zaufany albo podpis osobisty.”;

21) w art. 71 w ust. 1 wyrazy „na pisemne żądanie” zastępuje się wyrazami „na żądanie sporządzone na piśmie przez”;

22) po art. 71 dodaje się art. 71a w brzmieniu:

„Art. 71a. 1. Jeżeli raportująca instytucja finansowa lub inny podmiot zawiera porozumienie, sprzeczne w danych okolicznościach z przedmiotem lub celem ustawy, którego głównym celem lub jednym z głównych celów jest uniknięcie obowiązków stosowania procedur należytej staranności lub procedur sprawozdawczych, a sposób działania był sztuczny, uznaje się na potrzeby obowiązków określonych w niniejszym dziale, że takie porozumienie nie zostało zawarte.

2. Sposób działania nie jest sztuczny, jeżeli na podstawie istniejących okoliczności należy przyjąć, że podmiot działający rozsądnie i kierujący się zgodnymi z prawem celami zastosowałby ten sposób działania w dominującej mierze z uzasadnionych przyczyn ekonomicznych.

3. Przez porozumienie, o którym mowa w ust. 1, rozumie się czynność lub zespół czynności podejmowanych w celu uniknięcia obowiązku stosowania procedur należytej staranności lub procedur sprawozdawczych.”;

23) po dziale III dodaje się dział IIIA w brzmieniu:

„DZIAŁ IIIA

Automatyczna wymiana informacji o sprzedawcach

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o:

1) aktywnym sprzedawcy – rozumie się przez to sprzedawcę, który wykonuje stosowną czynność w okresie sprawozdawczym albo na rzecz którego jest wypłacane lub uznawane wynagrodzenie w związku z wykonywaniem stosownej czynności w okresie sprawozdawczym;
2) głównym adresie – rozumie się przez to adres głównego miejsca pobytu sprzedawcy będącego osobą fizyczną albo adres siedziby sprzedawcy będącego podmiotem;
3) grupie obiektów – rozumie się przez to nieruchomości lub ich części położone pod tym samym adresem oraz udziały w tych nieruchomościach, będące własnością tej samej osoby i oferowane na platformie przez tego samego sprzedawcę;
4) identyfikatorze rachunku finansowego – rozumie się przez to dostępny dla operatora platformy unikatowy identyfikator w rozumieniu art. 2 pkt 33 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, niepowtarzalny numer identyfikacyjny lub niepowtarzalne informacje referencyjne rachunku bankowego, rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej lub innego rachunku służącego do wykonywania transakcji płatniczych, na który jest wypłacane lub na którym jest uznawane wynagrodzenie;
5) kwalifikowanej jurysdykcji spoza Unii Europejskiej – rozumie się przez to państwo lub terytorium spoza Unii Europejskiej, które zawarły skuteczną kwalifikującą umowę z wszystkimi państwami członkowskimi wskazanymi jako państwa raportowane w wykazie opublikowanym przez państwo lub terytorium spoza Unii Europejskiej;
6) kwalifikowanym operatorze platformy spoza Unii Europejskiej – rozumie się przez to operatora platformy, który jest rezydentem do celów podatkowych, jest zarejestrowany lub posiada miejsce zarządu, w tym faktyczny zarząd, w kwalifikowanej jurysdykcji spoza Unii Europejskiej, jeżeli wszystkie stosowne

czynności, których wykonywanie umożliwia, są kwalifikowanymi stosownymi czynnościami;

7) kwalifikowanej stosownej czynności – rozumie się przez to stosowne czynności objęte automatyczną wymianą na podstawie skutecznej kwalifikującej umowy;

8) numerze identyfikacji VAT – rozumie się przez to niepowtarzalny numer służący do identyfikacji podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem zarejestrowanej na potrzeby podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej;

9) okresie sprawozdawczym – rozumie się przez to rok kalendarzowy, za który jest przekazywana informacja o sprzedawcach, o której mowa w art. 75b ust. 1;

10) operatorze platformy – rozumie się przez to podmiot, który zawiera umowy ze sprzedawcami w celu udostępnienia im platformy lub jej części;

11) państwie uczestniczącym – rozumie się przez to:
    a) Rzeczpospolitą Polską lub inne państwo członkowskie,
    b) kwalifikowaną jurysdykcję spoza Unii Europejskiej,
    c) państwo lub terytorium, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła porozumienie stanowiące podstawę automatycznej wymiany informacji o sprzedawcach, a niebędące kwalifikowaną jurysdykcją spoza Unii Europejskiej;

12) platformie – rozumie się przez to, z zastrzeżeniem ust. 2, oprogramowanie, w tym stronę internetową lub jej część, oraz aplikacje, w tym aplikacje mobilne, które są dostępne dla użytkowników i które umożliwiają sprzedawcom łączność z innymi użytkownikami w celu wykonywania, bezpośrednio lub pośrednio, stosownej czynności na rzecz tych użytkowników, przy czym pojęcie to obejmuje również ustalenia dotyczące poboru i wypłaty wynagrodzenia z tytułu stosownej czynności;

13) podmiocie – rozumie się przez to osobę prawną, jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej lub trust, a także umowę, w szczególności spółki cywilnej, na podstawie której strony, które ją zawarły, zamierzają wspólnie realizować określone w niej cele lub zadania;

14) raportującym operatorze platformy – rozumie się przez to raportującego operatora platformy z Unii Europejskiej i raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej;

15) raportującym operatorze platformy spoza Unii Europejskiej – rozumie się przez to operatora platformy, z wyjątkiem wyłączonego operatora platformy, umożliwiającego wykonywanie stosownej czynności dotyczącej udostępnienia

nieruchomości położonej na terytorium państwa uczestniczącego lub przez sprzedawców podlegających raportowaniu, który nie jest raportującym operatorem platformy z Unii Europejskiej ani kwalifikowanym operatorem platformy spoza Unii Europejskiej;

16) raportującym operatorze platformy z Unii Europejskiej – rozumie się przez to operatora platformy, z wyjątkiem wyłączonego operatora platformy, będącego rezydentem do celów podatkowych w Rzeczypospolitej Polskiej lub innym państwie członkowskim, a w przypadku gdy operator platformy nie ma rezydencji do celów podatkowych w państwie członkowskim, operatora platformy, który:
    a) jest zarejestrowany w państwie członkowskim, przy czym nie stanowi rejestracji dokonanie jednorazowej rejestracji zgodnie z art. 75u ust. 1, lub
    b) posiada miejsce zarządu, w tym faktyczny zarząd, w państwie członkowskim, lub
    c) posiada stały zakład w państwie członkowskim i nie jest kwalifikowanym operatorem platformy spoza Unii Europejskiej;

17) skutecznej kwalifikującej umowie – rozumie się przez to umowę między państwem członkowskim a państwem lub terytorium spoza Unii Europejskiej przewidującą automatyczną wymianę informacji równoważnych informacjom, o których mowa w art. 75c, jeżeli w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2 dyrektywy 2011/16/UE, potwierdzono równoważność tych informacji;

18) sprzedawcy – rozumie się przez to użytkownika platformy będącego osobą fizyczną albo podmiotem, który w dowolnym momencie okresu sprawozdawczego jest zarejestrowany na platformie i wykonuje stosowną czynność;

19) sprzedawcy podlegającym raportowaniu – rozumie się przez to aktywnego sprzedawcę niebędącego wyłączonym sprzedawcą, który jest rezydentem w państwie uczestniczącym lub udostępnił nieruchomość położoną w państwie uczestniczącym;

20) stosownej czynności – rozumie się przez to jedną z poniższych czynności wykonywaną za wynagrodzeniem:
    a) udostępnienie nieruchomości, ich części, w tym pomieszczeń przynależnych, lub udziału w nieruchomościach,

b) usługę świadczoną osobiście obejmującą pracę wykonywaną w trybie zadaniowym lub czasowym przez osobę fizyczną działającą niezależnie albo na rzecz lub w imieniu podmiotu, wykonywaną na żądanie użytkownika online lub fizycznie offline po umożliwieniu jej wykonania za pośrednictwem platformy,

c) sprzedaż towarów,

d) udostępnienie środka transportu

– z wyjątkiem czynności wykonywanej przez sprzedawcę będącego pracownikiem raportującego operatora platformy lub powiązanego podmiotu operatora platformy;

21) TIN – rozumie się przez to numer identyfikacyjny podatnika lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru, stosowany przez państwo rezydencji do identyfikacji osoby fizycznej lub podmiotu w celach podatkowych, w tym NIP lub PESEL;

22) towarach – rozumie się przez to rzeczy w rozumieniu art. 45 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny;

23) wyłączonym operatorze platformy – rozumie się przez to operatora platformy wskazującego co roku właściwemu organowi, że przyjęty model biznesowy platformy nie obejmuje sprzedawców podlegających raportowaniu;

24) wyłączonym sprzedawcy – rozumie się przez to sprzedawcę:

a) będącego:

– rządem państwa uczestniczącego lub innego państwa lub terytorium,

– jednostką terytorialną niższego szczebla państwa uczestniczącego lub innego państwa lub terytorium, w tym stanem, prowincją, okręgiem lub gminą,

– agencją lub instytucją państwa uczestniczącego lub innego państwa lub terytorium będącymi w całości własnością danego państwa lub terytorium, lub wyżej wymienionych rządu lub jednostki terytorialnej, lub

b) będącego podmiotem, którego akcje są przedmiotem regularnego obrotu na regulowanym rynku papierów wartościowych lub podmiotem powiązanym podmiotu, którego akcje są przedmiotem takiego obrotu, lub

c) będącego podmiotem, któremu operator platformy umożliwił w okresie sprawozdawczym wykonanie ponad 2000 stosownych czynności dotyczących udostępnienia nieruchomości w odniesieniu do grupy obiektów, lub

d) któremu operator platformy umożliwił w okresie sprawozdawczym wykonanie mniej niż 30 stosownych czynności dotyczących sprzedaży towarów, jeżeli łączne wynagrodzenie wypłacone lub uznane w tym okresie na jego rzecz nie przekroczyło równowartości 2000 euro;

25) wynagrodzeniu – rozumie się przez to zapłatę, w dowolnej formie, pomniejszoną o składki, opłaty, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez raportującego operatora platformy, dokonaną lub uznaną na rzecz sprzedawcy w związku z wykonywaniem stosownej czynności, jeżeli wartość pieniężna tej zapłaty jest znana operatorowi platformy albo operator platformy jest w stanie, w rozsądny sposób, ustalić tę wartość.

2. Nie stanowi platformy oprogramowanie, które, nie ingerując w wykonywanie stosownej czynności, umożliwia wyłącznie:

1) przetwarzanie płatności w odniesieniu do stosownej czynności lub
2) wystawianie przez użytkowników ofert lub reklamowanie przez nich stosownej czynności, lub
3) przekierowywanie lub przenoszenie użytkowników na platformę.

3. Podmiot jest podmiotem powiązanym innego podmiotu, jeżeli jeden z podmiotów kontroluje drugi podmiot lub obydwa podmioty pozostają pod wspólną kontrolą, przy czym:

1) kontrola obejmuje posiadanie, bezpośrednio lub pośrednio, ponad 50% praw głosu lub 50% udziałów w kapitale w danym podmiocie;
2) w przypadku udziału pośredniego wymóg posiadania ponad 50% udziałów w kapitale lub praw głosu drugiego podmiotu ustala się, mnożąc wysokości udziałów na kolejnych poziomach;
3) uznaje się, że osoba posiadająca ponad 50% praw głosu posiada 100% tych praw.

4. Raportujący operator platformy z Unii Europejskiej będący rezydentem do celów podatkowych w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim nie jest obowiązany do wypełniania obowiązków określonych w niniejszym dziale.

5. Kwotę, o której mowa w ust. 1 pkt 24 lit. d, oraz wyrażoną w euro albo w innej walucie obcej wartość wynagrodzenia przelicza się na złote według średniego kursu tych walut ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy okresu sprawozdawczego.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra listę państw i terytoriów, o których mowa w ust. 1 pkt 11 lit. b i c, i dokonuje jej bieżącej aktualizacji.

Rozdział 2

Procedury sprawozdawcze

Art. 75b. 1. Raportujący operator platformy przekazuje Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej zbiorczą informację o sprzedawcach podlegających raportowaniu za okres sprawozdawczy, zwaną dalej „informacją o sprzedawcach”, do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu sprawozdawczego, w którym raportujący operator platformy zidentyfikował sprzedawcę jako sprzedawcę podlegającego raportowaniu.

2. Informacja o sprzedawcach jest tworzona na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz przesyłana w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 193a § 3 ustawy – Ordynacja podatkowa i zgodnie z wymaganiami określonymi w tych przepisach.

3. Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji składanej za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o którym mowa w dziale III rozdziale 9a ustawy – Ordynacja podatkowa, obejmuje również upoważnienie do podpisywania informacji o sprzedawcach.

4. Wyłączony operator platformy w terminie do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu sprawozdawczego wskazuje w informacji o sprzedawcach Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, że przyjęty model biznesowy platformy nie obejmuje sprzedawców podlegających raportowaniu.

Art. 75c. Informacja o sprzedawcach zawiera:

1) dane identyfikujące raportującego operatora platformy:
   a) firmę i adres siedziby,
   b) TIN, numer identyfikacji VAT, jeżeli jest dostępny, oraz w stosownych przypadkach indywidualny numer operatora platformy, o którym mowa w art. 75v,

c) nazwę platformy lub platform, w odniesieniu do których raportujący operator platformy przekazuje informację o sprzedawcach;

2) informacje dotyczące wyłączonego operatora platformy – w przypadku, o którym mowa w art. 75b ust. 4:

a) nazwę,

b) adres pocztowy,

c) adres elektroniczny oraz adresy stron internetowych,

d) TIN, jeżeli jest dostępny,

e) wskazanie, że przyjęty model biznesowy platformy nie obejmuje sprzedawców podlegających raportowaniu;

3) dane identyfikujące sprzedawcę podlegającego raportowaniu będącego osobą fizyczną:

a) imię i nazwisko,

b) główny adres,

c) każdy TIN nadany sprzedawcy i państwo uczestniczące jego nadania, a w przypadku braku TIN – miejsce urodzenia sprzedawcy,

d) numer identyfikacyjny VAT, jeżeli jest dostępny,

e) datę urodzenia;

4) dane identyfikujące sprzedawcę podlegającego raportowaniu będącego podmiotem:

a) firmę,

b) główny adres,

c) każdy TIN nadany sprzedawcy i państwo uczestniczące jego nadania,

d) numer identyfikacyjny VAT, jeżeli jest dostępny,

e) numer we właściwym rejestrze podmiotów prowadzących działalność gospodarczą,

f) wskazanie każdego stałego zakładu, za pośrednictwem którego są wykonywane na terytorium Unii Europejskiej stosowne czynności, oraz państwa członkowskiego, w którym znajduje się taki stały zakład, jeżeli dane takie są dostępne;

5) informacje dotyczące sprzedawców podlegających raportowaniu, innych niż sprzedawcy wykonujący stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości:

a) identyfikator rachunku finansowego, jeżeli jest dostępny, i jeżeli właściwy organ państwa uczestniczącego, którego rezydentem jest sprzedawca podlegający raportowaniu, nie ogłosił publicznie, że nie zamierza korzystać z identyfikatora rachunku finansowego,

b) imię i nazwisko albo firmę posiadacza rachunku finansowego, na który jest wypłacane wynagrodzenie lub na poczet którego jest ono uznawane, jeżeli są dostępne, a także inne informacje umożliwiające identyfikację tego posiadacza, jeżeli są dostępne – w przypadku gdy imię i nazwisko lub firma sprzedawcy są inne niż posiadacza rachunku finansowego,

c) państwo uczestniczące rezydencji,

d) wartość łącznego wynagrodzenia wypłaconego lub uznanego w każdym kwartale okresu sprawozdawczego oraz liczbę stosownych czynności, z tytułu których wynagrodzenie to zostało wypłacone lub uznane,

e) składki, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez raportującego operatora platformy w każdym kwartale okresu sprawozdawczego;

6) informacje dotyczące sprzedawców wykonujących stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości odrębnie dla każdej grupy obiektów:

a) w zakresie określonym w pkt 5 lit. a–c oraz e,

b) adres grupy obiektów,

c) numery ksiąg wieczystych wszystkich nieruchomości należących do grupy obiektów, jeżeli takie numery nadano, lub ich odpowiedniki nadane zgodnie z przepisami prawa krajowego państwa uczestniczącego, w którym są położone dane nieruchomości,

d) wartość łącznego wynagrodzenia wypłaconego lub uznanego w każdym kwartale okresu sprawozdawczego oraz liczbę stosownych czynności w odniesieniu do grupy obiektów,

e) liczbę dni, przez które grupa obiektów była udostępniana w okresie sprawozdawczym,

f) rodzaj grupy obiektów;

7) dane pozwalające na identyfikację elektronicznej usługi identyfikacyjnej, o której mowa w art. 75l ust. 3 pkt 1 – w przypadku skorzystania z tej usługi.

Art. 75d. 1. Wartość łącznego wynagrodzenia wypłaconego lub uznanego w kwartale okresu sprawozdawczego jest prezentowana:

1) w walucie, w której wypłacono lub uznano wynagrodzenie w formie pieniężnej;
2) w złotych, po przeliczeniu lub wycenie wynagrodzenia wypłaconego lub uznanego w innej formie niż pieniężna, przy czym wyceny dokonuje się według jednolitych metod względem wszystkich sprzedawców w odniesieniu do wszystkich świadczeń niepieniężnych.

2. Informacje o wynagrodzeniu są przekazywane w podziale na każdy kwartał okresu sprawozdawczego, w którym nastąpiła wypłata lub uznanie wynagrodzenia.

Art. 75e. Raportujący operator platformy jest zwolniony z obowiązku przekazywania informacji, o których mowa w art. 75c, jeżeli posiada dowody potwierdzające, że inny raportujący operator platformy przekazał te informacje na podstawie przepisów:
1) niniejszego działu albo
2) prawa innego państwa członkowskiego wdrażających załącznik V dyrektywy 2011/16/UE, albo
3) prawa państwa lub terytorium, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła porozumienie stanowiące podstawę automatycznej wymiany informacji o sprzedawcach, jeżeli ten inny operator platformy nie spełnia warunków uznania go za raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej.

Art. 75f. Raportujący operator platformy spoza Unii Europejskiej jest zwolniony z obowiązku przekazywania informacji, o których mowa w art. 75c, w zakresie kwalifikowanych stosownych czynności objętych skuteczną kwalifikującą umową, której stroną jest Rzeczpospolita Polska przewidującą automatyczną wymianę informacji równoważnych informacjom o sprzedawcach podlegających raportowaniu będących rezydentami Rzeczypospolitej Polskiej i udostępniających nieruchomości położone na jej terytorium.

Art. 75g. Raportujący operator platformy przekazuje sprzedawcy podlegającemu raportowaniu, w terminie określonym w art. 75b ust. 1, informacje, o których mowa w art. 75c, w zakresie, w jakim odnoszą się one do tego sprzedawcy. Przekazanie informacji następuje według jednolitego formatu określonego przez raportującego operatora platformy.

Art. 75h. 1. Raportujący operator platformy może skorygować przekazaną informację o sprzedawcach w terminie, o którym mowa w art. 75j.

2. Korekta informacji o sprzedawcach obejmuje wyłącznie informacje w zakresie, w jakim przekazana informacja o sprzedawcach jest niepełna lub zawiera informacje błędne.

3. Przepis art. 75g stosuje się odpowiednio.

Art. 75i. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wzywa operatora platformy, który nie przekazał informacji o sprzedawcach albo przekazał informację niepełną lub zawierającą informacje błędne, do jej złożenia albo skorygowania w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania.

2. W przypadku niezastosowania się operatora platformy do wezwania Szef Krajowej Administracji Skarbowej ponownie wzywa operatora platformy do złożenia informacji o sprzedawcach albo jej skorygowania w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania.

3. Wezwanie doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 285, 1860 i 2699), zwany dalej „adresem do doręczeń elektronicznych”.

Art. 75j. Raportujący operator platformy jest obowiązany przechowywać informacje i dowody, o których mowa w art. 75b, art. 75g, art. 75k, art. 75l ust. 4, art. 75m i art. 75o–75q, przez okres 5 lat, licząc od końca roku, w którym upłynął termin do przekazania informacji o sprzedawcach.

Rozdział 3

Procedury należytej staranności

Art. 75k. W celu ustalenia, czy sprzedawca jest wyłączonym sprzedawcą, o którym mowa w art. 75a ust. 1 pkt 24:

1) lit. a i b – raportujący operator platformy może polegać na dostępnych publicznie informacjach lub na potwierdzeniu uzyskanym od sprzedawcy będącego podmiotem;
2) lit. c i d – raportujący operator platformy może polegać na dostępnej dokumentacji.

Art. 75l. 1. Raportujący operator platformy jest obowiązany dopełnić określonych w niniejszym dziale procedur gromadzenia i weryfikacji danych o sprzedawcach oraz uznawania sprzedawcy za rezydenta danego państwa, zwanych dalej w niniejszym dziale „procedurami należytej staranności”, w odniesieniu do aktywnych sprzedawców.

2. Raportujący operator platformy jest obowiązany do gromadzenia informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3–6.

3. Raportujący operator platformy jest zwolniony z obowiązku gromadzenia informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c:

1) pkt 3 lit. b–e oraz pkt 4 lit. b–f – w przypadku gdy potwierdzenie tożsamości i rezydencji sprzedawcy jest dokonywane za pomocą elektronicznej usługi identyfikacyjnej udostępnionej przez państwo uczestniczące lub Unię Europejską w celu potwierdzenia tożsamości i rezydencji sprzedawcy;
2) pkt 3 lit. c i pkt 4 lit. c oraz e – w przypadku gdy państwo uczestniczące rezydencji sprzedawcy nie wydaje sprzedawcy TIN ani numeru we właściwym rejestrze podmiotów prowadzących działalność gospodarczą lub nie wymaga gromadzenia TIN nadanego sprzedawcy.

4. Jeżeli raportujący operator platformy umożliwił wykonanie ponad 2000 stosownych czynności poprzez udostępnienie grupy obiektów dla tego samego sprzedającego będącego podmiotem, raportujący operator platformy jest obowiązany zgromadzić dokumenty, dane lub informacje potwierdzające, że poszczególne nieruchomości w ramach grupy obiektów stanowią własność tego samego podmiotu.

5. Zwolnienie na podstawie ust. 3 pkt 1 z obowiązku gromadzenia informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c nie zwalnia raportującego operatora platformy z obowiązku przekazania tych informacji w informacji o sprzedawcach.

Art. 75m. 1. Raportujący operator platformy weryfikuje, czy zgromadzone informacje o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3 i pkt 4 lit. a–e oraz informacje zgromadzone zgodnie z art. 75k i art. 75l ust. 4 są wiarygodne, korzystając z informacji i dokumentów dostępnych temu operatorowi w ramach prowadzonej działalności, a także z oprogramowania interfejsowego udostępnianego nieodpłatnie przez państwo członkowskie lub Unię Europejską w celu sprawdzenia ważności TIN lub numeru identyfikacyjnego VAT.

2. Obowiązek weryfikacji informacji, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za spełniony również wtedy, gdy raportujący operator platformy zweryfikował te informacje, korzystając z dokumentacji tego operatora, którą może przeszukać elektronicznie.

Art. 75n. 1. Raportujący operator platformy uznaje sprzedawcę za rezydenta w państwie uczestniczącym, w którym znajduje się główny adres sprzedawcy.

2. Jeżeli TIN został nadany sprzedawcy w państwie uczestniczącym innym niż państwo głównego adresu, raportujący operator platformy uznaje sprzedawcę za rezydenta również tego innego państwa.

3. Jeżeli sprzedawca przekazał informacje o istnieniu stałego zakładu, o którym mowa w art. 75c pkt 4 lit. f, raportujący operator platformy uznaje sprzedawcę za rezydenta również w państwie uczestniczącym, w którym istnieje ten stały zakład.

4. Bez względu na ust. 1–3 raportujący operator platformy uznaje sprzedawcę za rezydenta w każdym państwie uczestniczącym, w którym rezydencja sprzedawcy została potwierdzona za pomocą elektronicznej usługi identyfikacyjnej, o której mowa w art. 75l ust. 3 pkt 1.

Art. 75o. 1. W celu gromadzenia informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3, 4, pkt 5 lit a–c i pkt 6 lit. a–c, e oraz f raportujący operator platformy jest obowiązany wystąpić do sprzedawcy o te informacje dotyczące tego sprzedawcy najpóźniej w dniu spełnienia przez tego sprzedawcę warunków uznania go za aktywnego sprzedawcę.

2. Raportujący operator platformy jest obowiązany wystąpić do sprzedawcy, o którym mowa w art. 75a ust. 1 pkt 24 lit. d, w celu zgromadzenia informacji w zakresie określonym w art. 75c pkt 3, 4, pkt 5 lit a–c i pkt 6 lit. a–c, e oraz f, najpóźniej w dniu przekroczenia przez sprzedawcę progów określonych w art. 75a ust. 1 pkt 24 lit. d, jeżeli operator potwierdził tożsamość tego sprzedawcy najpóźniej w dniu spełnienia przez niego warunków uznania za aktywnego sprzedawcę.

3. W celu weryfikacji informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3, 4, pkt 5 lit a–c i pkt 6 lit. a–c, e oraz f raportujący operator platformy może w każdym czasie wystąpić do sprzedawcy o te informacje.

4. Jeżeli raportujący operator platformy nie otrzyma na podstawie ust. 1–3 informacji w terminie 20 dni od dnia wystąpienia, jest obowiązany ponownie wystąpić o te informacje. W sytuacji nieotrzymania tych informacji w wyznaczonym terminie operator platformy jest obowiązany niezwłocznie wystąpić ponownie o te informacje.

5. Jeżeli sprzedawca, pomimo dwukrotnego ponowienia wystąpienia na podstawie ust. 4, nie przekaże raportującemu operatorowi platformy informacji w terminie 60 dni od dnia pierwotnego wystąpienia, raportujący operator platformy jest obowiązany wstrzymać wypłatę wynagrodzenia na rzecz sprzedawcy do momentu przekazania tych informacji przez sprzedawcę.

6. Raportujący operator platformy blokuje możliwość wykonania stosownej czynności do momentu przekazania informacji przez sprzedawcę, w przypadku gdy nie istnieje możliwość wstrzymania wypłaty wynagrodzenia przez tego raportującego operatora platformy na podstawie ust. 5.

Art. 75p. 1. Raportujący operator platformy jest obowiązany dopełnić procedur należytej staranności określonych w art. 75k–75o do dnia:

1) 31 grudnia okresu sprawozdawczego;
2) 31 grudnia drugiego okresu sprawozdawczego – w przypadku sprzedawców, którzy byli zarejestrowani na platformie na dzień, w którym podmiot stał się raportującym operatorem platformy.

2. Raportujący operator platformy może polegać na procedurach należytej staranności przeprowadzonych w odniesieniu do poprzednich okresów sprawozdawczych, pod warunkiem że:

1) informacje o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3 i 4 zgromadzono i zweryfikowano albo potwierdzono w ciągu ostatnich 36 miesięcy oraz
2) raportujący operator platformy nie ma podstaw, aby sądzić, że informacje o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3 i 4 oraz informacje, o których mowa w art. 75k i art. 75l ust. 4, są lub stały się niewiarygodne lub nieprawidłowe.

Art. 75q. W przypadku gdy na podstawie informacji przekazanych przez właściwy organ państwa uczestniczącego w skierowanym do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej wniosku dotyczącym sprzedawcy, raportujący operator platformy ma powody sądzić, że którakolwiek z informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3 i 4 oraz informacji, o których mowa w art. 75l ust. 4, może być nieprawidłowa, zwraca się do sprzedawcy o skorygowanie informacji, które uznano za nieprawidłowe, oraz przekazanie dokumentów, danych lub informacji, które są wiarygodne i pochodzą z niezależnych źródeł, w tym:

1) ważnego dokumentu identyfikacyjnego wydanego przez właściwy organ władzy publicznej;
2) aktualnego certyfikatu rezydencji podatkowej.

Art. 75r. 1. Skorzystanie przez raportującego operatora platformy z usług zewnętrznego usługodawcy w celu dopełnienia procedur należytej staranności nie wyłącza odpowiedzialności tego operatora za nienależyte wykonanie tych obowiązków.

2. Jeżeli inny operator platformy dopełnia procedur należytej staranności za raportującego operatora platformy w odniesieniu do tej samej platformy, ten inny operator jest obowiązany dopełnić procedur należytej staranności, przy czym nie wyłącza to odpowiedzialności raportującego operatora platformy za nienależyte wykonanie tych obowiązków przez innego operatora platformy.

Art. 75s. Dokumentację zgromadzoną do celów realizacji procedur należytej staranności raportujący operator platformy przechowuje przez okres 5 lat, licząc od końca roku, w którym upłynął termin na przekazanie informacji o sprzedawcach.

Rozdział 4

Procedury rejestracji operatorów platform

Art. 75t. 1. Jeżeli operator platformy niebędący rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim spełnia warunki uznania go za raportującego operatora platformy z Unii Europejskiej jednocześnie w Rzeczypospolitej Polskiej i innym państwie członkowskim, może wybrać Rzeczpospolitą Polską jako państwo, w którym będzie wypełniał obowiązki określone w niniejszym dziale. Taki operator platformy jest obowiązany powiadomić Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o dokonanym wyborze elektronicznie, za pomocą formularza rejestracyjnego zgodnie z art. 75u ust. 3–8. Raportujący operator platformy powiadamia o wyborze Rzeczypospolitej Polskiej pozostałe państwa członkowskie, w których spełnia warunki uznania za raportującego operatora platformy.

2. Jeżeli operator platformy wybierze inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie jako państwo, w którym będzie wypełniać obowiązki sprawozdawcze wynikające z sekcji III załącznika V dyrektywy 2011/16/UE, jest obowiązany powiadomić Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o dokonanym wyborze elektronicznie, za pomocą formularza rejestracyjnego zgodnie z art. 75u ust. 4–8, przekazując następujące informacje:

1) firmę;
2) adres pocztowy;
3) adres do doręczeń elektronicznych;

4) adresy stron internetowych;
5) każdy TIN nadany operatorowi platformy spoza Unii Europejskiej oraz numer identyfikacji VAT, jeżeli jest dostępny;
6) państwo członkowskie, w którym operator będzie wypełniać obowiązki sprawozdawcze.

3. Powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, operator platformy dokonuje w terminie do dnia 31 stycznia roku następującego po zakończeniu okresu sprawozdawczego, w którym spełnił jeden z warunków uznania go za raportującego operatora platformy z Unii Europejskiej.

Art. 75u. 1. Jeżeli operator platformy spełnia warunki uznania go za raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej jednocześnie w Rzeczypospolitej Polskiej i innym państwie członkowskim, może wybrać Rzeczpospolitą Polską jako państwo, w którym będzie wypełniał obowiązki określone w niniejszym dziale. W takim przypadku raportujący operator platformy spoza Unii Europejskiej dokonuje elektronicznie jednorazowej rejestracji za pomocą formularza rejestracyjnego, najpóźniej w dniu rozpoczęcia działalności jako operator platformy.

2. Jeżeli w przypadku, o którym mowa w ust. 1, raportujący operator platformy spoza Unii Europejskiej wybierze inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie, jest obowiązany powiadomić Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o dokonanym wyborze elektronicznie, za pomocą formularza rejestracyjnego, najpóźniej w dniu rozpoczęcia działalności jako operator platformy. Raportujący operator platformy spoza Unii Europejskiej, który dokonał powiadomienia, nie jest obowiązany do wykonywania pozostałych obowiązków określonych w niniejszym dziale.

3. Formularz rejestracyjny zawiera:

1) informacje dotyczące raportującego operatora platformy:
   a) firmę,
   b) adres pocztowy,
   c) adres do doręczeń elektronicznych, na który będą doręczane potwierdzenie nadania indywidualnego numeru operatora platformy oraz inne pisma w zakresie związanym ze stosowaniem przepisów art. 75w–75y oraz rozdziału 5, przy czym wskazanie tego adresu traktuje się na równi z wyrażeniem zgody na ich doręczanie wyłącznie za pomocą środków komunikacji elektronicznej,
   d) adresy stron internetowych,

e) każdy TIN nadany raportującemu operatorowi platformy spoza Unii Europejskiej oraz, jeżeli jest dostępny, numer identyfikacji VAT,

f) informację o identyfikacji raportującego operatora platformy do celów podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej, zgodnie z tytułem XII rozdziałem 6 sekcją 2 i 3 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.[5)]),

g) państwa członkowskie, których rezydentami są sprzedawcy podlegający raportowaniu;

2) informacje dotyczące pełnomocnika upoważnionego do podpisywania informacji o sprzedawcach oraz korekt formularza rejestracyjnego:

a) imię,

b) nazwisko,

c) datę urodzenia,

d) TIN, jeżeli jest dostępny,

e) w przypadku braku TIN numer i serię paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość albo inny numer identyfikacyjny,

f) państwo wydania dokumentu, o którym mowa w lit. e,

g) dane pełnomocnika oraz dane wystawcy kwalifikowanego certyfikatu podpisu elektronicznego, zawarte w kwalifikowanym certyfikacie podpisu elektronicznego – w przypadku gdy pełnomocnik będzie opatrywał dokumenty kwalifikowanym podpisem elektronicznym,

---

5) Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 384 z 29.12.2006, str. 92, Dz. Urz. UE L 335 z 20.12.2007, str. 60, Dz. Urz. UE L 346 z 29.12.2007, str. 13, Dz. Urz. UE L 44 z 20.02.2008, str. 11, Dz. Urz. UE L 14 z 20.01.2009, str. 7, Dz. Urz. UE L 116 z 09.05.2009, str. 18, Dz. Urz. UE L 175 z 04.07.2009, str. 12, Dz. Urz. UE L 10 z 15.01.2010, str. 14, Dz. Urz. UE L 72 z 20.03.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 189 z 22.07.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 326 z 10.12.2010, str. 1, Dz. Urz. UE L 112 z 24.04.2012, str. 21, Dz. Urz. UE L 201 z 26.07.2013, str. 1 i 4, Dz. Urz. UE L 353 z 28.12.2013, str. 5, Dz. Urz. UE L 142 z 31.05.2016, str. 12, Dz. Urz. UE L 177 z 01.07.2016, str. 9, Dz. Urz. UE L 348 z 29.12.2017, str. 7, Dz. Urz. UE L 162 z 27.06.2018, str. 1, Dz. Urz. UE L 282 z 12.11.2018, str. 5, Dz. Urz. UE L 286 z 14.11.2018, str. 20, Dz. Urz. UE L 311 z 07.12.2018, str. 3, Dz. Urz. UE L 329 z 27.12.2018, str. 3, Dz. Urz. UE L 83 z 25.03.2019, str. 42, Dz. Urz. UE L 310 z 02.12.2019, str. 1, Dz. Urz. UE L 336 z 30.12.2019, str.10, Dz. Urz. UE L 62 z 02.03.2020, str. 7 i 13, Dz. Urz. UE L 396 z 25.11.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 419 z 11.12.2020, str. 1, Dz. Urz. UE L 250 z 15.07.2021, str. 1, Dz. Urz. UE L 107 z 06.04.2022, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 155 z 08.06.2022, str. 1.

h) imię, nazwisko oraz numer PESEL pełnomocnika posługującego się podpisem zaufanym – w przypadku gdy nie są przekazywane dane, o których mowa w lit. g,

i) adres do doręczeń elektronicznych – w przypadku gdy pełnomocnikiem jest adwokat, radca prawny lub doradca podatkowy albo osoba, o której mowa w art. 138c § 2 ustawy – Ordynacja podatkowa,

j) numer telefonu,

k) adres poczty elektronicznej,

l) oświadczenie raportującego operatora platformy o upoważnieniu pełnomocnika do podpisywania informacji o sprzedawcach oraz korekt formularza rejestracyjnego.

4. Formularz rejestracyjny jest sporządzany na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych i przesyłany w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 193a § 3 ustawy – Ordynacja podatkowa i zgodnie z wymaganiami określonymi w tych przepisach.

5. Raportujący operator platformy powiadamia niezwłocznie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o zmianach dotyczących informacji zawartych w formularzu rejestracyjnym. Powiadomienia dokonuje się elektronicznie, za pomocą formularza rejestracyjnego, podając kompletne i aktualne dane.

6. Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji składanej za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o którym mowa w dziale III rozdziale 9a ustawy – Ordynacja podatkowa, obejmuje również upoważnienie do podpisywania formularza rejestracyjnego.

7. Formularz rejestracyjny może być podpisany przez osobę uprawnioną do reprezentacji, przy czym w takim przypadku nie jest dopuszczalne podpisanie tego formularza przez pełnomocnika.

8. Korekta formularza rejestracyjnego w zakresie ustanowienia pełnomocnika, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, może być podpisana zgodnie z ust. 6 i 7.

Art. 75v. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej w terminie 30 dni od dnia otrzymania formularza rejestracyjnego złożonego na podstawie art. 75u ust. 1 nadaje raportującemu operatorowi platformy indywidualny numer identyfikacyjny do celów sprawozdawczych, zwany dalej „indywidualnym numerem operatora platformy”.

2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wydaje potwierdzenie nadania indywidualnego numeru operatora platformy niezwłocznie po jego nadaniu i przesyła je na adres do doręczeń elektronicznych raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej.

Art. 75w. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wydaje postanowienie o pozostawieniu formularza rejestracyjnego bez rozpatrzenia w przypadku:

1) braku możliwości potwierdzenia tożsamości lub istnienia raportującego operatora platformy;
2) stwierdzenia, że przekazany formularz rejestracyjny nie spełnia wymogów określonych dla tego formularza;
3) gdy istnieje uzasadnione przypuszczenie, że dane przekazane na formularzu rejestracyjnym są fałszywe lub fikcyjne;
4) gdy raportującemu operatorowi platformy został już nadany indywidualny numer operatora platformy albo nadano numer identyfikacyjny do celów sprawozdawczych zgodnie z dyrektywą 2011/16/UE w innym państwie członkowskim;
5) gdy raportujący operator platformy nie spełnia warunków uznania go za raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej;
6) gdy raportującemu operatorowi platformy cofnięto nadany indywidualny numer operatora platformy na podstawie art. 75y ust. 1 pkt 4 i nie złożył on kaucji gwarancyjnej zgodnie z art. 75y ust. 3 lub inne państwo członkowskie cofnęło nadany raportującemu operatorowi platformy numer identyfikacyjny do celów sprawozdawczych zgodnie z dyrektywą 2011/16/UE.

Art. 75x. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej unieważnia z urzędu, w drodze decyzji, indywidualny numer operatora platformy w przypadku:

1) gdy raportującemu operatorowi platformy został uprzednio nadany indywidualny numer operatora platformy albo numer identyfikacyjny do celów sprawozdawczych zgodnie z dyrektywą 2011/16/UE w innym państwie członkowskim;
2) nadania indywidualnego numeru operatora platformy na podstawie fałszywych lub fikcyjnych danych.

2. Nie można posługiwać się unieważnionym indywidualnym numerem operatora platformy, a unieważniony numer nie może zostać ponownie nadany.

Art. 75y. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej cofa, w drodze decyzji, nadany indywidualny numer operatora platformy, w przypadku gdy:

1) operator platformy powiadomi Szefa Krajowej Administracji Skarbowej zgodnie z art. 75u ust. 4–7 o zaprzestaniu prowadzenia działalności jako operator platformy, przekazując w formularzu rejestracyjnym następujące dane:
   a) firmę,
   b) adres pocztowy,
   c) adres do doręczeń elektronicznych,
   d) każdy TIN nadany operatorowi platformy spoza Unii Europejskiej oraz, jeżeli jest dostępny, numer identyfikacji VAT,
   e) datę zaprzestania prowadzenia działalności jako operator platformy;
2) mimo braku powiadomienia, o którym mowa w pkt 1, istnieje uzasadnione przypuszczenie, że działalność operatora platformy została zakończona;
3) raportujący operator platformy przestał spełniać warunki uznania go za raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej;
4) raportujący operator platformy nie zrealizował obowiązku, o którym mowa w art. 75b ust. 1, pomimo zastosowania procedury określonej w art. 75i.

2. Nie można posługiwać się cofniętym indywidualnym numerem operatora platformy, a cofnięty numer nie może zostać ponownie nadany.

3. Ponowne nadanie indywidualnego numeru operatora platformy operatorowi platformy, któremu cofnięto taki numer na podstawie ust. 1 pkt 4, jest dopuszczalne po złożeniu Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej kaucji gwarancyjnej w wysokości 1 000 000 zł.

4. Kaucję gwarancyjną składa się w formie:
1) depozytu pieniężnego lub
2) gwarancji bankowych, lub
3) obligacji Skarbu Państwa co najmniej o trzyletnim terminie wykupu.

5. Kaucja gwarancyjna jest utrzymywana do momentu:
1) wykonania przez operatora platformy obowiązku, o którym mowa w art. 75b ust. 1 lub 4;
2) zakończenia prowadzenia działalności, z którą wiąże się nadanie indywidualnego numeru operatora platformy.

6. Od złożonej kaucji gwarancyjnej nie są naliczane odsetki.

7. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb przyjmowania i zwrotu kaucji gwarancyjnej, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego udokumentowania przyjęcia i zwrotu kaucji.

Art. 75z. 1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do postępowań w sprawie pozostawienia formularza rejestracyjnego bez rozpatrzenia, unieważnienia i cofnięcia nadanego indywidualnego numeru operatora platformy stosuje się odpowiednio przepisy działu IV ustawy − Ordynacja podatkowa.

2. W zakresie wydawania potwierdzeń nadania indywidualnego numeru operatora platformy stosuje się odpowiednio przepisy działu VIIIA ustawy – Ordynacja podatkowa.

3. Decyzji o unieważnieniu albo cofnięciu indywidualnego numeru operatora platformy nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.

Rozdział 5

Kontrola raportujących operatorów platform

Art. 75za. Szef Krajowej Administracji Skarbowej przeprowadza kontrolę wykonywania przez operatora platformy obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz obowiązków sprawozdawczych określonych w niniejszym dziale, zwaną dalej „kontrolą”.

Art. 75zb. 1. Z czynności kontrolnych sporządza się protokół kontroli. Kontrolowany, który nie zgadza się z ustaleniami kontroli zawartymi w protokole, może w terminie 14 dni od dnia jego doręczenia przedstawić zastrzeżenia lub wyjaśnienia, wskazując równocześnie stosowne dowody.

2. Kontrolujący jest obowiązany rozpatrzyć zastrzeżenia, o których mowa w ust. 1, i w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania zawiadomić kontrolowanego o sposobie ich załatwienia, wskazując w szczególności, które zastrzeżenia nie zostały uwzględnione, wraz z uzasadnieniem faktycznym i prawnym.

3. W przypadku niezłożenia wyjaśnień lub zastrzeżeń w terminie określonym w ust. 1, przyjmuje się, że kontrolowany nie kwestionuje ustaleń kontroli.

4. Kontrola kończy się wynikiem kontroli w dniu jego doręczenia. Wynik kontroli sporządza się na podstawie protokołu kontroli, zastrzeżeń lub wyjaśnień oraz zawiadomienia o sposobie ich załatwienia.

5. Wynik kontroli zawiera:

1) oznaczenie organu kontrolującego;

2) oznaczenie kontrolowanego;
3) datę wydania;
4) podstawę prawną;
5) opis przebiegu kontroli;
6) końcowe ustalenia i wnioski zawierające informację o stwierdzeniu nieprawidłowości albo ich braku;
7) wskazanie terminu na usunięcie nieprawidłowości, jeżeli zostały stwierdzone;
8) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli wynik kontroli został wydany w formie dokumentu elektronicznego – kwalifikowany podpis elektroniczny, podpis zaufany albo podpis osobisty tej osoby.

6. Termin, o którym mowa w ust. 5 pkt 7, nie może być krótszy niż miesiąc ani dłuższy niż 6 miesięcy, licząc od dnia doręczenia wyniku kontroli.

7. Kontrolowany jest obowiązany poinformować Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o sposobie usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości lub przyczynach ich nieusunięcia bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia upływu terminu wyznaczonego na ich usunięcie.

Art. 75zc. 1. W przypadku wystąpienia uchybień lub nieprawidłowości, których wyjaśnienie nie wymaga przeprowadzenia kontroli, operator platformy, na pisemne żądanie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, jest obowiązany do udzielenia informacji niezbędnych do ich wyjaśnienia.

2. W żądaniu, o którym mowa w ust. 1, określa się zakres żądanych informacji oraz termin ich przekazania, nie krótszy niż 14 dni od dnia otrzymania żądania.

Art. 75zd. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do kontroli stosuje się odpowiednio przepisy działu IV rozdziału 1, z wyłączeniem art. 127 i art. 128, rozdziału 2, rozdziału 3, z wyłączeniem art. 133 i art. 133a, rozdziału 3a, rozdziału 4, z wyłączeniem art. 139, rozdziałów 5, 6, 9−11, 14, 16, 22 i 23 oraz działu VI, z wyłączeniem art. 281, art. 282a, art. 291 i art. 292 ustawy – Ordynacja podatkowa.

Rozdział 6

Obowiązki organu

Art. 75ze. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje, w drodze automatycznej wymiany, właściwemu organowi państwa uczestniczącego:

1) którego rezydentem jest sprzedawca podlegający raportowaniu oraz
2) w którym położona jest nieruchomość – w przypadku sprzedawcy podlegającego raportowaniu, który świadczy usługi udostępnienia nieruchomości

– informacje odnoszące się do każdego sprzedawcy podlegającego raportowaniu określone w art. 75c.

2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje do centralnego rejestru, o którym mowa w art. 75zf ust. 2, informacje, o których mowa w art. 75c pkt 2.

3. Automatyczna wymiana informacji odbywa się:

1) w przypadku państw członkowskich – za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378;
2) w przypadku państw uczestniczących innych niż państwa członkowskie – za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu ustalonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych na podstawie wymagań oraz standardów określonych przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji o sprzedawcach.

4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w celu usprawnienia współpracy, może zawierać z właściwym organem innego państwa porozumienia dwustronne lub wielostronne w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji o sprzedawcach.

Art. 75zf. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej powiadamia właściwe organy państw członkowskich oraz Komisję Europejską o nadanym indywidualnym numerze operatora platformy.

2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej zwraca się do Komisji Europejskiej o skreślenie raportującego operatora platformy z prowadzonego przez nią centralnego rejestru w przypadkach unieważnienia albo cofnięcia indywidualnego numeru operatora platformy, o których mowa w art. 75x i art. 75y.

3. Szef Krajowej Administracji Skarbowej powiadamia Komisję Europejską o raportującym operatorze platformy, który nie dopełnił obowiązku jednorazowej rejestracji.

4. Powiadomienia dokonuje się niezwłocznie po powzięciu uzasadnionego przypuszczenia o prowadzeniu przez podmiot działalności jako operator platformy.”;

24) w art. 77:

a) w ust. 3 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) streszczenie interpretacji podatkowej, w tym opis stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego albo opis czynności planowanej lub rozpoczętej, lub streszczenie decyzji w sprawie cen transferowych, w szczególności wskazanie rodzaju i przedmiotu transakcji lub zespołu transakcji lub innych zdarzeń objętych decyzją oraz wszelkie inne informacje, które mogą pomóc właściwemu organowi państwa członkowskiego w ocenie potencjalnego ryzyka podatkowego;”,

b) w ust. 5 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane niezwłocznie, nie później niż w terminie:”;

25) w art. 87c w ust. 1 wyrazy „na pisemne żądanie” zastępuje się wyrazami „na żądanie sporządzone na piśmie przez”;

26) po art. 90 dodaje się art. 90a i art. 90b w brzmieniu:

„Art. 90a. Instytucja finansowa i instytucja obowiązana, które nie dopełniają obowiązku udzielenia posiadanych informacji, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 lub 1a, podlegają karze pieniężnej.

Art. 90b. 1. Raportujący operator platformy w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14, który nie dopełnia obowiązku:

1) przekazania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji, o której mowa w art. 75b ust. 1 , chyba że niedopełnienie obowiązku było wynikiem nieotrzymania informacji od sprzedawcy pomimo prawidłowych wezwań oraz zastosowania środków, o których mowa w art. 75o,

2) przekazania sprzedawcy podlegającemu raportowaniu informacji, o której mowa w art. 75g,

3) zastosowania się do ponownego wezwania, o którym mowa w art. 75i ust. 2,

4) stosowania procedur należytej staranności, w tym gromadzenia dokumentacji, określonych w dziale IIIA rozdziale 3,

5) powiadomienia Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, o którym mowa w art. 75t ust. 2,

6) jednorazowej rejestracji w Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku braku rejestracji w innym wybranym państwie członkowskim,

7) przekazania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji, o których mowa w art. 75zb ust. 7 lub art. 75zc ust. 1,

8) usunięcia w terminie nieprawidłowości stwierdzonych w toku kontroli, o której mowa w dziale IIIA rozdziale 5

– podlega karze pieniężnej.

2. Wyłączony operator platformy w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 23, który nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 75b ust. 4, podlega karze pieniężnej.”;

27) w art. 91:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Karę pieniężną, o której mowa w art. 89–90b, nakłada Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w drodze decyzji, w wysokości nie większej niż 1 000 000 zł.

2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 89–90b, Szef Krajowej Administracji Skarbowej uwzględnia rodzaj i zakres niedopełnienia obowiązku oraz dotychczasowe wykonywanie określonych ustawą obowiązków przez podmiot, na który jest nakładana kara pieniężna, a także wysokość jego całkowitego obrotu za rok obrotowy poprzedzający rok nałożenia kary, a w przypadku podmiotu rozpoczynającego działalność – okres od rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej do dnia wszczęcia postępowania o nałożenie kary pieniężnej.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Kara pieniężna, o której mowa w art. 89–90b, stanowi dochód budżetu państwa.”,

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Kary pieniężne, o których mowa w art. 89–90b, podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.”;

28) w art. 102 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) przekazuje co roku Komisji Europejskiej statystyki dotyczące liczby przekazanych w danym roku kalendarzowym decyzji w sprawach cen transferowych i interpretacji podatkowych, o których mowa odpowiednio w art. 76 pkt 1 i 2, a także automatycznej wymiany informacji przekazywanych przez operatorów platform

oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, informacje dotyczące kosztów i korzyści związanych z dokonaną wymianą informacji podatkowych;”.

Art. 2. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383 i 2760) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 86a:

a) w § 1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) osobie kontrolującej – rozumie się przez to beneficjenta rzeczywistego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2023 r. poz. 1124, 1285, 1723 i 1843);”,

b) dodaje się § 11 i 12 w brzmieniu:

„§ 11. Promotor i wspomagający przekazujący informację o schemacie podatkowym są obowiązani do udzielania na piśmie osobie fizycznej, której informacje dotyczą, informacji o:

1) gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji zgodnie z niniejszym rozdziałem oraz

2) przysługującym tej osobie prawie do uzyskania od administratora danych informacji, jakie ma prawo od tego administratora danych uzyskać, w czasie wystarczającym do skorzystania z jej praw do ochrony danych osobowych, zanim informacje zostaną przekazane.

§ 12. Promotor i wspomagający przekazujący informację o schemacie podatkowym zawiadamiają niezwłocznie na piśmie osobę fizyczną, której informacje dotyczą, o prawdopodobieństwie naruszenia bezpieczeństwa jej danych osobowych gromadzonych i przetwarzanych na potrzeby automatycznej wymiany informacji, w przypadku gdy istnieje prawdopodobieństwo, że naruszenie to wpłynie negatywnie na ochronę danych osobowych tej osoby fizycznej.”;

2) w art. 291a § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W przypadku gdy obca władza wystąpiła o przeprowadzenie kontroli jednoczesnej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej potwierdza przystąpienie do kontroli albo odmawia przeprowadzenia kontroli, uzasadniając przyczynę odmowy, nie później niż w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku o przeprowadzenie takiej kontroli.”;

3) w art. 293 w § 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) aktach dokumentujących kontrolę, o której mowa w dziale III rozdziale 9 i w dziale IIIA rozdziale 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami;”;

4) art. 295b otrzymuje brzmienie:

„Art. 295b. W toku kontroli, o której mowa w dziale III rozdziale 9 i w dziale IIIA rozdziale 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, dostęp do akt przysługuje pracownikowi załatwiającemu sprawę, jego przełożonemu oraz organowi przeprowadzającemu tę kontrolę.”;

5) w art. 296 w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) określone w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, uzyskane od obcych państw, pochodzące z banków i innych instytucji finansowych oraz od raportujących operatorów platform w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14 tej ustawy,”.

Art. 3. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2023 r. poz. 2488) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 po lit. e dodaje się lit. ea w brzmieniu:

„ea) ministra właściwego do spraw finansów publicznych i Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie określonym w przepisach ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2023 r. poz. 241 oraz z 2024 r. poz. …),”.

Art. 4. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2023 r. poz. 654 i 818) po art. 80c dodaje się art. 80ca i art. 80cb w brzmieniu:

„Art. 80ca. § 1. Kto, działając w imieniu lub interesie instytucji finansowej lub instytucji obowiązanej, wbrew przepisom ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, nie dopełnia obowiązku udzielenia posiadanych informacji, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 lub 1a tej ustawy, lub udziela tych informacji niezgodnie z posiadanymi danymi, podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych.

§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.

Art. 80cb. § 1. Kto, działając w imieniu lub interesie raportującego operatora platformy, wbrew przepisom ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, nie dopełnia obowiązku:

1) stosowania procedur należytej staranności, w tym gromadzenia wymaganej dokumentacji,
2) przekazania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji o sprzedawcach,
3) jednorazowej rejestracji w Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku braku rejestracji w innym wybranym państwie członkowskim,
4) usunięcia w terminie nieprawidłowości wskazanych w wyniku kontroli, o którym mowa w art. 75zb ust. 4 tej ustawy,

podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych.

§ 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1278, 1394, 1407, 1723 i 1843) w art. 9f w ust. 1 po pkt 5ca dodaje się pkt 5cb w brzmieniu:

„5cb) ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych i Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie określonym w przepisach ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2023 r. poz. 241 oraz z 2024 r. poz. …);”.

Art. 6. W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. z 2023 r. poz. 41) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2, są składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia i zawierają klauzulę o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Wymóg pouczenia o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań uważa się za spełniony także w przypadku oświadczeń o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań składanych na formularzach W8 i W9, o których mowa w Umowie FATCA oraz załączniku I do tej Umowy.”;

2) w art. 7 w ust. 1 wyrazy „na pisemne żądanie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub organu upoważnionego” zastępuje się wyrazami „na żądanie sporządzone na piśmie przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub organ upoważniony”;

3) w art. 8:

a) w ust. 5 wyrazy „w formie elektronicznej” zastępuje się wyrazami „w postaci elektronicznej”,

b) w ust. 11 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli wynik kontroli został wydany w formie dokumentu elektronicznego – kwalifikowany podpis elektroniczny, podpis zaufany albo podpis osobisty.”;

4) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Art. 10a. 1. Jeżeli raportująca polska instytucja finansowa lub inny podmiot zawiera porozumienie sprzeczne w danych okolicznościach z przedmiotem lub celem ustawy lub Umowy FATCA, którego głównym celem lub jednym z głównych celów jest uniknięcie wykonywania obowiązków w zakresie identyfikowania amerykańskich rachunków raportowanych i przekazywania informacji o amerykańskich rachunkach raportowanych wynikających z ustawy lub Umowy FATCA, a sposób działania był sztuczny, uznaje się na potrzeby obowiązków wynikających z ustawy lub Umowy FATCA, że takie porozumienie nie zostało zawarte.

2. Sposób działania nie jest sztuczny, jeżeli na podstawie istniejących okoliczności należy przyjąć, że podmiot działający rozsądnie i kierujący się zgodnymi z prawem celami zastosowałby ten sposób działania w dominującej mierze z uzasadnionych przyczyn ekonomicznych.

3. Przez porozumienie, o którym mowa w ust. 1, rozumie się czynność lub zespół czynności podejmowanych w celu uniknięcia wykonywania obowiązków w zakresie identyfikowania amerykańskich rachunków raportowanych i przekazywania informacji o amerykańskich rachunkach raportowanych.”;

5) w art. 11 w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) sporządzonym na piśmie zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;”.

Art. 7. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 615, z późn. zm.[6)]) w art. 88 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku gdy obca władza wystąpiła o przeprowadzenie kontroli jednoczesnej, minister właściwy do spraw finansów publicznych potwierdza przystąpienie do kontroli albo odmawia przeprowadzenia kontroli, uzasadniając przyczynę odmowy, nie później niż w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku o przeprowadzenie takiej kontroli.”.

Art. 8. Raportujący operator platformy jest obowiązany dopełnić do dnia 31 grudnia 2024 r. procedur określonych w dziale IIIA rozdziale 3 ustawy zmienianej w art. 1 w przypadku sprzedawców, którzy byli zarejestrowani na platformie na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 9. 1. Przepisy działu IIIA i działu VI ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz art. 80cb ustawy zmienianej w art. 4 stosuje się również do podmiotu, który w dowolnym momencie w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie niniejszej ustawy spełniał warunki uznania go za raportującego operatora platformy w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14 ustawy zmienianej w art. 1, przy czym taki raportujący operator platformy jest obowiązany dopełnić:

1) do dnia 31 grudnia 2024 r. procedur określonych w dziale IIIA rozdziale 3 ustawy zmienianej w art. 1 – w przypadku sprzedawców, którzy w tym okresie byli zarejestrowani na platformie;
2) do dnia 31 stycznia 2025 r. procedur określonych w dziale IIIA rozdziale 2 ustawy zmienianej w art. 1 – w przypadku czynności, których wykonanie umożliwił w tym okresie sprzedawcom podlegającym raportowaniu zidentyfikowanym zgodnie z pkt 1;
3) do dnia 31 grudnia 2024 r. obowiązku jednorazowej rejestracji albo powiadomienia o dokonanym wyborze innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, o którym mowa odpowiednio w art. 75u ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1 – w przypadku gdy termin określony w tych przepisach upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepisów art. 75o ust. 5 i 6 ustawy zmienianej w art. 1 nie stosuje się.

[6)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2023 r. poz. 556, 588, 641, 658, 760, 996, 1059, 1193, 1195, 1234, 1598, 1723 i 1860.

3. Nie podlega karze pieniężnej, o której mowa w art. 90b ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1, raportujący operator platformy w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14 tej ustawy, posiadający dowody na to, że bezskutecznie wystąpił ponownie o informacje zgodnie z art. 75o ust. 4 tej ustawy lub że wystąpienie do sprzedawcy nie było możliwe, w przypadku czynności, których wykonanie umożliwił temu sprzedawcy w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie niniejszej ustawy. W takim przypadku nie wszczyna się postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe.

Art. 10. Na potrzeby przekazania w 2025 r. informacji o sprzedawcach, o której mowa w art. 75b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, przyjmuje się, że:

1) pierwszym okresem sprawozdawczym jest 2023 r.;
2) drugim okresem sprawozdawczym jest 2024 r.

Art. 11. Listę państw i terytoriów, o której mowa w art. 75a ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, zamieszcza się w Biuletynie Informacji Publicznej po raz pierwszy w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 12. Do postępowań w sprawie udzielenia informacji podatkowych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 11 ust. 3 i 5 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 13. 1. Przepis art. 15 ust. 1 pkt 8 i ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do udzielania informacji podatkowych o dochodach uzyskanych po dniu 31 grudnia 2024 r.

2. Przepis art. 15 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się po raz pierwszy do udzielania informacji podatkowych o dochodach uzyskanych po dniu 31 grudnia 2023 r.

Art. 14. Przepisy art. 19 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się do wniosków otrzymanych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 15. Do postępowań w sprawie nałożenia kary pieniężnej wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 91 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 16. Do spraw, o których mowa w art. 4 ustawy zmienianej w art. 1, niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 4 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 17. Do wystąpień obcych władz o przeprowadzenie kontroli jednoczesnej otrzymanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 291a § 3 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym, oraz art. 88 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 7, w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 18. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2024 r., z wyjątkiem art. 6 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2024 r.

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel wydania ustawy

Przedłożony projekt ustawy o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw ma na celu w szczególności implementację dyrektywy Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 104 z 25.03.2021, str. 1), dalej „dyrektywa", „dyrektywa DAC7" bądź „DAC7".

Wdrażana dyrektywa jest odpowiedzią na problemy w zakresie ograniczonej dostępności danych dotyczących dochodów uzyskanych przez podatników za pośrednictwem platform cyfrowych. Komisja Europejska dostrzegła nie tylko przeszkody w zakresie uzyskania informacji o dochodach uzyskiwanych przez sprzedawców korzystających z pośrednictwa platform cyfrowych, ale także problem zbyt niskiej skuteczności współpracy administracji podatkowych państw członkowskich.

Celem zmian DAC7 jest udoskonalenie i rozszerzenie obowiązujących przepisów dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 11.03.2011, str. 1, z późn. zm.), dalej „dyrektywa 2011/16/UE", dotyczącej zakresu wymiany informacji i współpracy administracyjnej w sprawach podatkowych, przez:

- nałożenie na platformy obowiązku sprawozdawczego dotyczącego sprzedawców działających z pomocą tych platform,
- zbudowanie mechanizmu wymiany informacji o sprzedawcach między państwami członkowskimi oraz państwami trzecimi, m.in. sygnatariuszami wielostronnego porozumienia w sprawie automatycznej wymiany informacji o dochodach uzyskanych za pośrednictwem platform cyfrowych (tzw. DPI MCAA),
- poprawę obecnych mechanizmów współpracy między administracjami.

Ostatnie lata przyniosły szybką transformację cyfrową wszystkich aspektów życia gospodarczego na świecie. Pandemia COVID-19 dodatkowo przyspieszyła tę transformację. Transgraniczny charakter działalności polegającej na świadczeniu usług elektronicznych umożliwił wszystkim obywatelom Unii Europejskiej łatwy handel i świadczenie usług na jednolitym rynku, również przez podmioty nieprofesjonalne. Jednocześnie wyegzekwowanie przepisów podatkowych w tym środowisku stało się niezmiernie trudne

(także ze względu na liczbę transakcji). Administracje podatkowe państw członkowskich nie mają wystarczających informacji, aby prawidłowo ocenić i kontrolować uzyskiwane w ich kraju dochody z działalności wykonywanej za pośrednictwem platform cyfrowych. Jest to szczególnie problematyczne, gdy dochody są uzyskiwanie z wykorzystaniem platform z siedzibą w innym państwie niż państwo sprzedawcy uzyskującego te dochody. W celu przeciwdziałania narastającym zjawiskom unikania i uchylania się od opodatkowania w przestrzeni cyfrowej, administracje podatkowe wielu państw członkowskich Unii Europejskiej indywidualnie zaczęły żądać informacji od operatorów platform oraz nakładać na nich regularne obowiązki sprawozdawcze. Operatorzy platform muszą więc spełnić wiele obowiązków sprawozdawczych w różnych państwach Unii Europejskiej. W ocenie Komisji Europejskiej takie rozdrobnienie regulacyjne, które powstało wskutek jednostronnych działań państw członkowskich, drastycznie zwiększyło koszty prowadzenia działalności na jednolitym rynku cyfrowym oraz prowadzi do niepotrzebnych sporów sądowych. W efekcie, obok walki z unikaniem opodatkowania, równorzędnym celem wdrażanej dyrektywy stało się ujednolicenie obowiązków sprawozdawczych w Unii Europejskiej. Intencją jest ujednolicenie przestrzegania prawa przez operatorów platform oraz zwiększenie efektywności samego poboru informacji.

Wdrażane przepisy dyrektywy ograniczają się do stworzenia wspólnych, unijnych ram sprawozdawczości, które są konieczne do zgłaszania dochodów uzyskiwanych za pośrednictwem platform cyfrowych. Dla przykładu przepisy te zapewniają brak podwójnej sprawozdawczości (tj. jeden punkt rejestracji i sprawozdawczości) oraz ograniczenie automatycznej wymiany informacji o transakcjach do właściwych państw członkowskich (tych, które są państwami właściwymi podatkowo dla sprzedawcy). DAC7 pozostawia państwom członkowskim kontrolę nad nakładaniem kar za nieprzestrzeganie przepisów. Biorąc pod uwagę, że działalność platform jest transgraniczna, dyrektywa wprowadza mechanizm wymiany informacji do tych państw członkowskich, w których sprzedawcy powinni zapłacić podatki wynikające z ich działalności. Automatyczna wymiana informacji między organami podatkowymi ma więc kluczowe znaczenie dla zapewnienia organom podatkowym niezbędnych informacji umożliwiających im określenie prawidłowej wysokości należnych podatków.

Dodatkowo wdrażane są przepisy dyrektywy rozszerzające lub korygujące niektóre inne instrumenty współpracy administracyjnej państw członkowskich (m.in. kontrole jednoczesne, wspólne kontrole) lub wyjaśniające wątpliwości prawne powstałe w związku z dotychczasową

treścią przepisów (zastosowanie standardu „przewidywalnego związku”), a także zmian w przepisach związanych z wymogami dotyczącymi ochrony danych. Projekt ustawy wprowadza również zmiany wynikające z zaleceń Ogólnoświatowego Forum do Spraw Przejrzystości i Wymiany Informacji dla Celów Podatkowych (*Global Forum on Transparency and Exchange of Information for Tax Purposes*) w odniesieniu do automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych (DAC2/CRS).

Projekt ustawy wdrażającej DAC7, poza zmianą ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2023 r. poz. 241), wprowadza również zmiany w:

1) ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 615, z późn. zm.), dalej „ustawa o Krajowej Administracji Skarbowej” albo „ustawa o KAS”;
2) ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383, z poźn. zm.), dalej „Ordynacja podatkowa”;
3) ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. z 2023 r. poz. 41), dalej „ustawa FATCA”;
4) ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2023 r. poz. 654, z późn. zm.);
5) ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2023 r. poz. 2488);
6) ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1278, z późn. zm.).

Celem projektowanej ustawy, poza implementacją dyrektywy DAC7, jest także wyeliminowanie wątpliwości związanych ze stosowaniem pierwotnie przyjętych rozwiązań legislacyjnych, w tym także w kontekście:

1) celu dyrektywy 2011/16/UE;
2) wytycznych *Common Reporting Standard* (CRS), do stosowania których Polska zobowiązała się w podpisanym w dniu 29 października 2014 r. Wielostronnym porozumieniu właściwych władz w sprawie automatycznej wymiany informacji finansowych (*Competent Authority Agreement*), oraz

3) rekomendacji wynikających z przeglądu ram prawnych przeprowadzonych przez Ogólnoświatowe Forum do Spraw Przejrzystości i Wymiany Informacji dla Celów Podatkowych (ang. *Global Forum on Transparency and Exchange of Information for Tax Purposes*, dalej: „Global Forum").[1]

W zakresie automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych projekt przewiduje m.in. zmianę definicji w słowniczku ustawy z uwzględnieniem wytycznych CRS oraz rozwiązań unijnych, a także wprowadzenie przepisów antyabuzywnych zgodnie z rekomendacjami Global Forum.

Wpływ nowych regulacji na przedsiębiorstwa został przedstawiony przez KE w Ocenie skutków dot. dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE[2]. Analizując wpływ nowych regulacji na sektor MŚP, należy założyć, że wraz z implementacją dyrektywy podmioty obowiązane do raportowania poniosą dodatkowe koszty związane z dopełnieniem obowiązków sprawozdawczych. Jednocześnie standaryzacja wymogów w zakresie sprawozdawczości w państwach członkowskich będzie korzystna dla MŚP, które zamierzają rozszerzyć swoją działalność za granicę. Jednolity standard raportowania w całej UE będzie korzystniejszym rozwiązaniem w porównaniu z obecnym wymogiem spełniania wielu różnych norm w państwach UE. W tym drugim przypadku rozbieżności regulacyjne między państwami członkowskimi prowadzą zarówno do wyższych kosztów przestrzegania przepisów, jak i do ograniczenia unijnej ekspansji firm z sektora MŚP z uwagi na potencjalną konieczność stawiania czoła nowym, odmiennym wymogom sprawozdawczym na każdym nowym rynku. Ponadto oczekuje się, że standaryzacja zwiększy zaufanie do sektora i wyrówna szanse. Jednocześnie dokładne koszty przystosowania przedsiębiorców do nowych obowiązków są trudne do skwantyfikowania.

Bardzo istotne z punktu widzenia wyjątkowości tej regulacji są procedury zawarte w nowym dziale IIIA rozdziale 4 nowelizowanej ustawy, które mają na celu obniżenie kosztów dostosowania do wdrażanej dyrektywy dla operatorów platform. Upraszczając – po pierwsze, obowiązek zgłaszania dochodów występuje tylko w jednym państwie członkowskim, przez jeden podmiot, pod warunkiem że, tam gdzie jest to wymagane, raportujący operator platformy poinformuje o tym inne państwa członkowskie. Operator platformy raportujący w innym państwie niż Polska będzie zwolniony z obowiązków raportowania wynikających z polskich

[1] OECD (2020), "Poland", in Peer Review of the Automatic Exchange of Financial Account Information 2020, OECD Publishing, Paris. https://www.oecd-ilibrary.org/taxation/peer-review-of-the-automatic-exchange-of-financial-account-information-2020_bd2e1eef-en

[2] https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=SWD%3A2020%3A0131%3AFIN

regulacji. Po drugie, raportujący operatorzy platform spoza UE są zobowiązani do rejestracji wyłącznie w jednym państwie członkowskim (obowiązek jednorazowej rejestracji).

Proponowane zmiany będą miały także pozytywny wpływ na sektor MŚP reprezentowany przez sprzedawców. Platformy cyfrowe odgrywają dużą rolę dla małych przedsiębiorstw z uwagi na to, że stanowią rynki, za pośrednictwem których można sprzedawać swoje produkty i usługi. Projekt przeciwdziała nieuczciwej konkurencji i brakowi równych szans między większością MŚP przestrzegających przepisów i wypełniających swoje obowiązki w zakresie przestrzegania przepisów podatkowych a tymi, które by tego nie robiły. Nowe regulacje mają na celu sprostanie temu wyzwaniu i stworzenie równych warunków działania wśród sprzedawców. Zgodnie z Oceną wpływu, sprzedawcy, w tym MŚP, nie będą musieli ponosić żadnych znaczących kosztów przestrzegania przepisów ani obciążeń administracyjnych.

Ponadto z szacunków KE wynika, że korzyści płynące z równej gry, uczciwszej konkurencji i standaryzacji oraz usunięcia barier regulacyjnych dla ekspansji na różnych rynkach zrównoważą koszty związane z raportowaniem i przyczynią się do stworzenia lepszego otoczenia biznesowego dla MŚP.

II. Zmiany w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (dalej „ustawa o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami" albo „uWIP") wynikające z dyrektywy DAC7

- **Zmiany w art. 2 (definicje)**

Projekt przewiduje wprowadzenie w art. 2 uWIP definicji „naruszenia ochrony danych", stanowiącej realizację przepisu art. 3 pkt 27 dyrektywy 2011/16/UE. Wprowadzenie definicji naruszenia ochrony danych związane jest ze szczególnie zaakcentowaną w dyrektywie potrzebą ochrony tych danych. W motywie 33 dyrektywy wskazano bowiem: *„(...) sprawą najwyższej wagi jest poprawa bezpieczeństwa wszystkich danych wymienianych między właściwymi organami państw członkowskich w ramach dyrektywy 2011/16/UE"*. Chcąc więc przeciwdziałać naruszeniom ochrony danych oraz ograniczyć szkody, które mogą powstać na skutek tego rodzaju naruszeń, dyrektywa określa działania, jakie należy podjąć w przypadku naruszenia ochrony danych. Punktem wyjścia jest zdefiniowanie pojęcia naruszenia ochrony danych, co też czyni dyrektywa w dodawanym art. 3 pkt 27. Ustawodawca w definicji jako przyczyny naruszenia bezpieczeństwa przywołał: „umyślne działanie niezgodne z prawem" oraz „zaniedbanie lub wypadek". Intencją takiej konstrukcji było włączenie do definicji zarówno działań umyślnych, jak i nieumyślnych.

- **Art. 4**

Jakkolwiek obecnie przepisy Ordynacji podatkowej w sprawach o udzielenie informacji przez banki lub instytucje finansowe, o których mowa w art. 182 § 2 Ordynacji podatkowej, są stosowane odpowiednio na zasadzie art. 23 ust. 1 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, to jednak z uwagi na powtarzające się wątpliwości związane z wykładnią art. 4 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami w zw. z art. 23 ust. 1 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami w zw. z art. 182 § 1 Ordynacji podatkowej, zasadna jest modyfikacja brzmienia art. 4 ust. 1 oraz wprowadzenie do ustawy ust. 3 i 4, które uregulują odrębnie sprawy załatwiane w ramach wniosku z art. 4 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami. Dodawane w art. 4 uWIP ust. 3 i 4 odnoszą się do przypadków, o których mowa zarówno w art. 4 ust. 1 uWIP, jak i w art. 4 ust. 1a uWIP.

Zgodnie z brzmieniem proponowanego art. 4 ust. 3 zakres udzielanych informacji podatkowych wymienianych z innymi państwami obejmuje informacje niezbędne dla celów stosowania i wykonywania krajowych przepisów państwa właściwego organu, które są możliwe do pozyskania przez organy podatkowe na podstawie obowiązujących przepisów prawa i znajdują się w posiadaniu organu lub instytucji, o których mowa w ust. 1 i 1a. Proponowane brzmienie jest zgodne z brzmieniem artykułu 1 ust. 1 dyrektywy 2011/16/UE, którą ustawa o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami transponuje. Zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 2011/16/UE dyrektywa ustanawia zasady i procedury, zgodnie z którymi państwa członkowskie współpracują ze sobą w celu wymiany informacji, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2. Wskazane postanowienie przesądza o tym, że wolą ustawodawcy unijnego było wprowadzenie podstaw prawnych do szerokiej wymiany informacji podatkowych między administracjami podatkowymi państw członkowskich. Analogiczne możliwości pozyskiwania informacji na potrzeby krajowe mają organy polskiej administracji skarbowej na podstawie ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej. Przedmiotem tej wymiany mają być bowiem te wszystkie informacje, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich. Wobec tego, że Polska jest zobowiązana do transponowania dyrektywy 2011/16/UE zgodnie z jej duchem, proponowane brzmienie art. 4 ust. 3 zapewni zgodność wdrażanych przez Polskę postanowień z celem dyrektywy 2011/16/UE.

Dodatkowo należy zauważyć, że już w obecnym brzmieniu art. 2 pkt 2 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, który zawiera definicję legalną informacji podatkowych, wskazuje się, że przez te informacje należy rozumieć informacje wymieniane z innymi państwami na podstawie ustawy, które mogą być istotne dla celów stosowania i wykonywania przepisów prawa podatkowego państw dokonujących wymiany tych informacji. W tym kontekście proponowane brzmienie art. 4 ust. 3 jest spójne z terminem „informacje podatkowe" w rozumieniu ustawy.

Ponadto w ust. 1 oraz 1a usunięte zostaje, jako nadmiarowe, odniesie do „upoważnionego przedstawiciela" – należy bowiem przyjąć, że upoważniony przedstawiciel nie jest nową kategorią podmiotu uprawnionego do wystąpienia z żądaniem, ale działa w imieniu udzielającego upoważnienia.

Dodatkowo, w odniesieniu do rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.), wskazanego w projektowanym brzmieniu art. 4 ust. 1 pkt 2 uWIP, sposób sformułowania żądania udzielenia informacji na tej podstawie prawnej powinien również następować w sposób określony w projektowanym art. 4 ust. 4 uWIP. Ww. rozporządzenie nr 904/2010 regulujące współpracę administracyjną między państwami członkowskimi w obszarze podatku VAT nie reguluje bowiem krajowej procedury pozyskiwania informacji na wniosek zagranicznej administracji.

Należy jednocześnie wyjaśnić, że „obowiązujące przepisy prawa", do których nawiązuje projektowany art. 4 ust. 3 uWIP, powinny być rozumiane jako przepisy prawa państwa występującego z wnioskiem.

- **Art. 6b**

Art. 6b stanowi implementację art. 25 dyrektywy DAC7. Dotychczasowe brzmienie art. 25 dyrektywy 2011/16/UE było wdrożone przez art. 30 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami. Przepisy te zostały uchylone, a w ich miejsce wprowadzono art. 6b. Projektowany przepis art. 6b ust. 1 reguluje obowiązki informacyjne raportującej instytucji finansowej w rozumieniu art. 24 ust. 1 pkt 44 oraz raportującego operatora platformy, w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14. Regulacja ta nakłada obowiązek informowania każdej osoby fizycznej, której informacje dotyczą, o tym, że informacje te zostaną zgromadzone, przetworzone i przekazane zgodnie z niniejszą ustawą. Ponadto zobowiązuje do udzielania osobie fizycznej informacji, które jej dotyczą i które dana osoba ma prawo uzyskać

od administratora, w czasie wystarczającym do skorzystania z jej praw ochrony danych osobowych, w każdym przypadku, zanim informacje zostaną przekazane.

Zgodnie z motywem 36 dyrektywy DAC7 wszelkie przetwarzanie danych osobowych w ramach dyrektywy 2011/16/UE powinno pozostać zgodne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.) oraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz. Urz. UE L 295 z 21.11.2018, str. 39). Przetwarzanie danych jest określone w dyrektywie 2011/16/UE wyłącznie w celu służenia ogólnemu interesowi publicznemu, a mianowicie kwestiom podatkowym oraz na potrzeby zwalczania oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i unikania opodatkowania, na potrzeby ochrony dochodów podatkowych i promowania sprawiedliwego opodatkowania, co zwiększa możliwości włączenia społecznego, politycznego i ekonomicznego w państwach członkowskich. Jednocześnie art. 25 dyrektywy 2011/16/UE wyraźnie stanowi, że do celów prawidłowego jej stosowania państwa członkowskie ograniczają zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 13, art. 14 ust. 1 oraz w art. 15 ww. rozporządzenia 2016/679 w stopniu wymaganym w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 23 ust. 1 lit. e tego rozporządzenia.

- **Art. 6c**

Art. 6c uWIP stanowi implementację art. 25 dyrektywy w zakresie dotyczącym automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych.

  - Projektowany przepis art. 6c ust. 1 reguluje obowiązki Szefa KAS, jeżeli doszło do naruszenia ochrony danych, który niezwłocznie zgłasza Komisji Europejskiej to naruszenie, a także wszelkie późniejsze działania naprawcze. Zgodnie z ust. 2 art. 6c Szef KAS może zawiesić w trybie natychmiastowym wymianę informacji z państwem członkowskim, w którym doszło do naruszenia ochrony danych, powiadamiając o tym na piśmie KE oraz zainteresowane państwo członkowskie. W celu prawidłowego wdrożenia tego przepisu konieczne jest nadanie tej normie

właściwych ram, uwzględniając cel regulacji, jakim jest właściwe zabezpieczenie danych osobowych przetwarzanych w związku z wymianą informacji podatkowych przez wyznaczone do tego organy. Skoro zgodnie z art. 5 ust. 1 uWIP Szef KAS jest organem właściwym w sprawach wymiany informacji podatkowych z innymi państwami, który przetwarza dane osobowe pozostające w związku ze stosowaniem dyrektywy, to zasadne jest ograniczenie projektowanego art. 6c ust. 1 uWIP wdrażającego art. 25 ust. 6 dyrektywy do naruszeń ochrony danych osobowych przez Szefa KAS. Pozostałe incydenty skutkujące naruszeniem danych osobowych będą realizowane w ramach procedur przewidzianych w ogólnym rozporządzeniu o ochronie danych osobowych (RODO) oraz innych aktach regulujących kwestie ochrony danych osobowych.

- Przepisy art. 6c ust. 3–5 regulują kolejne obowiązki Szefa KAS, który w przypadku naruszenia ochrony danych bada i powstrzymuje to naruszenie oraz podejmuje działania naprawcze przez powiadomienie KE. Jeżeli naruszenie ochrony danych nie może zostać niezwłocznie i odpowiednio powstrzymane, Szef KAS występuje z wnioskiem o zawieszenie dostępu do wspólnej sieci łączności (CCN). Szef KAS może również wnioskować do KE o wspólne sprawdzenie, czy działania naprawcze względem naruszenia ochrony danych były skuteczne.

- **Zmiany w art. 10 (standard przewidywalnego związku)**

Zmiany wprowadzone w art. 10 uWIP odzwierciedlają regulację z art. 5a dyrektywy 2011/16/UE, regulującego standard „przewidywalnego związku", mającego zastosowanie w przypadku wniosków o udzielenie informacji:

Artykuł 5a Przewidywalny związek

1. *Na potrzeby wniosku, o którym mowa w art. 5, informacje, których dotyczy wniosek, mają przewidywalny związek, jeżeli w momencie składania wniosku, organ wnioskujący uważa, że zgodnie z jego prawem krajowym zasadne jest uznanie, że informacje, których dotyczy wniosek, będą istotne dla spraw podatkowych jednego lub kilku podatników, niezależnie od tego, czy identyfikuje się ich po imieniu i nazwisku/nazwie, czy w inny sposób, oraz że będą miały znaczenie do celów dochodzenia.*
2. *W celu wykazania przewidywalnego związku informacji, których dotyczy wniosek, organ wnioskujący przekazuje organowi współpracującemu co najmniej następujące informacje:*
   a) cel podatkowy, dla którego złożono wniosek o udzielenie informacji; oraz

b) wyszczególnienie informacji wymaganych przez administrację do celów stosowania lub egzekwowania prawa krajowego wnioskującego organu.

3. W przypadku gdy wniosek, o którym mowa w art. 5, dotyczy grupy podatników, których nie można zidentyfikować indywidualnie, organ wnioskujący przekazuje organowi współpracującemu co najmniej następujące informacje:

a) szczegółowy opis grupy;

b) wyjaśnienie mającego zastosowanie prawa oraz faktów, na podstawie których istnieją podstawy, by sądzić, że podatnicy należący do grupy nie zastosowali się do obowiązującego prawa;

c) wyjaśnienie, w jaki sposób informacje, których dotyczy wniosek, miałyby pomóc w ustaleniu, czy podatnicy należący do grupy zastosowali się do obowiązujących przepisów prawa; oraz

d) w stosownych przypadkach – fakty i okoliczności związane z udziałem osoby trzeciej, która aktywnie przyczyniła się do potencjalnego niezgodnego z obowiązującym prawem działania podatników należących do grupy.

Projektowane zmiany określają elementy i wymogi proceduralne, których musi przestrzegać organ wnioskujący.

Standard przewidywalnego związku został także wskazany w motywie 9 dyrektywy 2011/16/UE, zgodnie z którym *Państwa członkowskie powinny wymieniać informacje dotyczące poszczególnych spraw, w przypadku gdy inne państwo członkowskie zwróci się ze stosownym wnioskiem i powinny przeprowadzić niezbędne postępowanie w celu uzyskania tych informacji. Standard "przewidywalnego związku" (ang. foreseeable relevance) ma zapewnić jak najszerszą wymianę informacji w sprawach podatkowych i jednocześnie precyzować, że państwa członkowskie nie mają prawa angażować się w tzw. fishing expeditions ani zwracać się o informacje, które nie są związane ze sprawami podatkowymi danego podatnika. Choć art. 20 niniejszej dyrektywy zawiera wymogi proceduralne, przepisy te należy interpretować liberalnie, tak aby nie utrudnić skutecznej wymiany informacji.*

Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 10 pkt 1 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami wniosek o udzielenie informacji podatkowych zawiera dane identyfikujące podmiot, którego informacje podatkowe mają dotyczyć: imię i nazwisko lub nazwę (firmę), adres i inne posiadane dane niezbędne do identyfikacji podmiotu, którego wniosek dotyczy. Przepis ten stanowił transpozycję art. 1 ust. 1 oraz art. 5 dyrektywy 2011/16. Zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy 2011/16, dyrektywa ustanawia zasady i procedury, zgodnie z którymi państwa

członkowskie współpracują ze sobą w celu wymiany informacji, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2. Z kolei zgodnie z art. 5 dyrektywy 2011/16 na wniosek organu wnioskującego organ współpracujący przekazuje temu pierwszemu wszelkie informacje, o których mowa w art. 1 ust. 1, znajdujące się w jego posiadaniu lub uzyskane przez niego w wyniku postępowania administracyjnego.

W sprawie wykładni wskazanych wyżej postanowień dyrektywy 2011/16 stanowisko wyrażał Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej „TSUE") m.in. w sprawie C-437/19, w sprawach połączonych C-245 i 246/2019 oraz w sprawie C-682/15. W powołanych wyżej sprawach TSUE wskazywał na wykładnię pojęcia przewidywalnego związku żądanej przez zagraniczną administrację informacji.

Należy w szczególności podkreślić, że w wyroku TSUE w sprawach połączonych C-245 i 246/2019 TSUE wskazał, że wniosek o udzielenie informacji nie jest pozbawiony w oczywisty sposób jakiegokolwiek przewidywalnego związku, w sytuacji gdy wskazano tożsamość osoby posiadającej odnośne informacje, tożsamość podatnika, którego dotyczy dochodzenie, i okres objęty tym dochodzeniem oraz gdy dotyczy ona umów, faktur i płatności, które nie są określone precyzyjnie, lecz za pomocą następujących kryteriów:

- faktu, że zostały odpowiednio zawarte, wystawione lub dokonane przez osobę posiadającą informacje;
- okoliczności, że miały miejsce w okresie objętym tym dochodzeniem;
- ich związku ze wskazanym podatnikiem.

Z kolei w wyroku w sprawie C-437/19 TSUE wskazał, że art. 1 ust. 1, art. 5 i art. 20 ust. 2 dyrektywy 2011/16/UE *należy interpretować w ten sposób, że wniosek o przekazanie informacji należy uznać za dotyczący informacji, które nie jawią się jako pozbawione w sposób oczywisty jakiegokolwiek przewidywalnego związku, w przypadku gdy choć osoby, których dotyczy kontrola lub dochodzenie w rozumieniu tego ostatniego przepisu nie zostały wskazane w tym wniosku w sposób indywidualny poprzez podanie ich nazwisk, to jednak organ wnioskujący wykaże na podstawie jasnych i wystarczających wyjaśnień, iż prowadzi ukierunkowane dochodzenie dotyczące ograniczonej grupy osób, które zostało oparte na uzasadnionych podejrzeniach niewypełnienia określonego obowiązku prawnego*.

Z powołanych wyżej wyroków TSUE wynika, że zgodnie z dyrektywą 2011/16 wnioski zagranicznych organów o udzielenie informacji, które identyfikują podatnika w sposób inny

niż przez wskazanie go z imienia lub nazwiska, nie wykluczają uznania istnienia przewidywalnego związku z prowadzonym przez ten organ postępowaniem.

W konsekwencji zgodnie z powołanym wyżej orzecznictwem TSUE, a także z art. 5a dyrektywy, niezbędne jest wprowadzenie zmian w art. 10 uWIP, tak aby zapewnić pełną i właściwą transpozycję postanowień DAC7 do prawa polskiego.

- **Art. 10a (wnioski dot. grupy podatników)**

Projekt wprowadza do uWIP nowy art. 10a stanowiący – analogicznie jak zmiany wprowadzone w art. 10 – implementację art. 5a dyrektywy DAC7. Art. 10a odnosi się do wniosków dotyczących grupy podatników w kontekście wniosku o udzielenie informacji. Wnioski te dotyczą grupy podatników, których nie można zidentyfikować indywidualnie (np. imię i nazwisko, nazwa firmy), lecz których opisuje się za pomocą wspólnego zestawu cech (np. numer konta). W tej sytuacji wniosek zawiera co najmniej następujące informacje:

a) szczegółowy opis grupy,

b) wyjaśnienie mającego zastosowanie prawa oraz faktów, na podstawie których istnieją podstawy sądzić, że podatnicy nie zastosowali się do obowiązującego prawa,

c) wyjaśnienie, w jaki sposób informacje, których dotyczy przedmiotowy wniosek, miałyby pomóc w ustaleniu, czy podatnicy zastosowali się do obowiązujących przepisów prawa, oraz

d) w stosownych przypadkach – fakty i okoliczności wskazujące na udział osoby trzeciej, która czynnie przyczyniła się do potencjalnego, niezgodnego z obowiązującym prawem, działania podatników.

Otwarty katalog danych zawarty w art. 10 i art. 10a wynika z brzmienia dyrektywy.

Wielość przypadków oraz potencjalne trudności z identyfikacją podatników wymagają, aby państwa członkowskie operowały takimi danymi, jakie są w danych okolicznościach dostępne i jakich wykorzystanie będzie w konkretnym przypadku efektywne.

- **Art. 10b**

Art. 10b ust. 1 wskazuje, że jeżeli w ocenie właściwego organu podatkowego istnieją przesłanki do przeprowadzenia postępowania, kontroli lub czynności, organ występuje z uzasadnionym wnioskiem o ich przeprowadzenie. Natomiast w art. 10b ust. 2 określa się, że w przypadku gdy zdaniem organu podatkowego nie jest konieczne przeprowadzenie postępowania, kontroli lub

czynności, o które zawnioskował właściwy organ innego państwa członkowskiego (mowa tu o wniosku o przeprowadzenie postępowania administracyjnego w rozumieniu dyrektywy 2011/16/UE, o którym stanowi jej art. 6 ust. 2), wówczas informacja o przyczynach takiej decyzji powinna zostać niezwłocznie przekazana organowi wnioskującemu. Przez postępowanie administracyjne dyrektywa 2011/16/UE rozumie wszystkie kontrole, postępowania wyjaśniające oraz inne działania podejmowane przez państwa członkowskie w ramach wykonywania swoich obowiązków w celu zapewnienia właściwego stosowania przepisów podatkowych (art. 3 pkt 7 dyrektywy 2011/16/UE).

- **Zmiany w art. 11 (zmiany terminów – wymiana informacji na wniosek)**

Przez nowelizację art. 11:

- skraca się podstawowy termin, w którym powinno zostać zakończone postępowanie w sprawie udzielenia informacji podatkowych (w przypadku informacji podatkowych przekazywanych na wniosek). Dyrektywa – według zmienionego art. 7 ust. 1 – wymaga, aby organ współpracujący udzielił informacji najszybciej jak to możliwe, lecz nie później niż w terminie 3 miesięcy od daty otrzymania wniosku. Dotychczasowy, 6-miesięczny termin, ulega więc zasadniczemu skróceniu,
- ogranicza się do 6 miesięcy termin, w którym maksymalnie powinny być przekazane informacje podatkowe, w przypadku gdy organ nie jest w stanie przekazać tych informacji w podstawowym (3-miesięcznym) terminie.

- **Zmiany w art. 15 (rozszerzenie katalogu wymienianych informacji)**

Zmiana wprowadzona w art. 15 uWIP rozszerza katalog informacji wymienianych między właściwymi organami państw członkowskich zgodnie z dyrektywą 2011/16/UE. Dodawana kategoria to dochody z praw autorskich lub z praw pokrewnych, z praw do projektów wynalazczych, znaków towarowych i wzorów zdobniczych, w tym również ze sprzedaży tych praw, z należności za udostępnienie tajemnicy receptury lub procesu produkcyjnego, za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego, w tym także środka transportu, oraz za informacje związane ze zdobytym doświadczeniem w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej (know-how). Objęcie ich obowiązkiem wymiany informacji jest podyktowane koniecznością przeciwdziałania zjawisku wykorzystywania łatwo przekazywalnych składników majątku do nadużyć podatkowych. *Istotne jest, aby państwa członkowskie wymieniały informacje dotyczące dochodów pochodzących z własności intelektualnej, gdyż ze względu na bardzo mobilne aktywa*

bazowe ten obszar gospodarki jest podatny na rozwiązania w zakresie przenoszenia zysków – uzasadnia się w motywie 5 dyrektywy.

Należy jednocześnie odnotować, że dodawana kategoria dochodów może być w praktyce uzyskiwana także przez podmioty inne niż osoby fizyczne. W związku z tym art. 15 uWIP został zmieniony w takim kierunku, aby obejmował zarówno podatników podatku dochodowego od osób fizycznych, jak i podatku dochodowego od osób prawnych, posiadających odpowiednio miejsce zamieszkania, siedzibę lub zarząd, w innym państwie członkowskim.

- **Zmiany w art. 18 i art. 19 (zmiany w porozumieniach w zakresie przebywania upoważnionych przedstawicieli)**

Projekt przewiduje zmianę brzmienia art. 18 i art. 19 uWIP w celu wyraźnego wskazania kompetencji Szefa KAS do zawierania dwustronnych porozumień dotyczących wymiany informacji podatkowych oraz przebywania upoważnionych przedstawicieli właściwych organów państw członkowskich lub trzecich w siedzibach organów podatkowych oraz ich obecności w toku postępowań w sprawie udzielenia informacji podatkowych, postępowań podatkowych i czynności kontrolnych.

Zgodnie z nowym brzmieniem art. 18 uWIP, Szef KAS, w celu usprawnienia współpracy, może zawierać z właściwym organem państwa członkowskiego lub państwa trzeciego porozumienia dwustronne lub wielostronne w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji podatkowych, natomiast zgodnie z nowym brzmieniem art. 19 ust. 1 uWIP Szef KAS, w celu wymiany informacji podatkowych, może zawierać z właściwym organem państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, na jego wniosek lub z własnej inicjatywy, porozumienia w zakresie obecności w urzędach oraz osobistego lub za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej udziału upoważnionych przedstawicieli właściwego organu państwa członkowskiego lub państwa trzeciego w postępowaniach w sprawie udzielenia informacji podatkowych, postępowaniach podatkowych oraz w toku czynności kontrolnych na terytorium RP, innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego. Zgodnie z art. 14 pkt 11 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej do zadań Szefa KAS należy współpraca z właściwymi organami innych państw oraz organizacjami międzynarodowymi i instytucjami międzynarodowymi. W konsekwencji zawieranie wszystkich porozumień organizujących współpracę bilateralną w zakresie wymiany informacji podatkowych leży w kompetencji Szefa KAS. W związku z tym projektowana zmiana brzmienia art. 18 i art. 19 uWIP ma na celu

zapewnienie spójności z zadaniami przypisanymi Szefowi KAS. Zawieranie porozumień oraz podpisywanie innych dokumentów związanych z roboczą organizacją współpracy w zakresie wymiany informacji podatkowych zarówno z państwami członkowskimi, jak również z państwami trzecimi, należy bowiem do kompetencji Szefa KAS. W związku z projektowanymi zmianami art. 18 i art. 19 uWIP przewiduje się także zmianę nazwy działu II.

Zmiany w art. 19 dotyczą uczestnictwa upoważnionych przedstawicieli właściwych organów państw członkowskich lub państw trzecich – na zasadach współpracy międzynarodowej – w działaniach podejmowanych przez polskie organy. Nowelizacja w tym obszarze:

- rozszerza zasady współpracy międzynarodowej również do organów państw trzecich oraz formy uczestnictwa upoważnionych przedstawicieli właściwych organów państw członkowskich lub państw trzecich w czynnościach podejmowanych przez polskie organy o uczestnictwo za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej,
- obliguje polskie organy do udzielenia odpowiedzi na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego lub państwa trzeciego o uczestnictwo jego przedstawicieli w czynnościach podejmowanych przez polskie organy w terminie 60 dni od otrzymania wniosku (potwierdzenie albo odmowa). Jeżeli odpowiedź jest odmowna, wymagane jest jej uzasadnienie.

Uzasadnieniem dla uzupełnienia przepisów dotyczących uczestnictwa upoważnionych przedstawicieli (urzędników) właściwych organów w czynnościach podejmowanych w innym państwie była chęć wzmocnienia regulacji na tym polu współpracy międzynarodowej.

- **Art. 22a-22d (wspólne kontrole)**

Dodawany art. 22a ust. 2 uWIP wprowadza definicję „wspólnych kontroli", co stanowi realizację przepisu art. 3 pkt 26 dyrektywy 2011/16/UE. Dyrektywa wprowadziła nową płaszczyznę współpracy międzynarodowej – wspólne kontrole. Jest to odpowiedź na pozytywne efekty, jakie przyniosła dotychczasowa koordynacja w obszarze kontroli podatników pozostających we wspólnym zainteresowaniu różnych państw członkowskich. Zdecydowano się więc na uzupełnienie obowiązujących dotychczas rozwiązań, jakimi są obecność przedstawicieli państw członkowskich w drugim państwie członkowskim oraz kontrole jednoczesne. Wspólne kontrole powinny stanowić dodatkowe dostępne narzędzie współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi w dziedzinie opodatkowania, które uzupełniałoby istniejące ramy zapewniające możliwość obecności w urzędach administracyjnych urzędników innego państwa członkowskiego, udział w postępowaniach

administracyjnych, a także kontrole jednoczesne – stanowi dyrektywa w motywie 25, określając miejsce wspólnych kontroli w systemie współpracy międzynarodowej w sprawach podatkowych.

Definicja wspólnych kontroli nawiązuje do pojęcia osoby, którą należy rozumieć jako osobę fizyczną, osobę prawną, jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, a także jako inne niż określone konstrukcje prawne dowolnego rodzaju i postaci, będące w posiadaniu aktywów lub zarządzające aktywami, które, wraz z dochodem pochodzącym z tych aktywów, podlegają opodatkowaniu.

Wprowadzane dyrektywą DAC7 wspólne kontrole stanowią kolejne narzędzie wymiany informacji między państwami członkowskimi w obszarze podatków bezpośrednich. Zostało ono przez ustawodawcę ukształtowane tak, aby zapewnić koordynację działań urzędników wyznaczonych do wymiany informacji w ramach wspólnych kontroli oraz zapewnić prawa osób, których wymiana informacji dotyczy. Konstrukcja współpracy administracyjnej w ramach wspólnych kontroli nawiązuje do istniejącej już w ramach dyrektywy 2011/16/UE wymiany informacji podatkowych w trybie tzw. PAOE, tj. obecności w urzędach oraz udziału w postępowaniach administracyjnych na terytorium innego państwa, uregulowanej w art. 19 uWIP.

Ustawodawca unijny zdecydował się na uregulowanie współpracy administracyjnej w ramach wspólnych kontroli w sposób bardziej szczegółowy w porównaniu z innymi zaawansowanymi narzędziami współpracy administracyjnej funkcjonującymi na podstawie dyrektywy 2011/16/UE Instytucja wspólnych kontroli przewiduje bowiem nie tylko bezpośrednią wymianę informacji przez urzędników innego państwa członkowskiego, ale również wprowadza podstawy do aktywnego udziału tych urzędników na potrzeby pozyskiwania informacji na terytorium innego państwa we współpracy z urzędnikami innego państwa. Regulacja wspólnych kontroli wprowadzona dyrektywą DAC7 przewiduje również prawo dla osób, których dotyczą informacje będące przedmiotem tej wymiany informacji, do uzyskania informacji w zakresie ustaleń poczynionych przez współpracujące administracje państw członkowskich.

W konsekwencji do uWIP wprowadzono nowy instrument międzynarodowej współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania – wspólną kontrolę. Wspólne kontrole mają stanowić formę wymiany informacji podatkowych między państwami. Projektowane przepisy obejmują działania, które mają być przeprowadzane wspólnie przez właściwe organy co najmniej dwóch państw członkowskich i dotyczą jednej lub większej liczby osób (w szerokim

rozumieniu osoby na gruncie dyrektywy 2011/16/UE), w których właściwe organy tych państw członkowskich mają wspólny lub uzupełniający się interes. Działania w ramach wspólnej kontroli, których celem jest bezpośrednia wymiana informacji, są przeprowadzane w sposób uprzednio uzgodniony na terytorium danego państwa członkowskiego. Uzgodnienia te są dokonywane w drodze porozumienia między właściwymi organami zainteresowanych państw członkowskich.

Jak już wspomniano, narzędzie współpracy administracyjnej, jakim są wprowadzane przez dyrektywę wspólne kontrole, stanowi instrument współpracy zbliżony do współpracy PAOE (obecność w urzędach i udział w postepowaniach na terytorium innego państwa), która jest również uregulowana w uWIP. Podobne narzędzia współpracy administracyjnej zostały uregulowane w rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (art. 28, art. 7 ust. 4a). Dyrektywa ma na celu zapewnienie takich samych narzędzi współpracy administracyjnej, jakie funkcjonują już obecnie w obszarze VAT, co znalazło wyraz w przyjęciu regulacji wspólnych kontroli. Współpraca administracyjna w zakresie „kontroli jednoczesnych" została przez ustawodawcę uregulowana poza uWIP. Powyższe wynika z faktu, że dyrektywa została przyjęta w 2011 r., a współpraca w zakresie kontroli jednoczesnych w obszarze innych podatków była możliwa w oparciu o inne podstawy prawne.

Podsumowując istotę wspólnych kontroli, należy więc wskazać, że:

- wspólne kontrole to nowe narzędzie dające organom podatkowym państw członkowskich dodatkowe uprawnienia w ramach wymiany informacji podatkowych,
- wspólne kontrole to forma skoordynowanej współpracy organów podatkowych różnych państw członkowskich, których celem jest wymiana informacji podatkowych – nie należy stawiać znaku równości między wspólną kontrolą a konkretnym postępowaniem, kontrolą lub czynnościami podejmowanymi indywidualnie przez poszczególne państwa członkowskie (wprowadzenie rozwiązania, jakim są wspólne kontrole, nie zmienia sposobu prowadzenia postępowań i kontroli istniejących w polskim systemie prawnym, a jedynie umożliwia z jednej strony skoordynowany udział urzędników innego państwa członkowskiego w postępowaniach prowadzonych zgodnie z prawem polskim, a z drugiej strony skoordynowany udział polskich urzędników w postępowaniach prowadzonych na terytorium i zgodnie z prawem innego państwa członkowskiego),
- wspólne kontrole są wprowadzone na potrzeby wymiany informacji podatkowej i stanowią sumę działań, jakie w stosunku do określonego podmiotu mogą podejmować „wspólnie"

administracje podatkowe co najmniej dwóch państw członkowskich; w ramach wspólnych kontroli administracje podatkowe poszczególnych państw prowadzić będą działania (kontrole, postępowania, czynności) zgodnie z przepisami kraju, na terytorium którego podejmowane są te działania,

- w odróżnieniu od kontroli jednoczesnych, wspólne kontrole mogą obejmować nie tylko „kontrole" (por. art. 291a Ordynacji podatkowej i art. 88 ustawy o KAS), ale wszelkie procedury podejmowane przez administracje podatkowe różnych państw w odniesieniu do określonego podmiotu,
- w odróżnieniu od porozumień z art. 19 uWIP wspólne kontrole umożliwiają nie tylko wzajemny udział przedstawicieli w procedurach prowadzonych przez poszczególne administracje podatkowe państw członkowskich, ale daleko posuniętą synchronizację, koordynację tych działań na poziomie UE,
- te specyficzne, szerokie, uprawnienia przyznane na gruncie dyrektywy DAC7 powodują, że w przypadku wspólnych skoordynowanych działań podejmowanych przez państwa członkowskie mówić można o „wspólnych kontrolach" na poziomie UE, a nie tylko kontrolach jednoczesnych czy porozumieniach w sprawie udziału poszczególnych urzędników obcych państw na gruncie art. 19 uWIP,
- ujęcie wspólnych kontroli w uWIP jest uzasadnione faktem, że przepisy te (dotyczące wspólnych kontroli) obejmują swoim zakresem wszelkie procedury podatkowe, które mogą zostać zastosowane wobec podmiotu w Polsce, w celu wymiany informacji podatkowych.

Projektowany art. 22b uWIP wprowadza uprawnienia dla upoważnionych przedstawicieli właściwego organu państwa członkowskiego biorącego udział we wspólnej kontroli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 22b ust. 1 będą oni mieli prawo:

1) przesłuchiwać świadków oraz strony w ramach przeprowadzanego dowodu z zeznań świadka lub przesłuchania strony (należy jednak mieć na uwadze, że upoważniony przedstawiciel nie ma prawa do samodzielnego przeprowadzania dowodu z przesłuchiwania świadka lub strony, lecz ma prawo zadawać świadkowi lub stronie pytania samodzielnie lub formułować pytania, które zostaną zadane przez polskiego urzędnika prowadzącego przesłuchanie);

2) przeglądać i utrwalać dokumenty i inne dowody związane ze sprawą.

Należy jednak wyraźnie zaznaczyć, że upoważnionemu przedstawicielowi nie przysługują uprawnienia inne niż wyraźnie wskazane w projektowanych przepisach. W szczególności upoważnionemu przedstawicielowi nie będzie przysługiwać prawo do działania w imieniu polskiego organu, tj. do wszczynania kontroli czy też postępowań, czy też do działania niezależnie od polskiego organu (upoważniony przedstawiciel nie będzie mógł więc niezależnie od polskiego organu wszcząć postępowania czy też kontroli). Projektowane przepisy regulują jedynie sposób wymiany informacji podatkowych między właściwymi organami państw członkowskich, który obejmuje również prawo do bezpośredniego pozyskiwania tych informacji przez urzędników innego państwa członkowskiego, lecz tylko we współpracy z polskimi urzędnikami właściwymi do prowadzenia postępowania zgodnie z prawem polskim. Analogiczne prawa mają przysługiwać urzędnikom polskim podejmującym działania w ramach wspólnych kontroli na terytorium innego państwa członkowskiego we współpracy z urzędnikami tego państwa.

Wspólne kontrole będą prowadzone zgodnie z prawem i wymogami proceduralnymi państwa członkowskiego, w którym będą przeprowadzane czynności w ramach wspólnej kontroli (art. 22b ust.2).

Przepisy projektowanych art. 22a–22d uWIP doprecyzowują ponadto zasady funkcjonowania instytucji wspólnej kontroli w polskim porządku prawnym.

Należy jednocześnie wskazać, że sposób realizacji postanowień art. 12a ust. 3 lit. b dyrektywy DAC7, tj. zapewnienie właściwej oceny dowodów zgromadzonych podczas czynności w ramach wspólnej kontroli, w szczególności w przypadku ich zgromadzenia w toku wspólnej kontroli wykonywanej w państwie członkowskim UE zgodnie z obowiązującymi w tym państwie przepisami regulującymi postępowanie, które nie ma „odpowiednika" w polskim systemie prawa, jest transponowany do uWIP przez projektowany art. 22b ust. 2 i art. 23 ust 1 uWIP. Zgodnie z przepisem art. 22d ust. 3 uWIP osoby zatrudnione przez organ i wyznaczone do wymiany informacji w ramach wspólnej kontroli (zob. art. 22c ust. 1) włączają do akt sprawy prowadzonej przez ten organ dowody zgromadzone w trakcie prowadzenia wspólnej kontroli oraz sprawozdanie końcowe. W związku z powyższym wszelkie informacje (dokumenty) pozyskane w ramach wymiany informacji podatkowych dokonywanej w ramach wspólnej kontroli zostaną włączone do akt sprawy i będą stanowiły dowód w sprawie. Zgodnie z art. 180 § 1 Ordynacji podatkowej (który jest stosowany na mocy odesłania zgodnie z art. 23 uWIP) jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. Informacje pozyskane w ramach wymiany informacji z

wykorzystaniem wspólnej kontroli będą pozyskiwane na podstawie wprowadzanych do uWIP przepisów o wspólnej kontroli.

Biorąc jednocześnie pod uwagę, że wspólna kontrola może dotyczyć spraw z obszaru właściwości organów niewchodzących w skład Krajowej Administracji Skarbowej (np. podatki lokalne), w projekcie zawarto przepis, który pozwoli na wyznaczenie osób uczestniczących we wspólnej kontroli w takich przypadkach (zob. art. 22c ust. 1 pkt 2 uWIP, na podstawie którego Szef Krajowej Administracji Skarbowej występuje o wyznaczenie osób zatrudnionych w organach podatkowych innych niż organy Krajowej Administracji Skarbowej, które będą uczestniczyć we wspólnej kontroli).

Trzeba jednocześnie wskazać, że wyznaczenie (przez Szefa KAS albo przez organ podatkowy inny niż organy Krajowej Administracji Skarbowej) osób uczestniczących we wspólnej kontroli następuje również w przypadku prowadzenia wspólnej kontroli na terytorium RP.

- **Rozdział 1 – definicje w zakresie automatycznej wymiany informacji o sprzedawcach**

Na szczególną uwagę w ustawie wdrażającej dyrektywę zasługują definicje zawarte w rozdziale 1 (art. 75a):

1. Głównego adresu – rozumie się przez to adres głównego miejsca pobytu sprzedawców będących osobami fizycznymi, jak i siedzibę sprzedawców będących podmiotami. Należy podkreślić, że w przypadku osób fizycznych pojęciem tym objęte są zarówno osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, jak i osoby fizyczne, które takiej działalności nie prowadzą. W odniesieniu do podmiotów, definicja tego pojęcia została określona w art. 75a ust. 1 pkt 13 uWIP.
2. Grupy obiektów – rozumie się przez to nieruchomości lub ich części położone pod tym samym adresem oraz udziały w tych nieruchomościach (tj. udziały w nieruchomościach lub ich częściach, jeżeli te nieruchomości lub ich części położone są pod tym samym adresem). W ten sposób zakresem definicji będą objęte zarówno nieruchomości lub udziały w nieruchomości, na których znajdują się np. budynki (domy, domki letniskowe, hotele), choćby nie stanowiły odrębnego przedmiotu własności, oraz takie części nieruchomości jak: piwnice, komórki lokatorskie, miejsca postojowe w parkingach podziemnych etc. Ponadto wszystkie wspomniane nieruchomości muszą należeć do tego samego właściciela. Celem istnienia takiej definicji jest wyłączenie z

obowiązków określonych w art. 75c pkt 6 podmiotów, które dokonały znaczącej liczby stosownych czynności związanych z np. najmem nieruchomości (art. 75a ust.1 pkt 24 lit. c).

3. Państwa uczestniczącego – dzięki takiemu szerokiemu sformułowaniu, jakie zostało zaproponowane, wymiana informacji będzie mogła nastąpić także z innymi niż unijne państwami, jeżeli te zdecydują się przystąpić do opracowywanej na forum OECD konwencji mającej na celu umożliwienie powszechnej wymiany informacji w zakresie platform lub umowy dwustronnej lub wielostronnej z Rzecząpospolitą Polską zakładającej wymianę równoważnych informacji co kwalifikowana stosowna umowa. Państwem uczestniczącym będzie także państwo lub terytorium, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła porozumienie stanowiące podstawę automatycznej wymiany informacji o sprzedawcach, o której mowa w art. 75b ust. 1, a niebędące kwalifikowaną jurysdykcją spoza UE. W takiej sytuacji Rzeczpospolita Polska będzie mogła również pozyskiwać od platform spoza Unii Europejskiej informacje o polskich podatnikach.
4. Platformy – platforma obejmuje każde oprogramowanie, którego celem jest umożliwienie kontaktu między sprzedawcami i kupującymi oraz świadczeniodawcami ze świadczeniobiorcami i zawieranie między nimi transakcji. Stosowne czynności są świadczone bezpośrednio przez sprzedawców będących osobami trzecimi na rzecz użytkowników, ale mogą być także świadczone pośrednio, tj. kiedy platforma najpierw kupuje takie usługi/towary, a następnie oferuje je we własnym imieniu użytkownikom, jednak w rzeczywistości na rzecz konkretnych sprzedawców. W sytuacji jednak, gdy platforma działa w imieniu swoim, ale i na swoją rzecz (działa więc w istocie jako typowy sklep internetowy), czynności takie nie podlegają raportowaniu. Należy zauważyć, że komisanci i agenci nie są wyłączeni z podlegania obowiązkom sprawozdawczym wykonywanym przez raportujących operatorów platform. Pojęcie platformy obejmuje też ustalenia dotyczące poboru i wypłaty wynagrodzenia z tytułu stosownej czynności. Jednakże zgodnie z ust. 2 za platformę nie uznaje się oprogramowania, które służy wyłącznie przetworzeniu płatności (np. platformy świadczące usługi płatnicze), ogłaszaniu się (tzw. tablice ogłoszeń, gdzie transakcja i kontakt następują poza platformą), oraz takiego, które wyłącznie przekierowuje na inne platformy (agregatory czy porównywarki cen).
5. Raportującego operatora platformy (i skorelowane z nią definicje raportującego operatora platformy z Unii Europejskiej, raportującego operatora platformy spoza Unii

Europejskiej oraz kwalifikowanego operatora platformy spoza UE) – ustawa nakłada obowiązki sprawozdawcze nie tylko na operatorów platform będących rezydentami podatkowymi Unii Europejskiej lub posiadających miejsce zarządu, rejestracji lub stały zakład na terytorium UE, ale także na takich operatorów, którzy ani nie mają w państwie członkowskim rezydencji, swojego miejsca zarządu czy rejestracji, ani nie posiadają w państwie członkowskim stałego zakładu. Ma to zapewnić operatorom europejskim, w tym polskim, równe zasady konkurencji.

6. Sprzedawcy – obejmuje ona zarówno osoby fizyczne, jak i podmioty, bez względu na to, czy prowadzą one zarejestrowaną działalność gospodarczą. Szerokie podejście do tej definicji ma na celu przeciwdziałanie unikaniu opodatkowania i ma pomóc administracji podatkowej w ujawnieniu sprzedawców, którzy próbują ukryć swoją działalność i przychody w tzw. szarej strefie na platformach cyfrowych. Przepis stanowi, że użytkownik platformy nie musi być zarejestrowany na platformie i wykonywać stosownej czynności przez cały okres sprawozdawczy, aby być zakwalifikowanym jako sprzedawca. Wystarczy, że w dowolnym momencie okresu sprawozdawczego będzie spełniał wskazane warunki.
7. Stosownej czynności – ustawa obejmuje obowiązkiem sprawozdawczym te czynności, które stanowią najczęstszy przedmiot ofert na platformach. Pojęcie udostępnienia nieruchomości obejmuje zarówno nieruchomości mieszkalne, jak i komercyjne, a także inne nieruchomości i ich części (np. garaże, pola kempingowe, pokoje, parkingi – por. definicja „grupy obiektów”). Stosowne czynności obejmują zarówno krótkoterminowe, jak i długoterminowe stosunki prawne, o różnym charakterze (m.in. dzierżawa, najem, użytkowanie). Stosownymi czynnościami są również usługi świadczone osobiście (np. usługi przewozu osób, transportowe/dostawcze czy drobne usługi codzienne, takie jak hydrauliczne, roboty budowlane, usługi fryzjerskie itp.), a także sprzedaż towarów i udostępnienie środków transportu (np. najem). Zakres takiej sprawozdawczości nie powinien obejmować działalności prowadzonej przez sprzedawcę działającego w roli pracownika operatora platformy (co znajduje odzwierciedlenie w art. 75a ust.1 pkt 20). Do stosownych czynności zalicza się usługę świadczoną osobiście. Oznacza ona czynność spełniającą łącznie następujące warunki:
   - praca jest wykonywana w trybie zadaniowym lub czasowym,
   - praca jest wykonywana przez osobę fizyczną działającą niezależnie albo na rzecz lub w imieniu podmiotu,
   - praca jest wykonywana na żądanie użytkownika stacjonarnie lub zdalnie,

- praca jest wykonywana w związku z umożliwieniem jej wykonania za pośrednictwem platformy.

Usługa ta obejmuje pracę w trybie czasowym (np. umowy zlecenia) lub zadaniowym (np. umowy o dzieło).

8. Towarów – definicja została zaczerpnięta z art. 45 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2023 r. poz. 1610, z późn. zm.).
9. Wyłączonego operatora platformy – w art. 75a ust. 1 pkt 23 zawarto definicję wyłączonego operatora platformy, przy czym odniesienie do modelu biznesowego może obejmować sytuacje, kiedy np. operator platformy umożliwia dostęp do platformy wyłącznie wyłączonym sprzedawcom, zapewniając w ten sposób, że nie ma tam sprzedawców podlegających obowiązkowi zgłoszenia. Należy to wykazać w sposób wystarczający dla administracji podatkowej przez wyjaśnienie wszystkich istniejących okoliczności umożliwiających uznanie, że podmiot jest wyłączonym operatorem platformy. W modelach mieszanych, tj. jeżeli operator platformy umożliwia zawieranie transakcji za pośrednictwem platformy lub poza nią (np. przez wystawianie ofert lub reklamowanie, o których mowa w art. 75a ust. 2 pkt 2 ustawy), bierze się pod uwagę te transakcje, które zostały dokonane za pośrednictwem platformy. Podobnie jeżeli dana transakcja może zostać zawarta za pośrednictwem platformy lub poza nią – bierze się pod uwagę to, który tryb został zrealizowany. Raportowaniu będą podlegały wówczas te transakcje, które zostały dokonane za pośrednictwem platformy.
10. Wyłączonego sprzedawcy – w art. 75a ust. 1 pkt 24 wskazano podmioty wyłączone z zakresu raportowania. Są to: podmioty rządowe, podmioty notowane na giełdzie, podmioty, które zawarły ponad 2000 stosownych czynności dotyczących udostępnienia nieruchomości w odniesieniu do grupy obiektów w okresie sprawozdawczym, oraz podatnicy sprzedający okazjonalnie rzeczy (głównie używane) w trakcie okresu sprawozdawczego (mniej niż 30 transakcji za kwotę do 2000 euro). Wyłączenia dotyczące podmiotów rządowych oraz podlegających przepisom giełdowym opierają się na założeniu, że ze względu na swój publiczny status istnieje niewielkie prawdopodobieństwo, aby te podmioty funkcjonowały w tzw. szarej strefie.
11. Wynagrodzenia – w art. 75a ust. 1 pkt 25 zawarto definicję wynagrodzenia, przy czym jest to kwota, która stanowi wartość będącą w dyspozycji sprzedawcy, a więc pomniejszona o składki, prowizje etc. Jednocześnie jest to wartość wypłacona lub uznana (odwołanie się przez ustawodawcę do kryterium „uznania" wynagrodzenia na rzecz sprzedawcy stanowi realizację wymogu dyrektywowego), co w nawiązaniu do

art. 75c powinno stanowić pierwszą z zaistniałych okoliczności (uznanie lub wypłata), przez co raportujący operator platformy nie wykazuje podwójnie w informacji o sprzedawcach ich wynagrodzenia. W przypadku natomiast jeżeli dokonana lub dokonywana stosowna czynność miała miejsce w innym terminie niż uznanie lub wypłata wynagrodzenia, również należy wziąć pod uwagę pierwsze z zaistniałych zdarzeń. W sytuacji kiedy wynagrodzenie wykazane w informacji o sprzedawcach ulegnie zmianie, np. wskutek dokonania zwrotu lub odstąpienia od umowy, wówczas raportujący operator platformy powinien skorygować te dane na podstawie art. 75h.

W art. 75a ust. 3 określono, jakie podmioty są podmiotami powiązanymi, co ma później zastosowanie w definicji stosownej czynności z art. 75a ust. 1 pkt 20 (są to wymienione w tym artykule czynności, z wyjątkiem czynności wykonywanych przez sprzedawcę będącego pracownikiem raportującego operatora platform lub powiązanego podmiotu operatora platformy), a także w definicji wyłączonego sprzedawcy w zakresie określonym w art. 75a ust. 1 pkt 24 lit. b (tj. będącego podmiotem, którego akcje są przedmiotem regularnego obrotu na regulowanym rynku papierów wartościowych, lub podmiotem powiązanym podmiotu, którego akcje są przedmiotem takiego obrotu). Zasadne jest, aby weryfikacja, czy podmiot jest powiązany, następowała w momencie dokonywania czynności.
W art. 75a ust. 4 określono, że raportujący operator platformy z Unii Europejskiej będący rezydentem do celów podatkowych w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim nie jest zobowiązany do raportowania w Polsce, jako że wypełnia te obowiązki zgodnie z właściwymi przepisami państwa rezydencji podatkowej.

W art. 75a ust. 6 zawarto zobowiązanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych do publikacji oraz aktualizacji listy państw i terytoriów, z którymi Rzeczpospolita Polska zawarła skuteczne kwalifikujące umowy lub inne porozumienia stanowiące podstawę automatycznej wymiany informacji o sprzedawcach, o której mowa w art. 75b ust. 1 (z państwami, które nie są kwalifikowaną jurysdykcją spoza UE).

- **Rozdział 2 - procedury sprawozdawcze**

Rozdział 2 określa zakres danych, jaki powinien być przekazywany w informacji o sprzedawcach. Art. 75b w tym rozdziale wskazuje kluczowe dla projektu procedury sprawozdawcze operatorów platform polegające na przekazywaniu Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej zestawu danych o sprzedawcach i czynnościach przez nich wykonywanych (sprzedaży towarów i świadczeniu usług). Informacja o sprzedawcach powinna

być przekazana do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu sprawozdawczego, w którym na platformie zaczął funkcjonować co najmniej jeden sprzedawca podlegający raportowaniu. Przy liczeniu terminów stosuje się właściwe przepisy Ordynacji podatkowej.

Informacja jest sporządzana elektronicznie, zgodnie ze wzorem zamieszczonym w Biuletynie Informacji Publicznej. Formularz spełnia dwie role. Pierwszą jest raportowanie informacji o sprzedawcach. Drugą – informowanie o tym, że prowadzony model biznesowy jest taki, że nie obejmuje sprzedawców podlegających raportowaniu. Przepis art. 75b ust. 4 reguluje prawo do wykazania przez operatorów platform, że są oni wyłączonymi operatorami platform, z tego powodu, że ich zasady prowadzenia działalności efektywnie prowadzą do sytuacji, że nie będą oni mieli na swojej platformie sprzedawców podlegających raportowaniu, np. w sytuacji gdy nie można dokonywać na platformie transakcji zarobkowych, a jedynie świadczenie drobnych przysług – np. forum pomocy sąsiedzkiej. Operator platformy musi dopełnić procedur należytej staranności, o których mowa w rozdziale 3, nawet jeżeli po zakończeniu okresu sprawozdawczego zgłosi, że jego model biznesowy nie obejmuje sprzedawców podlegających raportowaniu.

Art. 75c projektowanej ustawy wskazuje, co zawiera przekazywana do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej informacja o sprzedawcach, zaczynając od: danych identyfikujących raportującego operatora platformy, informacji dotyczących wyłączonego operatora platformy, danych identyfikujących sprzedawców – osoby fizyczne (w tym osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą oraz osoby fizyczne, które nie prowadzą takiej działalności) oraz podmioty (osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej) aż do informacji szczegółowych o sprzedawcach. W przepisie art. 75c pkt 5 lit. e chodzi o wszystkie składki, prowizje i podatki, zatrzymywane lub pobierane przez raportującego operatora platformy. Operator platformy nie ma zatem obowiązku gromadzenia informacji na temat składek, prowizji i podatków niezatrzymywanych i niepobieranych przez niego. Ma to na celu ustalenie wartości netto wynagrodzenia sprzedawcy.

Zgodnie z art. 75d ust. 1 pkt 2, raportujący operator platformy jest zobowiązany do zastosowania w przekazywanej informacji jednolitych metod wyceny w stosunku do wszystkich wynagrodzeń w formie niepieniężnej dla wszystkich sprzedawców.

Celem przepisu art. 75e jest redukcja kosztów koniecznych do poniesienia przez operatorów platform związanych z dostosowaniem się do wymogów implementowanej dyrektywy. Cel ten jest realizowany przez zwolnienie z obowiązku przekazania informacji w określonych przypadkach, jeżeli w tych przypadkach raportujący operator platformy będzie posiadał

dowody, że inny operator zgłosił tę samą informację (nawet jeżeli miało to miejsce w innym państwie członkowskim). Dowodem będzie wszystko, co może posłużyć do wykazania prawdziwości faktów, na które powołuje się raportujący operator platformy.

Redukcję obciążeń po stronie operatorów platform przewiduje także art. 75f, skierowany do operatorów platform spoza Unii Europejskiej.

Zgodnie z art. 75g, raportujący operator platformy zobowiązany jest do stosowania jednolitego formatu informacji, który będzie przekazywany wszystkim sprzedawcom. Operator platformy może udostępnić dane w dowolnie obranej formie, np. przez przesłanie czy udostępnienie linku sprzedawcy, pod którym są zawarte informacje. Operator musi przy tym zapewnić, że niezależnie od obranej formy sprzedawca będzie miał dostęp do tych danych.

Chcąc wyjść naprzeciw operatorom platformy i wykraczając poza zakres dyrektywy, w projekcie ustawy zawarto możliwość dokonania korekty informacji o sprzedawcach (art. 75h), w terminie 5 lat, licząc od końca roku, w którym upłynął termin do przekazania informacji o sprzedawcach. Korekta polega na skorygowaniu tylko tych informacji, których w pierwszej wersji brakowało lub były niepoprawne.

Stosowne informacje oraz dowody są przechowywane przez raportującego operatora platformy przez okres 5 lat, licząc od końca roku, w którym upłynął termin przekazania informacji o sprzedawcach (zob. art. 75j). Taki termin został ustalony w celu dostosowania do art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, zgodnie z którym zobowiązanie podatkowe przedawnia się po upływie 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin jego zapłaty.

Jeżeli zaś chodzi o retencję danych osobowych przetwarzanych przez Krajową Administrację Skarbową, wskazać należy, że przetwarzanie odbywać się będzie na zasadach mających zastosowanie do dotychczas gromadzonych przez nią danych osobowych. W szczególności przywołać tutaj należy art. 47b ust. 1 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej w brzmieniu: „*Organy KAS przetwarzają dane osobowe, w tym w CRDP, w celach realizacji zadań lub obowiązków określonych w ustawie, przez okres niezbędny do osiągnięcia tych celów*”.

- **Rozdział 3 – procedury należytej staranności**

Rozdział 3 odnosi się do obowiązków związanych z gromadzeniem i weryfikacją gromadzonych danych, z określaniem rezydencji sprzedawcy, a także z przechowywaniem dokumentacji. Mowa tu w szczególności o weryfikacji statusu sprzedawcy i ustaleniu, czy jest on sprzedawcą podlegającym raportowaniu, czy też nie. W celu ustalenia statusu wyłączonego sprzedawcy, o którym mowa w art. 75a pkt 24 lit. a i b, operator platformy może korzystać z

dostępnych publicznie informacji lub polegać na potwierdzeniu uzyskanym od sprzedawcy. Przepis ten wynika wprost z dyrektywy. Dostępne publicznie informacje oznaczają w szczególności dostępne publicznie, oficjalne rządowe rejestry. W przypadku potwierdzeń uzyskanych od sprzedawcy ustawa nie precyzuje ich formy – należy więc przyjąć, że dopuszczalna jest każda forma potwierdzenia, o ile operator platformy jest w stanie udokumentować następnie fakt otrzymania takiego potwierdzenia od sprzedawcy. W przypadku nieskorzystania przez operatora platformy z jednego z ww. sposobów ustalenia statusu sprzedawcy jako wyłączonego sprzedawcy, taki operator może wykorzystać inny sposób ustalenia, czy dany sprzedawca jest wyłączonym sprzedawcą. Jeżeli taki status nie zostanie ustalony przez operatora platformy (tj. nie zostanie przez danego operatora platformy ustalone, że sprzedawca ma status wyłączonego sprzedawcy), taki operator będzie zobowiązany do uznania danego sprzedawcy za niebędącego wyłączonym sprzedawcą, o którym mowa w art. 75a pkt 24 lit. a i b ustawy.

W celu określenia, czy sprzedawcy są sprzedawcami wyłączonymi ze względu na to, że prowadzą (uogólniając) profesjonalną działalność hotelarską lub sprzedaż okazyjną (art. 75a pkt 24 lit. c i d), operator może skorzystać z informacji zgromadzonych w toku prowadzonej przez niego działalności.

Art. 75l określa, że raportujący operator platformy jest zobowiązany dopełnić procedur gromadzenia i weryfikacji danych o sprzedawcach oraz uznawania sprzedawcy za rezydenta danego państwa, zwanych „procedurami należytej staranności", co najmniej wobec aktywnych sprzedawców (w tym wyłączonych sprzedawców), to jest wobec sprzedawców, którzy faktycznie otrzymali wynagrodzenie dzięki wykorzystaniu platformy albo chociaż wykonali stosowną czynność dzięki wykorzystaniu platformy. Zdefiniowany jest tutaj zatem minimalny zakres. Oznacza to, że jeżeli operator będzie miał taką wolę, może dopełniać ww. procedur również wobec pozostałych sprzedawców. Zbieranie i weryfikacja danych na podstawie art. 75l powinny odbywać się w korelacji z wypełnianiem obowiązków, o których mowa w art. 75o. Oznacza to, że dopóki nie wystąpi obowiązek wystąpienia do sprzedawcy o pełen katalog informacji na podstawie art. 75o ust. 1, to raportujący operator platformy nie jest zobligowany do gromadzenia ich w zakresie, co do którego nie musiał jeszcze wystąpić do sprzedawcy (zob. art. 75o ust. 2). Gromadzenie danych obejmuje więc tylko ten zakres, który jest wymagany na obecną chwilę (jeżeli więc na dany moment wymagane jest posiadanie jedynie danych służących ustaleniu tożsamości sprzedawcy – zob. art. 75o ust. 2 – to tylko te dane są obowiązkowo przechowywane przez operatora).

W celu weryfikacji ważności NIP lub numeru identyfikacyjnego VAT, o której mowa w art. 75m ust. 1, raportujący operator platformy może skorzystać z każdego narzędzia udostępnianego przez państwa uczestniczące lub UE, np. z systemu wymiany informacji o VAT (VIES) czy dostępnego w Polsce Wykazu podmiotów zarejestrowanych jako podatnicy VAT, niezarejestrowanych oraz wykreślonych i przywróconych do rejestru VAT (tzw. biała lista). Ustawa nie wskazuje jednak konkretnych źródeł, z których powinien skorzystać raportujący operator platformy.

Istotnym uproszczeniem dla operatorów platform jest domniemanie, że sprzedawca jest rezydentem w państwie, w którym znajduje się jego główny adres (art. 75n).

W art. 75o zawarte są konsekwencje braku przekazania przez sprzedawcę informacji, o których mowa w poszczególnych przepisach art. 75c. Ma to na celu skuteczne wyegzekwowanie wywiązywania się z obowiązków wobec platform. Raportujący operator platformy zobowiązany jest więc wystąpić do sprzedawcy o brakujące informacje. Nieprzekazanie takiej informacji, pomimo dwukrotnego ponowienia wystąpienia, skutkuje wstrzymaniem wypłaty wynagrodzenia temu sprzedawcy do czasu przekazania przez niego wymaganych danych. W przypadku braku możliwości blokady wynagrodzenia (na przykład z przyczyn technicznych, prawnych lub proceduralnych) raportujący operator platformy ma obowiązek zablokowania sprzedawcy możliwości wykonywania stosownej czynności do czasu przekazania przez niego wymaganych informacji. Zmodyfikowano tutaj treść dyrektywy, która stanowi o zamknięciu konta sprzedawcy i uniemożliwieniu mu ponownej rejestracji. Zablokowanie konta oznaczałoby uniemożliwienie dokonywania zakupów, a w tym przypadku chodzi wyłącznie o zablokowanie możliwości wykonywania stosownej czynności. Dyrektywa, wskazując na powyższe sankcje, używa spójnika „lub”, tj. pozostawia swobodę zastosowania któregokolwiek ze środków lub obu. W projekcie ustawy zdecydowano się więc wprowadzić gradację sankcji, wychodząc od wstrzymania wypłaty wynagrodzenia. Blokada możliwości wykonywania stosownej czynności jest obowiązkowa tylko w przypadku braku możliwości zastosowania pierwszej sankcji (blokady wypłaty wynagrodzenia).

Kolejnym uproszczeniem jest możliwość polegania na procedurach należytej staranności z poprzednich okresów (art. 75p). Daje to możliwość ograniczenia częstotliwości przekazywania informacji do jednego razu na 36 miesięcy. Wymagane jest jednak spełnienie dwóch warunków. Po pierwsze informacje, o których mowa w art. 75c pkt 3 i 4, muszą być zgromadzone i zweryfikowane lub potwierdzone nie dawniej niż w ciągu ostatnich 36 miesięcy.

Po drugie raportujący operator platformy nie ma podstawy, aby sądzić, że informacje z art. 75c pkt 3 i 4, art. 75k oraz art. 75l ust. 4 są lub stały się niewiarygodne lub nieprawidłowe.

Nawiązując do art. 75q, należy wskazać, że zagraniczne administracje skarbowe mogą zwracać się do Szefa KAS z wnioskiem o wyjaśnienie określonych wątpliwości lub zastrzeżeń zaistniałych na gruncie informacji wymienianych między państwami. Należy przyjąć, że może to być wniosek przekazany Szefowi KAS w oparciu o każdą podstawę prawną umożliwiającą współpracę z administracją podatkową z danym państwem. Z natury współpracy między państwami wynika, że wniosek państwa uczestniczącego, o którym mowa w omawianym przepisie, będzie kierowany do państwa, którego jurysdykcji podlega dany operator platformy. Wniosek, o którym mowa w art. 75q, nie będzie zatem kierowany przez zagraniczny organ bezpośrednio do operatora platformy, ale do wspomnianego wyżej państwa, którego jurysdykcji ten operator podlega. Dopiero organ tego państwa (mającego w swojej jurysdykcji danego operatora platformy) będzie mógł zgłosić określone wątpliwości/zastrzeżenia operatorowi platformy (pierwotnym źródłem tych wątpliwości/zastrzeżeń będzie wniosek państwa uczestniczącego).

Art. 75r pozwala wykorzystać zewnętrzny podmiot do przeprowadzenia odpowiednich procedur należytej staranności. Istotne jest, że nawet jeżeli raportujący operator platformy skorzysta z usług innego podmiotu w celu dopełnienia obowiązków należytej staranności, to nie wyłącza to odpowiedzialności raportującego operatora platformy.

Obowiązek przechowywania dokumentacji wymaganej do celów realizacji procedur należytej staranności wynosi – podobnie jak przy procedurach sprawozdawczych – 5 lat, licząc od końca roku, w którym upłynął termin na przekazanie informacji o sprzedawcach (art. 75s).

Nie jest możliwe stworzenie schematu stosowania procedur należytej staranności dopasowanego do każdej sytuacji, z uwagi na ich różnorodność. W związku z tym zakres stosowania procedur należytej staranności będzie zależał od konkretnej sytuacji. Przykładowo inaczej będą one stosowane przez operatorów platform wobec dużych sprzedawców o znaczących kwotach wynagrodzenia, a inaczej wobec nieprofesjonalnych sprzedawców, którzy mimo niewielkich zarobków kwalifikują się jako sprzedawcy podlegający raportowaniu.

- **Rozdział 4 – procedura wyboru jednego państwa członkowskiego, procedura jednorazowej rejestracji i inne przepisy proceduralne**

Bardzo istotne z punktu widzenia wyjątkowości tej regulacji są procedury zawarte w rozdziale 4, które mają na celu obniżenie kosztów dostosowania do wdrażanej dyrektywy dla

platform. Po pierwsze, obowiązek zgłaszania dochodów występuje tylko w jednym państwie członkowskim przez operatora platformy niebędącego rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim (art. 75t), pod warunkiem że ten raportujący operator platformy poinformuje o tym inne państwa członkowskie oraz powiadomi Szefa KAS o swoim wyborze (jeżeli wybierze Polskę lub jeżeli nie wybierze Polski jako kraju, w którym będzie wypełniał swoje obowiązki sprawozdawcze). Operator platformy raportujący w innym państwie członkowskim niż Polska będzie zwolniony z obowiązków raportowania wynikających z polskich regulacji.

Po drugie, raportujący operatorzy platform spoza Unii Europejskiej, którzy działają na unijnym rynku, ale nie mają siedziby w państwie, z którym została podpisana stosowna kwalifikowana umowa o wymianie informacji, są zobowiązani do rejestracji wyłącznie w jednym państwie członkowskim (obowiązek jednorazowej rejestracji – art. 75u ust. 1). Według polskich przepisów implementujących, jednorazowej rejestracji dokonuje się przez złożenie formularza rejestracyjnego najpóźniej w dniu rozpoczęcia działalności jako raportujący operator platformy.

W ramach procedury jednorazowej rejestracji następuje nadanie indywidualnego numeru operatora platformy (art. 75v). Indywidualny numer indentyfikacyjny do celów sprawozdawczych jest zunifikowany na terenie UE. Raportujący operator platformy może uzyskać tylko jeden taki numer w UE i samodzielnie wybiera państwo rejestracji. Nadanie indywidualnego numeru operatora platformy nie wymaga wydania decyzji administracyjnej.

Zgodnie z art. 75w, formularz rejestracyjny może zostać pozostawiony bez rozpatrzenia na podstawie postanowienia wydanego przez Szefa KAS (m.in. w przypadku gdy nie spełnia on wymogów formalnych). Ustawodawca zdecydował o wykorzystaniu postanowienia o pozostawieniu formularza bez rozpatrzenia jako formy rozstrzygnięcia, co jest dopuszczalne dla tego rodzaju przypadków (biorąc pod uwagę, że przepis art. 216 § 2 Ordynacji podatkowej dopuszcza, w drodze wyjątku, postanowienia rozstrzygające o istocie sprawy, jeżeli ustawa tak stanowi). W związku ze stosowaniem odpowiednio, na podstawie art. 75z, przepisów działu IV Ordynacji podatkowej, na wydane postanowienie służy zażalenie (odpowiednie stosowanie art. 169 § 4 Ordynacji podatkowej).

Decyzje są wydawane przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w przypadkach: unieważnienia indywidualnego numeru operatora platformy (art. 75x) lub cofnięcia takiego numeru (art. 75y) .

Jeżeli został nadany indywidualny numer operatora platformy, to zgodnie z art. 75x Szef KAS unieważnia z urzędu, w drodze decyzji, taki numer:

1) gdy raportującemu operatowi platformy nadano już wcześniej indywidualny numer raportującego operatora platformy – w Polsce lub w innym państwie członkowskim (np. w wyniku pomyłki), bądź

2) dane przekazane na formularzu rejestracyjnym były fałszywe lub fikcyjne. Dotyczy to sytuacji, kiedy Szef KAS poweźmie informację, że w momencie składania formularza rejestracyjnego operator platformy posługiwał się danymi fałszywymi (np. dot. innego podmiotu) lub fikcyjnymi (np. dot. nieistniejącego podmiotu).

Z kolei art. 75y projektowanej ustawy wskazuje, że w pewnych sytuacjach Szef Krajowej Administracji Skarbowej może cofnąć już nadany numer. Jest to szczególnie istotne z punktu widzenia obowiązków nałożonych na państwa członkowskie w dyrektywie.

DAC7 nakłada obowiązek informowania KE i innych państw członkowskich o fakcie unieważnienia lub cofnięcia nadania takiego numeru (art. 75zf). Raportujący operator platformy nie może wystąpić o ponowne nadanie tego samego numeru. W przypadku cofnięcia numeru na podstawie art. 75y ust. 1 pkt 4, ponowne nadanie numeru może się odbyć dopiero po złożeniu kaucji (art. 75y ust. 3). W przypadku złożenia kaucji gwarancyjnej zgodnie z art. 75y ust. 3, raportującemu operatorowi platformy ponownie zostaje nadany indywidualny numer operatora platformy. Chodzi tutaj o nadanie nowego numeru, a nie numeru, który został cofnięty.

Zarówno w przypadku unieważnienia, jak i cofnięcia indywidualnego numeru operatora platformy nie nadaje się już operatorowi tego samego numeru. Musi on wystąpić o nowy numer.

- **Rozdział 5 – kontrola raportujących operatorów platform**

Rozdział 5 obejmuje procedury administracyjne służące weryfikacji przestrzegania przez raportujących operatorów platform procedur należytej staranności oraz wymogów sprawozdawczych. Zgodnie z dyrektywą, to państwa członkowskie określają procedury administracyjne służące weryfikacji przestrzegania procedur należytej staranności i wymogów sprawozdawczych.

Zgodnie z art. 75za podmiotem odpowiedzialnym za przeprowadzenie kontroli w tym zakresie jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej.

Zgodnie z art. 75zb czynności kontrolne podsumowuje protokół kontroli. Kontrolowany ma możliwość przedstawienia w ciągu 14 dni od jego doręczenia zastrzeżeń lub wyjaśnień, wraz z dowodami. Brak zgłoszenia takich zastrzeżeń uznaje się za zaakceptowanie ustaleń kontroli. Kontrolujący w ciągu 14 dni od otrzymania uwag jest zobowiązany do zawiadomienia o sposobie ich załatwienia. Protokół kontroli, zastrzeżenia, wyjaśnienia oraz zawiadomienie o sposobie ich załatwienia są podstawą do przygotowania wyniku kontroli. Ustawa określa elementy, jakie musi zawierać wynik kontroli. Jednym z obowiązkowych punktów są ustalenia końcowe i wnioski zawierające informację o stwierdzeniu nieprawidłowości lub ich braku. W tym kontekście ważne jest, że kontrolowany jest zobowiązany do poinformowania organu kontrolującego o sposobie usunięcia nieprawidłowości (lub przyczynach nieusunięcia) bez zbędnej zwłoki (ale nie później niż w terminie 14 dni od dnia upływu terminu wyznaczonego na ich usunięcie).

Uproszczeniem jest możliwość złożenia wyjaśnień (na pisemne żądanie szefa KAS), w przypadku kiedy uchybienia nie wymagają przeprowadzenia kontroli (art. 75zc).

- **Rozdział 6 – obowiązki organu**

Zgodnie z art. 75ze Szef KAS, w drodze automatycznej wymiany, przekazuje właściwemu organowi państwa uczestniczącego, którego rezydentem jest sprzedawca podlegający raportowaniu, informacje odnoszące się do każdego sprzedawcy podlegającego raportowaniu wskazane w art. 75c. Ponadto jeżeli sprzedawca podlegający raportowaniu świadczy usługi udostępniania nieruchomości, Szef KAS przekazuje informacje także właściwemu organowi państwa uczestniczącego , w którym zlokalizowana jest nieruchomość.

Automatyczna wymiana informacji odbywa się:

a) w przypadku państw członkowskich – za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 2015/2378 z dnia 15 grudnia 2015 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonywania niektórych przepisów dyrektywy Rady 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającym rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1156/2012 (Dz. Urz. UE L 332 z 18.12.2015, str. 19, z późn. zm.),

b) w przypadku państw uczestniczących innych niż państwa członkowskie – za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych na podstawie wymagań oraz standardów

określonych przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji o sprzedawcach.

Jednocześnie Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w celu usprawnienia współpracy, może zawierać z właściwym organem innego państwa porozumienia dwustronne lub wielostronne w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji o sprzedawcach.

- **Zmiany w art. 77**

Zmiany wprowadzane w art. 77 ust. 3 uWIP wdrażają art. 8a dyrektywy 2011/16/UE, rozszerzając zakres informacji przekazywanych przez Szefa KAS, określonych jako „wszelkie inne informacje, które mogą pomóc właściwemu organowi podatkowemu w ocenie potencjalnego ryzyka".

Natomiast przepis art. 77 ust. 5 uWIP reguluje termin przekazywania informacji dotyczących interpretacji podatkowych oraz decyzji w sprawach cen transferowych. Projektowana zmiana polega na wskazaniu, że informacje przekazywane są niezwłocznie (nie później niż w dotychczas obowiązujących terminach).

W zakresie części wdrażanego przepisu dyrektywy: „nie prowadząc do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym;" nie dokonano zmian w uWIP z uwagi na to, że taki przepis obowiązuje już w art. 77 ust. 4 uWIP.

- **Art. 90b i art. 91**

Art. 90b wskazuje na obowiązki operatorów platform, których niedopełnienie będzie powodować nałożenie sankcji. Dyrektywa DAC7 pozostawia państwom członkowskim swobodę kształtowania przepisów karnych. Cytując motyw 21 dyrektywy: *[...] Wybór sankcji pozostaje wprawdzie w gestii państw członkowskich, lecz przewidziane sankcje powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające..."* oraz zmieniany art. 25a: *„Państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji […]. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.*

Projektodawca w art. 91 zaproponował karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, tym samym kierując się sugestią wprost z dyrektywy, że sankcja powinna być *skuteczna, proporcjonalna oraz odstraszająca*. Należy tutaj zwrócić uwagę, że gospodarka cyfrowa rozwija się z roku na rok, a dużą część tej gospodarki stanowią właśnie platformy cyfrowe. Tym samym w ocenie projektodawcy zaproponowana górna granica kary pieniężnej jest

adekwatna. Jednocześnie, projektodawca zauważa, że powyższy zakres kary uwzględnia m.in. rodzaj i zakres niedopełnienia obowiązków oraz dotychczasowe terminowe i poprawne wykonywanie ustawowych obowiązków. Dodatkowo należy wspomnieć, że stopień dolegliwości sankcji uzależniono m.in. od powagi przewinienia. Kara za niedopełnienie obowiązku jednorazowej rejestracji w wybranym państwie członkowskim, o której mowa w dodawanym w uWIP art. 90b ust. 1 pkt 6 oraz dodawanym w ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy art. 80cb § 1 pkt 3 odnosi się do sytuacji, w której operator platformy spoza UE posiadający sprzedawców będących rezydentami w Rzeczypospolitej Polskiej lub udostępniających nieruchomość położoną w Rzeczpospolitej Polskiej nie dokonał w Polsce jednorazowej rejestracji, o której mowa w art. 75u ust. 1, i jednocześnie nie dokonał jej w innym państwie członkowskim (w takim przypadku rejestracja w Polsce nie jest obowiązkowa).

Zmieniany ust. 2 w art. 91 pozwala zróżnicować wysokość kary w zależności od skali prowadzonej działalności. Przepis stanowi, że przy ustalaniu wysokości kary należy wziąć pod uwagę całkowity obrót za rok obrotowy poprzedzający rok nałożenia kary. Biorąc jednak pod uwagę, że kara może zostać nałożona w pierwszym roku działalności, projekt przewiduje, że w takim przypadku uwzględniana jest wysokość całkowitego obrotu za okres od rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej do dnia wszczęcia postępowania o nałożenie kary pieniężnej.

- **Art. 102 (obowiązki Szefa KAS)**

W art. 102 w pkt 3 uWIP projekt wprowadza zmiany o charakterze dostosowawczym uwzględniające obowiązek przekazania KE statystyk dotyczących automatycznej wymiany informacji przekazywanych przez operatorów platform oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, informacje dotyczące kosztów i korzyści związanych z dokonaną wymianą informacji podatkowych.

III. Dodatkowe zmiany w uWIP

Zmiany dostosowujące do rekomendacji Global Forum

Zgodnie z rekomendacjami Global Forum obowiązujące polskie ramy prawne regulujące automatyczną wymianę informacji podatkowych zawierają większość kluczowych aspektów CRS i jego komentarza, natomiast wymagają one poprawy, aby być w pełni spójne z wymogami wytycznych CRS i CRS MCAA, a także przepisami dyrektywy 2011/16/UE.

- **Definicja „aktywów finansowych" (art. 24 ust. 1 pkt 1)**

Projekt przewiduje modyfikację pojęcia aktywa finansowe zawartego w słowniczku ustawy, przez wprowadzenie katalogu otwartego zgodnie ze standardem CRS, a także przepisami dyrektywy 2011/16/UE. Termin „aktywa finansowe" zgodnie z komentarzem do standardu CRS, chociaż nie odnosi się do wszelkiego rodzaju aktywów, ma obejmować wszystkie aktywa, które mogą znajdować się na rachunku prowadzonym przez instytucję finansową, z wyjątkiem niedłużnego, bezpośredniego udziału w nieruchomości. Definicja „aktywów finansowych" jest także kluczowym elementem innych pojęć, do których referuje ustawa, m.in. definicji „instytucji powierniczej", „podmiotu inwestującego" czy „rachunku powierniczego", a zatem jest istotna dla prawidłowego funkcjonowania standardu CRS.

Aktywa zostały zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2023 r. poz. 120, z późn. zm.), dalej „ustawa", jako kontrolowane przez jednostkę zasoby majątkowe o wiarygodnie określonej wartości, powstałe w wyniku przeszłych zdarzeń, które spowodują w przyszłości wpływ do jednostki korzyści ekonomicznych. W dalszej części ustawy wprowadzono podział na określone rodzaje aktywów – tj. aktywa finansowe, aktywa trwałe, aktywa obrotowe (wśród których rozróżnia się aktywa rzeczowe i finansowe), aktywa pieniężne, jak również aktywa netto.

Jednym z ww. rodzajów aktywów są aktywa finansowe. Zakresem definicji ustawowej obejmują one: aktywa pieniężne, instrumenty kapitałowe wyemitowane przez inne jednostki, a także wynikające z kontraktu prawo do otrzymania aktywów pieniężnych lub prawo do wymiany instrumentów finansowych z inną jednostką na korzystnych warunkach. Zaliczyć do nich można krajowe i zagraniczne środki płatnicze oraz dewizy. Będą nimi również prawa do otrzymania aktywów pieniężnych, do wymiany instrumentów finansowych, jak również instrumenty kapitałowe emitowane przez inne jednostki. Aktywami finansowymi będą również ekwiwalenty środków pieniężnych – np. czeki i weksle, udziały w innych jednostkach, kontrakty terminowe, gwarancje, warranty, udzielone pożyczki, obligacje, a także bony skarbowe.

Ze względu na fakt, że wskazane powyżej przykłady aktywów finansowych nie wyczerpują całego katalogu, zakwalifikowanie do tej grupy powinno odbyć się po analizie danego składnika majątku (zgodnie z definicją aktywów) oraz zastosowaniem oceny dokonywanej przez podmiot, w którego władztwie znajdują się określone aktywa, z uwzględnieniem: wiarygodnej wartości aktywów (weryfikacja wartości), udokumentowaniem, że powstały one w wyniku przeszłych zdarzeń, oraz korzyści, które te aktywa przyniosą w przyszłości.

Z powyższego względu projektodawca w ustawie nowelizującej wprowadził otwarty katalog aktywów finansowych przez dodanie w art. 24 ust. 1 pkt 1 uWIP wyrazu „w szczególności". Za taką regulacją przemawia również fakt, że ustawodawca w obowiązującej ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości definiuje te wartości jako powstałe w wyniku przeszłych zdarzeń, które spowodują w przyszłości wpływ do jednostki korzyści ekonomicznych. Dodatkowo przedmiotowa zmiana wynika również z rekomendacji OECD – zgodnie z którą aktywa finansowe powinny być zgodne ze standardem automatycznej wymiany danych, co oznacza raportowanie przez państwa członkowskie tej organizacji zarówno nazwanych aktywów finansowych, jak również nowych produktów pojawiających się na rynkach finansowych każdego z państw członkowskich związanego z rozwojem rynków finansowych.

- **Przepisy antyabuzywne (art. 71a)**

W celu wdrożenia sekcji IX standardu CRS, zgodnie z rekomendacjami Global Forum Polska powinna także wprowadzić zasady uniemożliwiające instytucjom finansowym oraz innym osobom i pośrednikom stosowanie praktyk mających na celu obejście procedur należytej staranności i sprawozdawczości, o których mowa w przepisach ustawy. W rekomendacjach Global Forum podkreślono, że obowiązujące wymogi dotyczące raportowania schematów podatkowych ułatwią identyfikację takich praktyk, jednakże potrzebne są dodatkowe przepisy, które pozwolą na zapobieganie takim praktykom. W związku z powyższym projekt przewiduje wprowadzenie tzw. małej klauzuli antyabuzywnej mającej na celu uniemożliwienie obchodzenia procedur należytej staranności i sprawozdawczości. Projekt małej klauzuli antyabuzywnej z uwagi na zbliżony reżim dotyczący automatycznej wymiany informacji podatkowych jest implementowany także w ustawie FATCA.

Należy także odróżnić kwestie dotyczące nieprzestrzegania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych od prób ich obejścia. Zgodnie z zaleceniami Global Forum[3], potrzeba wprowadzenia środków przeciwdziałających obchodzeniu procedur wynika z możliwości obejścia obowiązków raportowania w celu unikania lub uchylania się od opodatkowania przez osoby korzystające z rachunków finansowych.

Działania mające na celu uniknięcie tych obowiązków mogą być ułatwiane m.in. przez instytucje finansowe, pośredników lub inne podmioty (np. profesjonalnych pełnomocników)

[3] Toolkit for the Implementation of the Standard for Automatic Exchange of Financial Account Information https://www.oecd.org/tax/transparency/documents/MAAC-toolkit_en.pdf

oraz polegać m.in. na przenoszeniu aktywów lub sztucznych transakcjach i strukturach prawnych.

Wdrażane schematy mające na celu obejście przepisów uWIP z innymi państwami mogą wymagać zaangażowania albo samej instytucji finansowej, pośredników, osób kontrolujących lub innych osób, takich jak doradcy finansowi czy profesjonalni pełnomocnicy. Mając to na uwadze, systemy prawne powinny przewidywać odpowiednie regulacje, sankcjonujące działania podejmowane przez te osoby.

Komentarz do Standardu CRS[4] przywołuje poniższe przykłady sytuacji, w których może następować wykorzystanie schematów wpływających na procedurę należytej staranności lub procedurę sprawozdawczą:

1. Przykład 1 (Zmiana sposobu prowadzenia rachunku) – raportująca instytucja finansowa doradza klientowi prowadzenie rachunku w podmiocie powiązanym w państwie nieuczestniczącym, który umożliwia tej raportującej instytucji finansowej uniknięcie raportowania przy jednoczesnym oferowaniu świadczenia usług i utrzymywaniu relacji z klientem, tak jakby rachunek był prowadzony przez tę raportującą instytucję finansową. W takim przypadku należy uznać, że to raportująca instytucja finansowa prowadzi taki rachunek i spełnia wynikające z tego wymogi w zakresie procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych.
2. Przykład 2 (Kwoty na koniec roku) – instytucja finansowa lub posiadacz rachunku (lub osoba upoważniona) manipulują kwotami na koniec roku (np. saldem rachunku), aby uniknąć lub wpłynąć na zakres raportowania.
3. Przykład 3 (Lokowanie środków u kwalifikowanego wystawcy kart kredytowych) – posiadacz rachunku lokuje krótkoterminowo środki z rachunków raportowanych u kwalifikowanego wystawcy kart kredytowych, aby uniknąć lub wpłynąć na zakres raportowania.
4. Przykład 4 (Elektroniczne rejestry i systemy komputerowe) – raportująca instytucja finansowa celowo nie tworzy żadnych rejestrów elektronicznych (tak aby elektroniczne wyszukiwanie danych nie przyniosło żadnych wyników) lub utrzymuje skomputeryzowane systemy sztucznie oddzielone (tak aby uniknąć zasady sumowania rachunków).

[4] Standard for Automatic Exchange of Financial Account Information in Tax Matters (Second Edition), str. 208.

Jeżeli dana osoba zawiera jakiekolwiek porozumienie, sprzeczne w danych okolicznościach z przedmiotem lub celem ustawy, którego głównym celem lub jednym z głównych celów jest uniknięcie obowiązków stosowania procedur należytej staranności lub procedur sprawozdawczych wynikających z ustawy, a sposób działania był sztuczny, uznaje się na potrzeby obowiązków wynikających z uWIP, że takie porozumienie nie zostało zawarte. W takiej sytuacji oczekuje się, aby obowiązek stosowania procedur należytej staranności oraz procedur sprawozdawczych był przestrzegany, tak jakby dane porozumienie nigdy nie miało miejsca (ang. *null and void approach*).

Projektowana klauzula została umieszczona w dziale III rozdziale 9 – kontrola raportujących instytucji finansowych. Klauzula, celem uniknięcia wątpliwości przy jej stosowaniu, definiuje także pojęcie sztuczności oraz porozumienia. W odniesieniu do określenia „porozumienie" należy wskazać, że wszelkiego rodzaju schematy mające na celu unikanie stosowania procedur należytej staranności i procedur sprawozdawczych w zakresie automatycznej wymiany informacji podatkowych (opisane m.in. w komentarzu do Standardu CRS lub w analizie OECD dot. programów *Citizenship by Investment* (CBI) i *Residence by Investment* (RBI))[5] mogą być również działaniem jednostronnym (np. przez samego posiadacza rachunku). W związku z tym „porozumienie" będzie czynnością lub zespołem czynności podejmowanych w celu ominięcia stosowania procedur należytej staranności lub procedur sprawozdawczych.

Celem omawianych przepisów jest także osiągnięcie skutków prewencyjnych względem możliwych naruszeń.

- **Zmiany w art. 4 uWIP**

Zgodnie z obecnym brzmieniem art. 4 ust. 1 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami organy administracji publicznej oraz instytucje finansowe wymienione w art. 182 Ordynacji podatkowej, na sporządzone na piśmie żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Szefa KAS lub jego upoważnionego przedstawiciela, są obowiązane do udzielenia informacji podatkowych w razie wystąpienia właściwego organu w zakresie i na zasadach określonych w dziale II lub wynikających z ratyfikowanych umów o unikaniu podwójnego opodatkowania i innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska.

[5] https://www.oecd.org/tax/automatic-exchange/crs-implementation-and-assistance/residence-citizenship-by-investment/

Jednocześnie, zgodnie z obecnym brzmieniem przepisu art. 23 ust. 1, znajdującego się w dziale II ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, w sprawach nieuregulowanych w art. 8–14 tej ustawy stosuje się odpowiednio przepisy działu IV rozdziałów 1, 2 i 5, rozdziału 6, z wyłączeniem art. 156 § 2 i 3, rozdziałów 8, 9, 11 i 14 oraz art. 143 Ordynacji podatkowej.

Przepisy art. 182–185 Ordynacji podatkowej zostały umieszczone przez ustawodawcę w dziale IV rozdziale 11 Ordynacji podatkowej, a wobec tego zgodnie z art. 4 ust. 1 w zw. z art. 23 ust. 1 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami znajdą one zastosowanie odpowiednio do spraw załatwianych przez KAS w przedmiocie udzielenia informacji podatkowych z uwzględnieniem regulacji art. 4 uWIP.

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami wniosek właściwego organu państwa członkowskiego wszczyna postępowanie w sprawie udzielenia informacji podatkowych. Postępowanie, o którym mowa w art. 11 ust. 1 uWIP, jest postępowaniem odrębnym od postępowań podatkowych, o których mowa w Ordynacji podatkowej, a jego przedmiotem jest załatwienie sprawy polegającej na udzieleniu informacji organowi podatkowemu innego państwa. W ramach tego postępowania odpowiednie zastosowanie znajdują wybrane działy Ordynacji podatkowej. Przedmiotem postępowania są sprawy polegające na gromadzeniu informacji, o których udzielenie zwróciła się obca administracja na podstawie istniejących podstaw prawnych ujętych w prawie międzynarodowym lub unijnym. W szczególności na podstawie umów o unikaniu podwójnego opodatkowania z innymi państwami lub uWIP, która stanowi między innymi transpozycję do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2011/16/UE.

Zgodnie z art. 182 § 1 Ordynacji podatkowej, jeżeli z dowodów zgromadzonych w toku postępowania podatkowego wynika potrzeba uzupełnienia tych dowodów lub ich porównania z informacjami pochodzącymi z banku, bank jest obowiązany na pisemne żądanie naczelnika urzędu skarbowego, a w toku postępowania odwoławczego na żądanie dyrektora izby administracji skarbowej, zwanych dalej „upoważnionymi organami podatkowymi”, do sporządzenia i przekazania informacji dotyczących strony postępowania w zakresie:

1) posiadanych rachunków bankowych lub rachunków oszczędnościowych, liczby tych rachunków, a także obrotów i stanów tych rachunków;

2) posiadanych rachunków pieniężnych lub rachunków papierów wartościowych, liczby tych rachunków, a także obrotów i stanów tych rachunków;

3) zawartych umów kredytowych lub umów pożyczek pieniężnych, a także umów depozytowych;

4) nabytych za pośrednictwem banków akcji Skarbu Państwa lub obligacji Skarbu Państwa, a także obrotu tymi papierami wartościowymi;

5) obrotu wydawanymi przez banki certyfikatami depozytowymi lub innymi papierami wartościowymi.

Z kolei zgodnie z art. 182 § 2 Ordynacji podatkowej przepisy § 1 stosuje się odpowiednio do zakładów ubezpieczeń, funduszy inwestycyjnych, dobrowolnych funduszy emerytalnych i banków prowadzących działalność maklerską, w zakresie prowadzonych indywidualnych kont emerytalnych oraz indywidualnych kont zabezpieczenia emerytalnego, a także do domów maklerskich oraz spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych.

W przepisie art. 182 § 4 wskazano, że powołane wyżej żądanie udzielenia informacji, o którym mowa w § 1, następuje w drodze postanowienia.

W praktyce z doświadczenia KAS wynika, że katalog pytań zagranicznych administracji obejmuje zakres wykraczający poza art. 182 § 1 Ordynacji podatkowej, bowiem pojawiające się pytania są przykładowo następujące:

1) proszę o przekazanie pełnych wyciągów z rachunków pokazujących wszystkie transakcje, w tym szczegółowe informacje o uznaniach i obciążeniach na rachunkach (nazwy płatników i odbiorców, szczegóły płatności itp.);

2) proszę o dostarczenie kopii wszystkich dokumentów dotyczących otwarcia rachunku, w tym dokumentów wskazujących dane identyfikacyjne osoby, która otworzyła rachunek (np. kopia paszportu, czytelna kserokopia dowodu osobistego);

3) proszę o dostarczenie informacji, czy można za pośrednictwem Internetu dokonywać operacji na rachunku bankowym;

4) czy następująca karta jest powiązana z danym rachunkiem bankowym;

5) proszę podać wysokość odsetek wypłaconych dla tego rachunku w okresie, o którym mowa (jeżeli wystąpiły).

Obecnie obowiązujące przepisy Ordynacji podatkowej w sprawach o udzielenie informacji przez banki lub instytucje finansowe, o których mowa w art. 182 § 2 Ordynacji podatkowej, są stosowane odpowiednio na zasadzie art. 23 ust. 1 uWIP. Jednak z uwagi na powtarzające się

wątpliwości związane z wykładnią art. 4 uWIP w związku z art. 23 ust. 1 uWIP i w związku z art.182 § 1 Ordynacji podatkowej, projektowana zmiana przewiduje usunięcie poszczególnych odesłań do Ordynacji podatkowej.

Przepis ust. 3 reguluje zakres informacji, do których udzielenia jest zobowiązana instytucja finansowa w przypadku sformułowania wniosku o udzielenie informacji przez inne państwo. Powyższe jest zgodne z celem dyrektywy sformułowanym w art. 1 ust. 1, zgodnie z którym dyrektywa ustanawia zasady i procedury, zgodnie z którymi państwa członkowskie współpracują ze sobą w celu wymiany informacji, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2.

Ponadto ustawa o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami nie dotyczy wymiany informacji o VAT w zakresie, w jakim prowadzona jest ona na podstawie rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej. Wskazane rozporządzenie nie zawiera jednak postanowień dotyczących kar za nieudzielenie informacji. Po wejściu w życie zmian do ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami przewidujących kary za nieudzielenie przez instytucję finansową informacji na wniosek zagranicznej administracji powstanie więc dychotomia w zakresie skutków prawnych zaniechania obowiązku udzielenia informacji przez instytucje finansowe w zależności od podstawy prawnej wystąpienia zagranicznej administracji.

Omawiana zmiana ma więc na celu wyeliminowanie odmiennej sytuacji prawnej instytucji finansowych w przypadku występowania do nich z wnioskiem o udzielenie informacji na podstawach prawnych wskazanych obecnie w art. 4 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz na podstawie ww. rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010.

W projektowanych w art. 4 ust. 3 i 4 przewidziano odrębną regulację procedowania żądań zgłoszonych zgodnie z art. 4 ust. 1 uWIP. Zgodnie z ust. 3 *Zakres informacji podatkowych wymienianych z innymi państwami obejmuje informacje niezbędne dla celów stosowania i wykonywania krajowych przepisów państwa właściwego organu, które są możliwe do pozyskania przez organy podatkowe na podstawie obowiązujących przepisów prawa i znajdują się w posiadaniu organu lub instytucji, o których mowa w ust. 1 i 1a*. W ust. 4 wskazano, że *żądania, o których mowa w ust. 1 i 1a, obejmują wskazanie właściwego organu, który wystąpił*

o udzielenie informacji, zakres żądanych informacji, okres, którego informacje mają dotyczyć, termin ich przekazania oraz pouczenie o treści art. 90a.

- **Art. 90a**

Projekt przewiduje dodanie przepisu art. 90a w uWIP. Przepis ten ustanawia karę pieniężną nakładaną na instytucję finansową lub instytucję obowiązaną, które mimo obowiązku nie udzielają informacji z art. 4 ust. 1 lub 1a.

IV. Zmiany w innych ustawach

A. Ordynacja podatkowa

- **Art. 86a (MDR – definicja osoby kontrolującej, dane osobowe, obowiązki względem osób fizycznych)**

a) dodanie art. 86a § 1 pkt 6a

Dyrektywa dokonuje następującej zmiany w art. 3 dyrektywy 2011/16/UE: *„pkt 9 akapit drugi otrzymuje brzmienie: W kontekście art. 8 ust. 3a, art. 8 ust. 7a, art. 21 ust. 2 oraz załącznika IV wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku I […]”.*

W świetle powyższego należy stwierdzić, że termin „osoba kontrolująca” został zdefiniowany w załączniku I dyrektywy 2011/16/UE, jednak brak jest stosownej definicji w art. 86a § 1 Ordynacji podatkowej, w którym znajduje się słownik pojęć implementowanych, występujących w załączniku IV dyrektywy. W związku z tym dodaje się art. 86a § 1 pkt 6a Ordynacji podatkowej, który wprowadza definicję „osoby kontrolującej” przez odesłanie do przepisów ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2023 r. poz. 1124, z późn. zm.) i zawartej tam definicji beneficjenta rzeczywistego, tak jak zrobił to ustawodawca w art. 24 ust. 1 pkt 20 uWIP.

b) dodanie art. 86a § 11 i 12

Na mocy dyrektywy, art. 25 ust. 3 i 4 dyrektywy 2011/16/UE uzyskały następujące brzmienie: *„3.‘Raportujące instytucje finansowe’, pośredników, ‘raportujących operatorów platform’ oraz właściwe organy państw członkowskich uznaje się za administratorów danych, gdy – działając samodzielnie lub wspólnie – określają cele i sposoby przetwarzania danych osobowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/679.*

4. Niezależnie od ust. 1 każde państwo członkowskie zapewnia, aby, w zależności od przypadku, każda 'raportująca instytucja finansowa', pośrednik lub 'raportujący operator platformy', które podlegają jego jurysdykcji: a)informowali każdą zainteresowaną osobę fizyczną o tym, że dotyczące jej informacje zostaną zgromadzone i przekazane zgodnie z niniejszą dyrektywą; oraz b) udzielali każdej zainteresowanej osobie fizycznej wszelkich informacji, które dana osoba ma prawo uzyskać od administratora danych, w czasie wystarczającym do skorzystania z jej praw ochrony danych osobowych, w każdym przypadku, zanim informacje zostaną przekazane […]."

W związku z wystąpieniem w dyrektywie 2011/16/UE normy prawnej odnoszącej się do pośredników, konieczne stało się implementowanie tej normy prawnej do Ordynacji podatkowej, która zawiera przepisy krajowe dotyczące obowiązków spoczywających na tego rodzaju podmiotach. Należy zwrócić jednak uwagę, że co do zasady, to pośrednicy są podmiotami dysponującymi danymi osobowymi innych podmiotów z tego względu, że to na nich w pierwszej kolejności spoczywają obowiązki sprawozdawcze.

Mając na uwadze niezwykle istotną instytucję ochrony danych osobowych w §12 proponuje się zobligowanie promotorów i wspomagających do informowania na piśmie osób fizycznych w zakresie informacji, które tych osób dotyczą, o gromadzeniu, przetwarzaniu, przekazywaniu, a także o naruszeniu ochrony danych osobowych, jeżeli informacje te mogą skutkować wysokim ryzykiem naruszenia praw lub wolności tych osób. Wprowadzane regulację mają umożliwić tym osobom podjęcie niezbędnych działań zapobiegawczych. Informacja taka powinna zawierać opis charakteru naruszenia ochrony danych osobowych oraz zalecenia dla danej osoby fizycznej co do minimalizacji potencjalnych niekorzystnych skutków. Informacje należy przekazywać osobom, których dane dotyczą, tak szybko, jak jest to rozsądnie możliwe, w ścisłej współpracy z organem nadzorczym, z poszanowaniem wskazówek przekazanych przez ten organ lub inne odpowiednie organy, takie jak organy ścigania. Na przykład potrzeba zminimalizowania bezpośredniego ryzyka wystąpienia szkody będzie wymagać niezwłocznego poinformowania osób, których dane dotyczą, natomiast wdrożenie odpowiednich środków przeciwko takim samym lub podobnym naruszeniom ochrony danych może uzasadniać późniejsze poinformowanie.

- **Art. 291a (zmiana terminów – kontrole jednoczesne)**

Podobnie jak w zmianie wprowadzonej do ustawy o KAS, zmieniany art. 291a § 3 Ordynacji podatkowej stanowi implementację art. 12 ust. 3 dyrektywy 2011/16/UE.

- **Art. 293 (kontrola u operatorów platform – tajemnica skarbowa)**

Dane, które posiadają operatorzy platform cyfrowych, a także dane o samych platformach, mają charakter danych wrażliwych. W konsekwencji dane zawarte w aktach dokumentujących kontrolę wykonywania przez raportującego operatora platformy obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz obowiązków sprawozdawczych powinny być objęte specjalnym reżimem ochrony. Obejmuje się je więc tajemnicą skarbową. W tym celu zmodyfikowano art. 293 § 2 pkt 7. Zgodnie ze zmienionym przepisem, tajemnicą skarbową objęte będą również dane zawarte w aktach dokumentujące kontrolę, o której mowa w dziale IIIA rozdziale 5 uWIP.

- **Art. 295b (kontrola u operatorów platform – dostęp do akt)**

Istotą zmiany w art. 295b Ordynacji podatkowej jest jego rozszerzenie o przepis odnoszący się do kontroli, o której mowa w dziale IIIA rozdziale 5 uWIP. Na mocy dodawanej regulacji, w toku wspomnianej wyżej kontroli, dostęp do akt przysługiwać będzie pracownikowi załatwiającemu sprawę, jego przełożonemu oraz organowi przeprowadzającemu kontrolę.

- **Art. 296 (dane pochodzące z platform – przechowywanie akt)**

Zmiana w art. 296 Ordynacji podatkowej wynika z charakteru danych, które pozostają w posiadaniu operatorów platform cyfrowych. Jak już była o tym mowa, dane tego rodzaju powinny podlegać szczególnej ochronie (z uwagi na ich wrażliwość). W konsekwencji, akta spraw zawierające zarówno informacje pochodzące od operatorów platform sprawozdających do polskiej administracji, jak również informacje uzyskane przez polską administrację od innych państw w ramach wymiany informacji (które pochodzą od operatorów platform sprawozdających do zagranicznych administracji), powinny korzystać ze specjalnej ochrony. W tym celu stosownie rozszerza się art. 296 § 1 Ordynacji podatkowej.

B. Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe oraz ustawa z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych

Zmiany w ww. ustawach uwzględniają uprawnienia leżące po stronie administracji państwowej do domagania się danych objętych tajemnicą bankową i zawodową, o których mowa w przepisach tych ustaw.

C. Ustawa z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (dalej „KKS")

Przepis art. 80cb KKS penalizuje niedopełnienie wymienionych tam obowiązków wynikających z dodawanego działu IIIA uWIP. Karze grzywny podlega osoba, która, działając

w imieniu lub interesie raportującego operatora platformy, wbrew przepisom tej ustawy, nie dopełni któregoś z obowiązków enumeratywnie wymienionych w art. 80cb § 1 KKS. Przepis § 2 w zw. z § 1 art. 80cb KKS przewiduje uprzywilejowaną postać czynu zabronionego, jeżeli zaistnieje wypadek mniejszej wagi. Użycie w przepisie art. 80cb zaimka osobowego „kto" oznacza, że przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe może zostać popełnione przez każdą osobę, która nie dopełni obowiązków, o których mowa w tym przepisie. W tym wypadku przepis dookreśla, że osoba ta musi działać w imieniu lub interesie operatora platformy (ta przesłanka jest konieczna do pociągnięcia do odpowiedzialności karnej skarbowej). Wprowadzanym przepisem art. 80cb KKS implementuje się przepisy DAC7 nowelizujące art. 25a dyrektywy 2011/16/UE, zgodnie z którym państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą dotyczących art. 8aa, art. 8ab i art. 8ac oraz przyjmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia stosowania tych sankcji. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Kara za niedopełnienie obowiązku jednorazowej rejestracji w wybranym państwie członkowskim, o której mowa w dodawanym w uWIP artykule 90b ust. 1 pkt 6 oraz dodawanym art. 80cb § 1 pkt 3 w KKS, odnosi się do sytuacji, w której operator platformy spoza UE posiadający sprzedawców będących rezydentami w Rzeczypospolitej Polskiej lub udostępniających nieruchomość położoną w Rzeczpospolitej Polskiej nie dokonał w Polsce jednorazowej rejestracji, o której mowa w art. 75u ust. 1 uWIP, i jednocześnie nie dokonał jej w innym państwie członkowskim.

Brak rejestracji będzie oznaczał możliwość ścigania i ukarania w Polsce osób działających w imieniu lub interesie raportującego operatora platformy, mając na uwadze, że obowiązek ten może zostać zrealizowany również w Polsce. Przepis art. 80cb § 1 pkt 3 KKS penalizuje niedopełnienie obowiązku jednorazowej rejestracji w wybranym państwie członkowskim, którym może być także Polska. Warunkiem pociągnięcia do odpowiedzialności karnej skarbowej będzie niezarejestrowanie się w innym kraju członkowskim.

D. Ustawa FATCA

- **Odpowiedzialność za składanie fałszywych oświadczeń**

Odpowiadając na wątpliwości zgłaszane przez instytucje finansowe, projekt przewiduje doprecyzowanie kwestii oświadczeń zbieranych pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w odniesieniu do nowych rachunków finansowych.

Od dnia 1 maja 2017 r. w ustawie FATCA nie ma już art. 4 ust. 4 (został on uchylony na mocy art. 96 pkt 1 lit. a ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami). Uchylony przepis nakazywał, aby w oświadczeniach FATCA znajdowała się klauzula odpowiedzialności karnej: *„Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”*. Z kolei ustawa z dnia 4 kwietnia 2019 r. o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 694) wprowadziła m.in. dwie zmiany:

- do ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami – dodanie w art. 43 ust. 1 tej ustawy obowiązku opatrywania oświadczeń CRS klauzulą odpowiedzialności karnej (art. 1 pkt 9 ustawy zmieniającej) oraz
- do ustawy FATCA – dodanie w art. 19 ust. 5 tej ustawy obowiązku opatrywania klauzulą odpowiedzialności karnej oświadczeń FATCA, odbieranych w procedurze przeznaczonej wyłącznie dla rachunków z okresu przejściowego (art. 4 pkt 2 ustawy zmieniającej).

Analiza powyższego może prowadzić do wniosku, że ustawa zmieniająca nie wprowadziła zatem (nie przywróciła) obowiązku opatrywania klauzulą odpowiedzialności karnej pozostałych oświadczeń FATCA („zwykłych" oświadczeń FATCA odbieranych od nowych klientów), bo tych oświadczeń nie dotyczy art. 19 ust. 5 ustawy FATCA.

Jednocześnie z uzasadnienia do ustawy zmieniającej wynika, że celem ustawodawcy było objęcie wymogiem opatrzenia klauzulą wszystkich oświadczeń FATCA i CRS. Ponadto należy wskazać, że niektóre instytucje finansowe mogą zbierać oświadczenia FATCA i CRS na jednym formularzu.

Z uzasadnienia do nowelizacji ustawy:

„Odpowiedzialność za składanie fałszywych oświadczeń

W proponowanym brzmieniu art. 19 ust. 5 proponuje się wprowadzenie wymogu składania oświadczenia posiadacza rachunku, o którym mowa w art. 19 ust. 1, pod rygorem odpowiedzialności karnej za podanie danych niezgodnych ze stanem faktycznym. Oświadczenia te winny zostać opatrzone klauzulą o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Należy zauważyć, że w wyniku wprowadzonej zmiany składane oświadczenie będzie spójne z klauzulą zawartą na formularzach W-8 i W-9 ***oraz z analogiczną zmianą dla celów automatycznej wymiany informacji podatkowych.*** *Przy czym zgodnie z proponowanym przepisem wymóg pouczenia o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań uważa się za spełniony także w przypadku oświadczeń*

o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań składanych na formularzach W-8 i W-9, o których mowa w umowie FATCA oraz załączniku I do tej umowy"[6].

- **Art. 10a**

W kontekście art. 10a zob. projektowany art. 71a uWIP.

E. Ustawa o Krajowej Administracji Skarbowej

- **Art. 88 ust. 3 (zmiana terminów – kontrole jednoczesne)**

Przepis reguluje instytucję kontroli jednoczesnych, tj. kontroli prowadzonych równocześnie w Polsce oraz w innym państwie dotyczących jednego lub większej liczby podmiotów. Zmieniony art. 88 ust. 3 ustawy o KAS stanowi, że w przypadku gdy obca władza wystąpiła o przeprowadzenie kontroli jednoczesnej, minister właściwy do spraw finansów publicznych potwierdza przystąpienie do kontroli albo odmawia przeprowadzenia kontroli, uzasadniając przyczynę odmowy, bezzwłocznie, jednak nie później niż w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku o przeprowadzenie takiej kontroli. Art. 88 ust. 3 ustawy o KAS stanowi implementację art. 12 ust. 3 dyrektywy.

F. Dostosowanie do zmian wynikających z ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 285, z późn. zm.)

Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian w ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, a także w ustawie FATCA mających na celu dostosowanie do siatki pojęciowej wynikającej ze zmian wprowadzonych w szeregu ustaw w wyniku wejścia w życie ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych.

V. Przepisy przejściowe i przepis końcowy

Art. 8 określa, że raportujący operator platformy jest obowiązany dopełnić procedur należytej staranności do dnia 31 grudnia 2024 r. w przypadku sprzedawców, którzy byli zarejestrowani na platformie na dzień wejścia w życie ustawy. Termin wykonania obowiązków sprawozdawczych w stosunku do sprzedawców, którzy na dzień wejścia w życie ustawy byli sprzedawcami podlegającymi raportowaniu, wynika z zasad ogólnych określonych w art. 75b ust. 1 uWIP. Oznacza to, że terminem na przekazanie Szefowi KAS informacji o tych sprzedawcach jest dzień 31 stycznia 2025 r.

[6] https://sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/druk.xsp?nr=3208

Art. 9 wskazuje, że wprowadzane do uWIP przepisy działu IIIA (ze wszystkimi zawartymi tam obowiązkami) stosować się będzie także do podmiotów, które w dowolnym momencie w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy spełniły warunki uznania je za raportujących operatorów platform.

W kwestii terminów na wypełnienie poszczególnych obowiązków za okresy sprzed wejścia w życie ustawy wskazuje się na następujące terminy wykonania obowiązków: dokonanie procedur należytej staranności – do dnia 31 grudnia 2024 r., obowiązki sprawozdawcze – do dnia 31 stycznia 2025 r. Ustawodawca przyjął, że raportowanie za okres sprzed wejścia w życie ustawy powinno nastąpić nie później niż za 2024 r. (tj. do dnia 31 stycznia 2025 r.) – w przeciwnym razie raportowanie za 2024 r. mogłoby nie objąć sprzedawców, którzy zostali zweryfikowani pierwotnie na potrzeby 2023 r.

Oznacza to, że raportowaniu podlega także rok 2023 oraz okres od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia wejścia w życie ustawy. Informacja za okres od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia wejścia w życie ustawy raportowana jest łącznie za cały rok 2024 (co przesądza art. 10 ustawy nowelizującej).

Jednocześnie w stosunku do okresu od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy (tj. w stosunku do czynności, których wykonanie umożliwiono sprzedawcy w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie niniejszej ustawy) ograniczone są sankcje, którym podlegają sprzedawcy oraz raportujący operatorzy platform. Wobec sprzedawców ustawa nie wymaga stosowania (przez operatorów platform) sankcji, o których mowa w art. 75o ust. 5 i 6 (wstrzymanie wypłaty wynagrodzenia lub blokada transakcji). Natomiast raportujący operatorzy platform, którzy nie przekażą informacji o sprzedawcach, ale będą posiadali dowody, że bezskutecznie wystąpili ponownie o informacje do sprzedawcy lub wystąpienie nie było możliwe, nie będą podlegali karze pieniężnej. W takich sytuacjach nie będą także wszczynane postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe.

Art. 10 określa, że dla celów raportowania w 2025 r. wyróżnia się dwa okresy sprawozdawcze:

1. Rok 2023 – pierwszy okres sprawozdawczy – obejmujący czynności wykonane w 2023 r. przez sprzedawców, którzy w dowolnym momencie w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 31 grudnia 2023 r. byli zarejestrowani na platformie;

2. Rok 2024 – drugi okres sprawozdawczy – obejmujący czynności wykonane w 2024 r. (przed dniem wejścia w życie ustawy oraz od tego dnia) przez sprzedawców, którzy byli zarejestrowani na platformie:
   a. w dowolnym momencie okresu od dnia 1 stycznia 2024 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy,
   b. na dzień wejścia w życie ustawy,
   c. w dowolnym momencie w okresie od dnia następującego po dniu wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2024 r.
      - termin na wykonanie procedur należytej staranności w stosunku do ram czasowych, o których mowa w pkt 1 i pkt 2 lit. a powyżej, wynika z art. 9 ustawy nowelizującej (do 31 grudnia 2024 r.),
      - termin na wykonanie obowiązków sprawozdawczych w stosunku do ram czasowych, o których mowa w pkt 1 i pkt 2 lit. a powyżej, wynika z art. 9 ustawy nowelizującej (do 31 stycznia 2025 r.),
      - termin na wykonanie procedur należytej staranności w stosunku do ram czasowych, o których mowa w pkt 2 lit. b powyżej, wynika z art. 8 ustawy nowelizującej (do 31 grudnia 2024 r.);
      - termin na wykonanie procedur należytej staranności w stosunku do ram czasowych, o których mowa w pkt 2 lit. c powyżej, wynika z zasad ogólnych określonych w art. 75p ust. 1 pkt 1 uWIP (do 31 grudnia okresu sprawozdawczego, tj. w omawianym przypadku do 31 grudnia 2024 r.);
      - termin na wykonanie obowiązków sprawozdawczych w stosunku do ram czasowych, o których mowa w pkt 2 lit. b i c powyżej, wynika z zasad ogólnych określonych w art. 75b ust. 1 uWIP (do 31 stycznia 2025 r.).

Informacja o sprzedawcach za powyższe okresy sprawozdawcze (2023 r. i 2024 r.) jest przekazywana odrębnie dla każdego z tych okresów sprawozdawczych. Do raportowania za te okresy sprawozdawcze oraz do wykonania procedur należytej staranności w odniesieniu do tych okresów sprawozdawczych zobowiązane są także te podmioty, które od wejścia w życie ustawy nie spełniają już warunku uznania za raportującego operatora platformy w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14 uWIP, ale spełniły ten warunek w dowolnym momencie okresu od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy nowelizującej (zob. art. 9 ust. 1 ustawy nowelizującej).

Art. 11–17 wprowadzają niezbędne przepisy przejściowe.

Zastosowanie art. 15 ust. 3 uWIP po raz pierwszy w odniesieniu do informacji podatkowych o dochodach uzyskanych po dniu 31 grudnia 2023 r. wynika z brzmienia dyrektywy DAC7 i oznacza, że informacje w tym zakresie zostaną wymienione przez Szefa KAS po raz pierwszy po zakończeniu 2024 r. (tj. po zakończeniu roku podatkowego osób fizycznych rozpoczynającego się po dniu 31 grudnia 2023 r.).

Art. 14 odnosi się do stosowania art. 4 uWIP (w zmienianym brzmieniu) względem żądań, które zostały skierowane do organu lub instytucji wymienionych w art. 4 uWIP przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. Jeżeli do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie ustawy nowelizującej nie doszło jeszcze do udzielenia informacji przez wskazany organ lub instytucję (w odpowiedzi na żądanie skierowane wobec nich na podstawie art. 4 uWIP), zastosowanie znajdą przepisy art. 4 uWIP w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2024 r. (art. 18 projektu ustawy), z wyjątkiem przepisu dotyczącego oświadczeń składanych na potrzeby ustawy FATCA (art. 4 pkt 1 ustawy nowelizującej), który wchodzi w życie z dniem 1 września 2024 r. (intencją projektodawcy jest zapewnienie odpowiedniego czasu na wdrożenie zmian w zakresie ustawy FATCA).

Projekt ustawy jest zgodny z prawem UE.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348) projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronach internetowych Rządowego Centrum Legislacji.

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego sytemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie wymaga zaopiniowania, dokonania konsultacji albo uzgodnienia z właściwymi instytucjami organami UE, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt ustawy w ramach opiniowania został skonsultowany z Prezesem Urzędu Ochrony Danych Osobowych.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw **Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące** Ministerstwo Finansów **Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu** Jarosław Neneman, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów **Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu** dr Beata Rogowska-Rajda, Dyrektor Departamentu Polityki Podatkowej sekretariat.dsp@mf.gov.pl +48 22 694 38 86	**Data sporządzenia:** 27.03.2024 r. **Źródło:** Prawo UE dyrektywa Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania **Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowy Rady Ministrów:** UC9

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Planowane w projekcie rozwiązania są wprowadzane w szczególności w celu transpozycji regulacji prawnych dyrektywy Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 104 z 25.03.2021, str. 1), dalej „DAC7"). Wprowadzane przepisy mają na celu intensyfikację działań w obszarze współpracy w zakresie wymiany informacji podatkowych w związku z ograniczoną dostępnością danych dotyczących dochodów uzyskanych przez podatników za pośrednictwem platform cyfrowych. Zidentyfikowane na poziomie unijnym przeszkody to brak właściwej skuteczności w zakresie pozyskiwania informacji o przychodach uzyskiwanych przez sprzedawców z działalności komercyjnej korzystających z pośrednictwa platform cyfrowych, ale także problem zbyt niskiej skuteczności współpracy administracji podatkowych państw członkowskich. Proponowane przepisy odpowiadają na te wyzwania przez stworzenie wspólnych, unijnych ram sprawozdawczości, które są niezbędne do zgłaszania dochodów uzyskiwanych za pośrednictwem platform cyfrowych.

Ostatnie lata przyniosły szybką transformację cyfrową wszystkich aspektów życia gospodarczego na świecie. Pandemia COVID-19 dodatkowo przyspieszyła tę transformację. Transgraniczny charakter działalności polegającej na świadczeniu usług elektronicznych, umożliwił wszystkim obywatelom Unii Europejskiej łatwy handel i świadczenie usług na jednolitym rynku. Jednocześnie wyegzekwowanie przepisów podatkowych w tym środowisku stało się niezmiernie trudne (także ze względu na liczbę transakcji). Administracje podatkowe państw członkowskich nie mają wystarczających informacji, aby prawidłowo ocenić i kontrolować uzyskiwane w ich kraju dochody z działalności wykonywanej za pośrednictwem platform cyfrowych. Jest to szczególnie problematyczne, gdy dochody są uzyskiwanie z wykorzystaniem platform z siedzibą w innym państwie członkowskim niż państwo sprzedawcy uzyskującego te dochody. Zmiana zachowań konsumenckich i modeli korzystania z usług oraz handlu, tj. przenoszenie aktywności ekonomicznej obywateli UE do Internetu i coraz częstsze korzystanie przez nich zarówno z krajowych, unijnych, jak i zarejestrowanych w państwach trzecich platform internetowych spowodowało powstanie potrzeby wprowadzenia zmian do dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 11.03.2011, str. 1, z późn. zm.), dalej „dyrektywa 2011/16/UE". Uregulowanie kwestii sprawozdawczości operatorów platform cyfrowych pozwoli na możliwie kompleksowe zaadresowanie wyzwań wynikających ze specyfiki przeniesienia znacznej części aktywności ekonomicznej do Internetu. Regulacje te okazują się niezbędne, mimo wprowadzonych już wcześniej znaczących usprawnień w dziedzinie automatycznej wymiany informacji i współpracy administracyjnej.

Celem zmian DAC7 jest udoskonalenie i rozszerzenie obowiązujących przepisów dyrektywy 2011/16/UE przez:
• nałożenie na platformy obowiązku sprawozdawczego dotyczącego sprzedawców działających z pomocą tych platform,
• zbudowanie mechanizmu wymiany informacji o sprzedawcach między państwami członkowskimi oraz
• poprawę obecnych mechanizmów współpracy między administracjami.

Wdrażane przepisy zmierzają przede wszystkim do stworzenia wspólnych, unijnych ram sprawozdawczości, które są konieczne do zgłaszania dochodów uzyskiwanych za pośrednictwem platform cyfrowych. Dla przykładu przepisy te zapewniają brak podwójnej sprawozdawczości (tj. jeden punkt rejestracji i sprawozdawczości), ograniczenie automatycznej wymiany informacji do właściwych państw członkowskich (tych, które są państwami właściwymi podatkowo dla sprzedawcy) oraz pozostawienie państwom członkowskim kontroli nad nakładaniem kar za nieprzestrzeganie przepisów. Biorąc pod uwagę, że działalność platform jest transgraniczna, dyrektywa wprowadza mechanizm wymiany informacji do tych państw członkowskich, w których sprzedawcy powinni zapłacić ze swojej działalności podatki. Automatyczna wymiana informacji między organami podatkowymi ma więc kluczowe znaczenie dla zapewnienia organom podatkowym niezbędnych informacji umożliwiających im określenie prawidłowej wysokości należnych podatków.

Dodatkowo w projekcie ustawy znalazły się przepisy rozszerzające lub korygujące niektóre inne instrumenty współpracy administracyjnej państw członkowskich (m.in. kontrole jednoczesne, wspólne kontrole) lub wyjaśniające wątpliwości prawne powstałe w związku z dotychczasową treścią przepisów (implementacja standardu „przewidywalnego związku"), a także zmian w przepisach związanych z wymogami dotyczącymi ochrony danych.

Dodatkowo projekt zmienia przepisy w zakresie automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych, m.in. w zakresie definicji pojęcia aktywa finansowe zawartej w słowniczku ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2023 r. poz. 241), dalej „ustawa o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami", z uwzględnieniem wytycznych Common Reporting Standard (CRS) oraz rozwiązań unijnych, a także zgodnie z rekomendacjami Ogólnoświatowego Forum do Spraw Przejrzystości i Wymiany Informacji dla Celów Podatkowych (Global Forum on Transparency and Exchange of Information for Tax Purposes, dalej „Global Forum").

Dzięki temu wdrożone zostaną zasady uniemożliwiające instytucjom finansowym oraz innym osobom i pośrednikom stosowanie praktyk mających na celu obejście procedur należytej staranności i sprawozdawczości. Dlatego też projekt przewiduje wprowadzenie tzw. małej klauzuli antyabuzywnej mającej na celu uniemożliwienie obchodzenia procedur należytej staranności i sprawozdawczości. Z uwagi na zbliżony reżim dotyczący automatycznej wymiany informacji podatkowych przepisy dotyczące tzw. małej klauzuli antyabuzywnej będą wprowadzone również do ustawy z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. z 2023 r. poz. 41), dalej „ustawa FATCA". Natomiast w odpowiedzi na wątpliwości zgłaszane przez instytucje finansowe projekt przewiduje doprecyzowanie kwestii oświadczeń zbieranych pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznać w odniesieniu do nowych rachunków finansowych.

Ponadto, jakkolwiek obecnie przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 2383, z późn. zm.), dalej „Ordynacja podatkowa", w sprawach o udzielenie informacji przez banki lub instytucje finansowe, o których mowa w art. 182 § 2 Ordynacji podatkowej, są stosowane odpowiednio na zasadzie art. 23 ust. 1 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, to jednak z uwagi na powtarzające się wątpliwości związane z wykładnią art. 4 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami w powiązaniu z art. 23 ust. 1 tej ustawy oraz w zw. z art. 182 § 1 Ordynacji podatkowej zasadna jest modyfikacja brzmienia art. 4 ust. 1 przez wprowadzenie ust. 3 i 4, które uregulują odrębnie sprawy załatwiane w ramach wniosku z art. 4 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami.

Stosownie do uprawnień administracji państwowej do domagania się danych objętych tajemnicą bankową i zawodową, znowelizowane zostały także przepisy ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2023 r. poz. 2488) oraz ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1278, z późn. zm.).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Istotą zmian ujętych w proponowanej ustawie jest udoskonalenie i rozszerzenie obowiązujących przepisów dotyczących zakresu wymiany informacji i współpracy administracyjnej w sprawach podatkowych przez:

- nałożenie na platformy cyfrowe obowiązku sprawozdawczego dotyczącego sprzedawców działających z pomocą tych platform,
- zbudowanie mechanizmu wymiany informacji o sprzedawcach między państwami członkowskimi oraz
- poprawę obecnych mechanizmów współpracy między administracjami, np. przez wprowadzenie możliwości przeprowadzania wspólnych kontroli.

Implementacja ww. rozwiązań do krajowego porządku prawnego realizuje obowiązki nałożone na państwa członkowskie w DAC 7, tj. uzyskanie informacji o podatnikach uzyskujących dochód ze świadczenia usług i sprzedaży towarów za pośrednictwem platform cyfrowych.

Raportowaniem będą objęci operatorzy platform, którzy udostępniają je sprzedawcom, umożliwiając tym samym dokonywanie transakcji: sprzedaży towarów, świadczenia usług, udostępniania środków transportu lub udostępniania nieruchomości, udziałów w nieruchomościach, lub ich części. Platformę należy rozumieć jako oprogramowanie, które umożliwia sprzedawcom łączność z innymi użytkownikami w celu wykonywania ww. czynności. Są to przede wszystkim strony internetowe lub ich części lub aplikacje (także mobilne). Jednocześnie za platformę nie jest uważane oprogramowanie umożliwiające wyłącznie przetwarzanie płatności, wystawianie przez użytkowników ogłoszeń, reklamowanie lub przekierowywanie na platformę.

Obowiązki sprawozdawcze będą polegały na przekazywaniu Szefowi KAS zbiorczej informacji na temat sprzedawcy lub sprzedawców, zawierających transakcje za pomocą platformy. Taka informacja za okres sprawozdawczy będzie przekazywana elektronicznie na podstawie wzoru dokumentu zamieszczonego w BIP. W celu przekazywania informacji

zostanie stworzone oprogramowanie interfejsowe. W niektórych przypadkach podmiot (operator platformy) będzie zobowiązany do jednorazowej rejestracji w jednym z państw członkowskich, po której otrzyma indywidualny numer operatora platformy. Numer ten służy identyfikacji dla celów sprawozdawczych.

Informacja o sprzedawcach przekazywana przez raportującego operatora platformy zawiera:

1. dane identyfikujące raportującego operatora platformy:
   a) firmę i adres siedziby,
   b) TIN, numer identyfikacji VAT, jeżeli jest dostępny, oraz w stosownych przypadkach indywidualny numer operatora platformy, o którym mowa w art. 75v,
   c) nazwę platformy lub platform, w odniesieniu do których raportujący operator platformy przekazuje informację o sprzedawcach;
2. informacje dotyczące wyłączonego operatora platformy, w przypadku, o którym mowa w art. 75b ust. 4:
   a) nazwę,
   b) adres pocztowy,
   c) adres elektroniczny, w tym adresy stron internetowych wyłączonego operatora platformy,
   d) TIN, jeżeli jest dostępny,
   e) wskazanie, że przyjęty model biznesowy platformy nie obejmuje sprzedawców podlegających raportowaniu;
3. dane identyfikujące sprzedawcę podlegającego raportowaniu będącego osobą fizyczną:
   a) imię i nazwisko,
   b) główny adres,
   c) każdy TIN nadany sprzedawcy i państwo uczestniczące jego nadania, a w przypadku braku TIN – miejsce urodzenia sprzedawcy,
   d) numer identyfikacyjny VAT sprzedawcy, jeżeli jest dostępny,
   e) datę urodzenia;
4. dane identyfikujące sprzedawcę podlegającego raportowaniu będącego podmiotem:
   a) firmę,
   b) główny adres,
   c) każdy TIN nadany sprzedawcy i państwo uczestniczące jego nadania,
   d) numer identyfikacyjny VAT sprzedawcy, jeżeli jest dostępny,
   e) numer we właściwym rejestrze podmiotów prowadzących działalność gospodarczą,
   f) wskazanie każdego stałego zakładu, za pośrednictwem którego są wykonywane na terytorium Unii Europejskiej stosowne czynności, oraz państwa członkowskiego, w którym znajduje się taki stały zakład, jeżeli dane takie są dostępne;
5. informacje dotyczące sprzedawców podlegających raportowaniu, innych niż sprzedawcy wykonujący stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości:
   a) identyfikator rachunku finansowego, jeżeli jest dostępny i jeżeli właściwy organ państwa uczestniczącego, którego rezydentem jest sprzedawca podlegający raportowaniu, nie ogłosił publicznie, że nie zamierza korzystać z identyfikatora rachunku finansowego,
   b) imię i nazwisko albo firmę posiadacza rachunku finansowego, na który jest wypłacane wynagrodzenie lub na poczet którego jest ono uznawane, jeżeli są dostępne, a także inne informacje umożliwiające identyfikację tego posiadacza, jeżeli są dostępne – w przypadku gdy imię i nazwisko lub firma sprzedawcy są inne niż posiadacza rachunku finansowego,
   c) państwo uczestniczące rezydencji sprzedawcy podlegającego raportowaniu,
   d) wartość łącznego wynagrodzenia wypłaconego lub uznanego w każdym kwartale okresu sprawozdawczego oraz liczbę stosownych czynności, z tytułu których wynagrodzenie to zostało wypłacone lub uznane,
   e) składki, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez raportującego operatora platformy w każdym kwartale okresu sprawozdawczego;
6. informacje dotyczące sprzedawców wykonujących stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości odrębnie dla każdej grupy obiektów:
   a) w zakresie określonym w pkt 5 lit. a–c oraz e,
   b) adres grupy obiektów,
   c) numery ksiąg wieczystych wszystkich nieruchomości należących do grupy obiektów, jeżeli takie numery nadano, lub ich odpowiedniki nadane zgodnie z przepisami prawa krajowego państwa uczestniczącego, w którym są położone dane nieruchomości,
   d) wartość łącznego wynagrodzenia wypłaconego lub uznanego w każdym kwartale okresu sprawozdawczego oraz liczbę stosownych czynności w odniesieniu do grupy obiektów,
   e) liczbę dni, przez które grupa obiektów była udostępniana w okresie sprawozdawczym,
   f) rodzaj grupy obiektów;
7. dane pozwalające na identyfikację elektronicznej usługi identyfikacyjnej, o której mowa w art. 75l ust. 3 pkt 1 – w przypadku skorzystania z tej usługi.

Projektodawca wskazuje, że pozyskiwane o operatorze platformy informacje, jak również dane o sprzedawcach będą objęte ochroną wynikającą z przepisów o ochronie danych osobowych.

Kluczowe znaczenie ma wzmocnienie współpracy administracyjnej i wymiany informacji. Organy podatkowe mają uzyskać lepszy dostęp do informacji o przychodach osiąganych za pośrednictwem platform cyfrowych – działalność na platformach cyfrowych stanie się bardziej przejrzysta dla organów podatkowych. Aby osiągnąć powyższe cele, ustawa wprowadza podatkowe obowiązki sprawozdawcze dla operatorów platform cyfrowych oraz dostosowuje ustawę o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektóre inne ustawy do przepisów DAC7.

Mechanizm wymiany informacji o sprzedawcach będzie funkcjonował następująco: zgodnie z art. 8ac ust. 3 implementowanej dyrektywy, przekazywanie informacji pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej odbywać się będzie przy użyciu standardowego formatu elektronicznego, który został określony w załączniku III do rozporządzenia wykonawczego komisji (UE) 2022/1467 z dnia 5 września 2022 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2015/2378 w odniesieniu do standardowych formularzy i formatów elektronicznych, które mają być stosowane w związku z dyrektywą Rady 2011/16/UE, oraz do wykazu danych statystycznych, które mają być przekazywane przez państwa członkowskie do celów oceny tej dyrektywy (Dz. Urz. UE L 231 z 06.09.2022, str. 36).

Formularz ma strukturę drzewa o określonych elementach i atrybutach i zawiera następująca pola[1]:

a) nazwa wyłączonego operatora platformy,
b) adres pocztowy wyłączonego operatora platformy,
c) adres elektroniczny, w tym strony internetowe wyłączonego operatora platformy,
d) numer NIP nadany wyłączonemu operatorowi platformy, jeżeli jest dostępny,
e) państwo członkowskie, któremu przedstawiono stosowne informacje zgodnie z sekcją I część A pkt 3 załącznika V do dyrektywy 2011/16/UE oraz
f) rok podatkowy, od którego przyznano status wyłączonego operatora platformy.

Mechanizm przekazywania danych innym państwom UE również wynika z art. 8ac ust. 2 implementowanej dyrektywy 2011/16/UE.
W przypadku świadczenia usługi udostępnienia nieruchomości, właściwy organ państwa członkowskiego, gdy miała miejsce sprawozdawczość w drodze wymiany automatycznej, przekazuje informacje o sprzedawcy podlegającemu raportowaniu zarówno organowi państwa członkowskiego, którego rezydentem jest ten sprzedawca, jak i organowi państwa, na terytorium którego zlokalizowana jest ta nieruchomość. W pozostałych przypadkach (sprzedaż, usługi i udostępnienie środka transportu), właściwy organ państwa członkowskiego będzie przekazywał w drodze automatycznej wymiany informacje o sprzedawcy tylko organowi jego rezydencji podatkowej.

Mechanizm przekazywania danych innym państwom UE również wynika z art. 8ac ust. 2 dyrektywy 2011/16/UE, zgodnie z którym właściwy organ państwa członkowskiego, gdy miała miejsce sprawozdawczość, w drodze wymiany automatycznej przekazuje właściwemu organowi państwa członkowskiego, którego rezydentem jest „sprzedawca podlegający raportowaniu", oraz – jeżeli „sprzedawca podlegający raportowaniu" świadczy usługi udostępnienia nieruchomości – w każdym przypadku właściwemu organowi, w którym zlokalizowana jest nieruchomość.

Międzynarodowy Fundusz Walutowy (2018) w raporcie Measuring Digital Economy wskazał, że produkty i usługi cyfrowe są trudne do ujęcia w statystykach gospodarczych. Oczekiwany efekt behawioralny prawdopodobnie będzie skutkował większą przejrzystością informacji/danych w zakresie dochodów ze sprzedaży dokonywanej za pośrednictwem platform cyfrowych. Dane dotyczące transakcji z oferowanych usług czy sprzedaży towarów w Internecie są niezbędne do właściwej analizy skali gospodarki cyfrowej i jej wpływu na systemy podatkowe. Obecnie zasadniczo tylko operatorzy platform cyfrowych dysponują tego rodzaju danymi, natomiast organy skarbowe mogą pozyskać dane, które nie mogą zapewnić prawidłowej analizy wielkości należnych danin publicznych od sprzedających czy oferujących usługi w Internecie. Należy oczekiwać, że implementacja DAC7 pozwoli na pozyskanie z platform niezbędnych danych do analiz służących do zabezpieczenia dochodów podatkowych.

Celem projektowanej ustawy jest także wyeliminowanie wątpliwości związanych ze stosowaniem pierwotnie przyjętych rozwiązań legislacyjnych w ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami w kontekście:

1. dyrektywy Rady 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 359 z 16.12.2014, str.1) – zasady wymiany informacji o rachunkach raportowanych;
2. wytycznych Common Reporting Standard (CRS), do stosowania których Polska zobowiązała się w podpisanym w dniu 29 października 2014 r. wielostronnym porozumieniu właściwych władz w sprawie automatycznej wymiany

[1] https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:32022R1467&from=PL#ntr1-L_2022231PL.01004302-E0001

informacji finansowych (Competent Authority Agreement, CAA), a także rekomendacji wynikających z przeglądu ram prawnych przeprowadzonych przez Global Forum.

Dodatkowo w kontekście wyeliminowania wątpliwości związanych ze stosowaniem współpracy administracji podatkowych w zakresie wymiany informacji projekt ustawy dokonuje:

- doprecyzowania kwestii oświadczeń składanych pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Projekt wprowadza również zmiany dostosowawcze do ustawy FATCA w zakresie oświadczeń zbieranych pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w odniesieniu do nowych rachunków finansowych,
- zmian dostosowawczych wynikających z ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 285, z późn. zm.). Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian w ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, a także w ustawie FATCA, mających na celu dostosowanie do siatki pojęciowej wynikającej ze zmian wprowadzonych w szeregu ustaw w wyniku wejścia w życie ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych.

W zakresie automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych projekt przewiduje m.in. zmianę definicji w słowniczku działu III ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami z uwzględnieniem wytycznych Common Reporting Standard (CRS) oraz rozwiązań unijnych, a także wprowadzenie przepisów antyabuzywnych zgodnie z rekomendacjami Global Forum. W tym zakresie projekt przewiduje modyfikację pojęcia „aktywa finansowe" zawartego w słowniczku ustawy, przez wprowadzenie katalogu otwartego zgodnie ze standardem CRS i rekomendacjami Global Forum. Dodatkowo projekt wprowadza tzw. małą klauzulę antyabuzywną, która ma na celu uniemożliwienie obchodzenia procedur należytej staranności i sprawozdawczości (zgodnie z rekomendacjami Global Forum Polska powinna wprowadzić zasady uniemożliwiające instytucjom finansowym oraz innym osobom i pośrednikom stosowanie praktyk mających na celu obejście procedur należytej staranności i sprawozdawczości[2]).

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projekt – w swojej zasadniczej części – stanowi implementację DAC7, tak więc, co do zasady, w krajach członkowskich problem ten zostanie zaadresowany w sposób spójny z rozwiązaniem proponowanym w niniejszych przepisach. DAC7 stanowi realizację Model Reporting Rules wypracowanych w ramach prac OECD.

W kontekście dodatkowych zmian wprowadzanych w ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami rozwiązania w innych państwach członkowskich bazują na regulacjach przewidzianych w dyrektywach unijnych, umowach międzynarodowych [Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. z 2015 r., poz. 1647)] oraz rozwiązaniach opracowanych przez OECD w ramach międzynarodowych standardów Common Reporting Standard (CRS) oraz Base Erosion and Profit Shifting (BEPS). Wszystkie państwa członkowskie Global Forum podlegają procesowi oceny sposobu implementacji prawnej standardu CRS w ramach tzw. wzajemnych przeglądów (Peer Review).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Obywatele RP robiący zakupy/dokonujący sprzedaży w Unii Europejskiej przy wykorzystaniu kanału e-commerce	ok. 17 mln	GUS (Społeczeństwo informacyjne w Polsce w 2021r.), https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/nauka-i-technika-spoleczenstwo-informacyjne/spoleczenstwo-informacyjne/spoleczenstwo-informacyjne-w-polsce-w-2021-roku,2,11.html	Oddziaływanie pośrednie. Na obywateli nie nakłada się żadnego nowego obowiązku publicznoprawnego – wprowadzany ustawą obowiązek raportowania danych do Szefa KAS będzie spoczywał na podmiotach będących operatorami platform (a nie na użytkownikach tych platform). Oddziaływanie pośrednie, o którym mowa na wstępie, oznacza więc to, że dane o osobach rejestrujących się na platformach będą gromadzone przez operatorów platform i przekazywane przez tych operatorów Szefowi KAS

[2] https://www.oecd-ilibrary.org/sites/7edbf4f1-en/index.html?itemId=/content/component/7edbf4f1-en

			(a w określonych przypadkach dane te Szef KAS będzie przekazywał także zagranicznym administracjom podatkowym). Wejście w życie omawianych regulacji modelowo nie powinno też automatycznie przekładać się na wzrost cen towarów i usług oferowanych za pośrednictwem platform.
Platformy	ok. 2000 podmiotów działających w skali całej UE	Analiza wpływu KE – dokument SWD(2020)131_0- str. 84	Wprowadzenie nowych obowiązków sprawozdawczych.
Ministerstwo Finansów i Krajowa Administracja Skarbowa	1	Informacje własne	Obsługa nowych obowiązków sprawozdawczych.
Administracje podatkowe pozostałych państw członkowskich UE	26	UE	Rozszerzenie zakresu współpracy i obowiązków w ramach międzynarodowej wymiany informacji oraz wprowadzenie mechanizmu wspólnych kontroli.
Sektor bankowy, w tym: – banki komercyjne – 30, – banki spółdzielcze – 511, – oddziały instytucji kredytowych i banków zagranicznych – 37	578	KNF, https://www.knf.gov.pl/?articleId=56224&p_id=18	Jednostki zobowiązane do identyfikowania rachunków raportowanych, sporządzania i przekazywania Krajowej Administracji Skarbowej informacji o rachunkach raportowanych oraz prowadzenia dokumentacji w zakresie przestrzegania procedur (sprawozdawczych i należytej staranności).
Towarzystwa funduszy inwestycyjnych	65	KNF, https://www.knf.gov.pl/podmioty/Podmioty_rynku_kapitalowego/Fundusze_Inwestycyjne/TFI_i_FI	Jednostki zobowiązane do identyfikowania rachunków raportowanych, sporządzania i przekazywania Krajowej Administracji Skarbowej informacji o rachunkach raportowanych oraz prowadzenia dokumentacji w zakresie przestrzegania procedur (sprawozdawczych i należytej staranności).
Zakłady ubezpieczeń, 60 krajowych zakładów ubezpieczeń/reasekuracji, w tym 27 zakładów ubezpieczeń działu I (ubezpieczenia na życie) i 32 zakłady ubezpieczeń działu II (pozostałe ubezpieczenia osobowe i ubezpieczenia majątkowe) oraz 1 zakład reasekuracji.	60	KNF, https://www.knf.gov.pl/?articleId=72459&p_id=18	Jednostki zobowiązane do identyfikowania rachunków raportowanych, sporządzania i przekazywania Krajowej Administracji Skarbowej informacji o rachunkach raportowanych oraz prowadzenia dokumentacji w zakresie przestrzegania procedur (sprawozdawczych i należytej staranności).
Domy maklerskie	37	KNF, https://www.knf.gov.pl/podmioty/Podmioty_rynku_kapitalowego/Firmy_inwestycyjne_i_Age	Jednostki zobowiązane do identyfikowania rachunków raportowanych, sporządzania i przekazywania Krajowej Administracji Skarbowej

		nci_firm_inwestycyjnych/domy_maklerskie	informacji o rachunkach raportowanych oraz prowadzenia dokumentacji w zakresie przestrzegania procedur (sprawozdawczych i należytej staranności).
SKOK	23	KNF, https://www.knf.gov.pl/podmioty/Podmioty_sektora_kas_spoldzielczych	Jednostki zobowiązane są do identyfikowania rachunków raportowanych, sporządzania i przekazywania Krajowej Administracji Skarbowej informacji o rachunkach raportowanych oraz prowadzenia dokumentacji w zakresie przestrzegania procedur (sprawozdawczych i należytej staranności).
Jednostki dominujące mające siedzibę w Polsce, w sytuacji gdy grupa kapitałowa działa w skali międzynarodowej i jeżeli przychody w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym sporządzanym przez jednostkę dominującą przekroczą równowartość 750 mln euro (oraz w niektórych przypadkach jednostki niższego szczebla wchodzące w skład grupy kapitałowej posiadające siedzibę na terytorium Polski)	31	OECD, Corporate Tax Statistics: Third Edition, 2021 https://www.oecd.org/tax/beps/corporate-tax-statistics-database.htm	Jednostki zobowiązane do identyfikowania rachunków raportowanych, sporządzania i przekazywania Krajowej Administracji Skarbowej informacji o rachunkach raportowanych oraz prowadzenia dokumentacji w zakresie przestrzegania procedur (sprawozdawczych i należytej staranności).

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Założenia kierowane do posiadaczy platform cyfrowych były prekonsultowane w dniach 11.07–24.07.2022. Prekonsultacje miały otwartą formę. W ich trakcie Ministerstwo Finansów otrzymało liczne uwagi z rynku dotyczące podatkowych obowiązków sprawozdawczych operatorów platform cyfrowych. W lipcu i sierpniu odbyły się także spotkania z przedstawicielami przedsiębiorców, w czasie których uczestnicy mogli zgłosić swoje uwagi oraz uzyskać odpowiedzi na ich pytania.

Etap uzgodnień zewnętrznych, konsultacji publicznych i opiniowania był przeprowadzony w ramach procedowanego uprzednio (za poprzedniej kadencji Parlamentu) projektu UC136. Etap ten trwał 21 dni. Skrócenie okresu konsultacji społecznych uzasadnione było przeprowadzonymi w lipcu prekonsultacjami, jak również koniecznością pilnego wdrożenia DAC7.

Lista podmiotów, które wzięły udział w konsultacjach publicznych w ramach projektu procedowanego pod nr UC136:

1. Niezależny Samorządny Związek Zawodowy „Solidarność”,
2. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych,
3. Forum Związków Zawodowych,
4. Związek Pracodawców Business Centre Club,
5. Krajowa Izba Gospodarki Nieruchomościami,
6. Business Centre Club,
7. Stowarzyszenie Księgowych w Polsce,
8. Naczelna Rada Adwokacka,

9. Krajowa Izba Biegłych Rewidentów,
10. Naczelna Rada Zrzeszeń Handlu i Usług,
11. Krajowa Izba Doradców Podatkowych,
12. Krajowa Izba Gospodarcza,
13. Pracodawcy Rzeczypospolitej Polskiej,
14. Konfederacja LEWIATAN,
15. Krajowa Izba Radców Prawnych,
16. Polska Rada Biznesu,
17. Polska Izba Handlu,
18. Polska Organizacja Handlu i Dystrybucji,
19. Konferencja Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce,
20. Krajowa Rada Komornicza,
21. Polska Izba Paliw Płynnych,
22. Polska Organizacja Gazu Płynnego,
23. Polska Organizacja Przemysłu i Handlu Naftowego,
24. Związek Importerów i Producentów Sprzętu Elektrycznego i Elektronicznego Branży RTV i IT – ZIPSEE „Cyfrowa Polska”,
25. Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji,
26. Izba Gospodarki Elektronicznej,
27. Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji,
28. Polska Izba Komunikacji Elektronicznej,
29. Związek Pracodawców Branży Internetowej IAB Polska,
30. APPLIA Polska – Członek Europejskiego Stowarzyszenia Producentów AGD,
31. Związek Pracodawców Mediów Elektronicznych i Telekomunikacji Mediakom,
32. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców,
33. Federacja Przedsiębiorców Polskich,
34. Związek Rzemiosła Polskiego,
35. Ogólnopolska Federacja Przedsiębiorców i Pracodawców Przedsiębiorcy.pl,
36. Związek Pracodawców Klastry Polskie,
37. Polskie Towarzystwo Gospodarcze,
38. Krajowa Rada Spółdzielcza,
39. Izba Przemysłowo-Handlowa Inwestorów w Polsce,
40. Polska Izba Gospodarcza Importerów, Eksporterów i Kooperacji,
41. Stowarzyszenie Eksporterów Polskich,
42. Krajowe Stowarzyszenie Eksporterzy Rzeczypospolitej Polskiej,
43. Polska Rada Centrów Handlowych,
44. Ogólnopolskie Stowarzyszenie Kupców i Drobnej Wytwórczości,
45. Polski Związek Pracodawców Budownictwa,
46. Polska Izba Przemysłowo-Handlowa Budownictwa,
47. Polska Federacja Rynku Nieruchomości
48. Izba Gospodarcza Hotelarstwa Polskiego,
49. Izba Pracodawców Polskich,
50. Polska Organizacja Franczyzodawców,
51. Rada Gospodarcza Strefy Wolnego Słowa,
52. Stowarzyszenie Samozatrudnieni,
53. UNICORN Europejska Unia Małych i Średnich Przedsiębiorstw,
54. Giełda Papierów Wartościowych w Warszawie S.A.,
55. Izba Domów Maklerskich,
56. Izba Zarządzających Funduszami i Aktywami,
57. Krajowa Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-Kredytowa,
58. Krajowe Stowarzyszenie Funduszy Poręczeniowych,
59. Krajowy Związek Banków Spółdzielczych,
60. Polska Izba Pośredników Ubezpieczeniowych i Finansowych,
61. Polska Izba Ubezpieczeń,
62. Polska Organizacja Niebankowych Instytucji Płatności – Związek Pracodawców,
63. Polski Związek Funduszy Pożyczkowych,
64. Polski Związek Instytucji Pożyczkowych,
65. Stowarzyszenie Polskich Brokerów Ubezpieczeniowych i Reasekuracyjnych,
66. Związek Banków Polskich,
67. Związek Polskiego Leasingu,
68. Krajowa Rada Notarialna,
69. Związek Pracodawców Przemysłu Odzieżowego i Tekstylnego,
70. Izba Gospodarcza „FARMACJA POLSKA”,
71. Polska Izba Zielarsko-Medyczna i Drogeryjna,
72. Polski Związek Przemysłu Kosmetycznego,
73. Polskie Stowarzyszenie Przemysłu Kosmetycznego i Detergentowego,
74. Związek Pracodawców Hurtowni Farmaceutycznych,
75. Polska Izba Turystyki,
76. Polska Izba Druku,

77. Polska Izba Książki,
78. Europejskie Centrum Konsumenckie w Polsce,
79. Federacja Konsumentów,
80. Stowarzyszenie Konsumentów Polskich,
81. Fundacja Małych i Średnich Przedsiębiorstw,
82. Fundacja Republikańska,
83. Stowarzyszenie Dystrybutorów i Producentów Części Motoryzacyjnych,
84. Francusko-Polska Izba Gospodarcza,
85. Polsko-Hiszpańska Izba Gospodarcza,
86. Polsko-Niemiecka Izba Przemysłowo-Handlowa,
87. Polsko-Szwedzka Izba Gospodarcza,
88. Izba Przemysłowo-Handlowa w Rzeszowie,
89. Niderlandzko-Polska Izba Gospodarcza,
90. Związek Rzemiosła Polskiego,
91. Polska Izba Przemysłu Farmaceutycznego i Wyrobów Medycznych POLFARMED,
92. Ogólnopolska Izba Gospodarcza Producentów Mebli,
93. Wirtualna Polska Media S.A.

Wyniki konsultacji i opiniowania zostały przedstawione w raporcie z konsultacji w ramach projektu UC136.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2023 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030	2031	2032	2033	2034	*Łącznie (2024-2034)*
Dochody ogółem	**0,45**	**1,05**	**1,14**	**1,17**	**1,21**	**1,22**	**1,28**	**1,30**	**1,34**	**1,37**	**1,40**	**12,93**
Budżet państwa, w tym:	0,04	0,13	0,15	0,15	0,16	0,16	0,17	0,17	0,17	0,18	0,18	1,66
Zaliczka na podatek dochodowy z tyt. wynagrodzeń	0,04	0,13	0,15	0,15	0,16	0,16	0,17	0,17	0,17	0,18	0,18	1,66
JST, w tym:	0,04	0,13	0,15	0,16	0,16	0,16	0,17	0,17	0,18	0,18	0,19	1,69
Zaliczka na podatek dochodowy z tyt. wynagrodzeń	0,04	0,13	0,15	0,16	0,16	0,16	0,17	0,17	0,18	0,18	0,19	1,69
Pozostałe jednostki, w tym:	0,37	0,79	0,84	0,86	0,89	0,90	0,94	0,96	0,99	1,01	1,03	9,58
ZUS	0,28	0,59	0,63	0,65	0,67	0,68	0,70	0,72	0,74	0,76	0,78	7,20
NFZ	0,07	0,15	0,16	0,16	0,17	0,17	0,18	0,18	0,19	0,19	0,19	1,81
Fundusz Pracy	0,02	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,06	0,06	0,06	0,06	0,06	0,57
Wydatki ogółem	1,25	2,46	2,62	5,01	3,23	3,35	5,42	2,96	4,06	4,13	6,1	40,59
Budżet państwa, w tym:	1,25	2,46	2,62	5,01	3,23	3,35	5,42	2,96	4,06	4,13	6,1	40,59
System informatyczny (koszt infrastruktury)	0,07	0,07	0,07	2,4	0,55	0,6	2,6	0,07	1,1	1,1	3	11,63
Całkowity koszt wynagrodzeń pracodawcy (zatrudnieni pracownicy)	1,09	2,34	2,50	2,56	2,63	2,70	2,77	2,84	2,91	2,98	3,05	28,37
Pozostałe koszty utrzymania stanowisk pracy	0,09	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,05	0,59
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	-0,8	-1,41	-1,48	-3,84	-2,02	-2,13	-4,14	-1,66	-2,72	-2,76	-4,7	-27,66
budżet państwa	-1,21	-2,33	-2,47	-4,86	-3,07	-3,19	-5,25	-2,79	-3,89	-3,95	-5,92	-38,93
JST	0,04	0,13	0,15	0,16	0,16	0,16	0,17	0,17	0,18	0,18	0,19	1,69
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0,37	0,79	0,84	0,86	0,89	0,90	0,94	0,96	0,99	1,01	1,03	9,58

Źródła finansowania	Wydatki wynikające z implementacji przewidzianych w projekcie rozwiązań sfinansowane zostaną ze środków części 19 budżetu państwa, której dysponentem jest minister właściwy do spraw budżetu, finansów publicznych i instytucji finansowych. W związku z powyższym konieczne będzie zwiększenie ww. części budżetu państwa o wskazane w tabeli kwoty.

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Na wydatki budżetowe wynikające z implementacji projektowanych w ustawie rozwiązań składają się głównie dwie grupy kosztów: 1. Szacunkowy koszt wdrożenia systemów teleinformatycznych, które służyć będą do pozyskiwania danych od raportujących operatorów platform; 2. Koszty osobowe wynikające z konieczności zapewnienia prawidłowego funkcjonowania projektowanych rozwiązań. Przewiduje się, że koszt wdrożenia systemów teleinformatycznych wyniesie łącznie ok. 11,63 mln zł w latach 2024–2034. Koszty systemu informatycznego mają charakter szacunkowy. Wynika to przede wszystkim z niemożliwości określenia kosztu prac techniczno-informatycznych mających na celu wdrożenie, utrzymanie i bieżącą pracę systemów teleinformatycznych. Wskazane koszty infrastruktury zawierają: – inicjalne koszty zakupu, – koszty uzupełnienia zasobów wraz z rosnącymi potrzebami w zakresie mocy obliczeniowej i pojemności (kolejne lata), – koszt serwisu pogwarancyjnego infrastruktury od 5. roku eksploatacji, – koszt odtworzenia zasobów w 8. roku eksploatacji. W ramach projektu w ramach zleceń dla AK i CIRF konieczne będą do wykonania: • oprogramowanie interfejsowe do rejestracji raportujących platform cyfrowych, • oprogramowanie interfejsowe do raportowania zestawów danych dotyczących sprzedawców i stosownych czynności, • mechanizmy walidacji danych, • mechanizmy do automatycznej wymiany danych z innymi państwami członkowskimi, • rozbudowa infrastruktury (CHD, Repozytorium MF), • dostosowanie środowisk produkcyjnych, • mechanizmy przekazywania danych do CHD w celu umożliwienia analityki danych, • testy wewnętrzne, • wytworzenie dokumentacji projektu, • utrzymanie, serwis i rozwój produktów projektu. W ramach zespołu projektowego niezbędna będzie realizacja w zakresie: • opracowania schemy dla przekazywanych zestawów danych, • opracowania wzorów dokumentów elektronicznych, • aktualizacji serwisu podatki.gov.pl w zakresie schemy, wzorów dokumentów elektronicznych i adresów oprogramowań interfejsowych, • wykonania dokumentacji projektu, • przeprowadzenia testów na środowiskach: testowym i produkcyjnym, • ewaluacji projektu, składającej się m.in. z kompleksowej oceny projektu, biorącej pod uwagę wszystkie jego etapy, tj. planowanie, realizację oraz pomiar rezultatów. Dostarczy ona informacji wykorzystywanych przy procesie decyzyjnym. Koszty osobowe związane są z koniecznością utworzenia nowych etatów w: • Departamencie Nadzoru nad Kontrolami (5 pracowników i 1 kierownik), • Departamencie Analiz KAS (2 pracowników), • Departamencie Współpracy Międzynarodowej KAS (1 pracownik), • Departamencie Polityki Podatkowej (1 pracownik). W zakresie Departamentu Nadzoru nad Kontrolami projekt przewiduje powołanie nowego wydziału z naczelnikiem i 5 etatami w zakresie analizy danych przekazywanych przez platformy oraz weryfikacji i kontroli poprawności rozliczeń podatkowych oraz wpłacanych należności powiązanych z wykorzystywaniem platform cyfrowych (realizacja nowego zadania); dwóch etatów związanych ze stworzeniem i utrzymaniem systemów informatycznych, w tym przede wszystkim zapewnieniem bezpieczeństwa otrzymywanych danych i jednego etatu do obsługi wymiany informacji z państwami członkowskim i spoza UE zgodnie ze standardami, jakie nakłada na państwa członkowskie dyrektywa. Powołanie nowego wydziału związane jest ze zwiększeniem zadań realizowanych w imieniu Szefa KAS:

	1. Weryfikacja, pod względem kompletności oraz zgodności z prawem, informacji o sprzedawcach złożonych przez raportujących operatorów platformy; 2. Weryfikacja, pod względem kompletności oraz zgodności z prawem, informacji o sprzedawcach złożonych przez wyłączonych operatorów platformy; 3. Weryfikacja, pod względem kompletności oraz zgodności z prawem, korekt informacji o sprzedawcach złożonych przez raportujących operatorów platformy; 4. Weryfikacja, pod względem kompletności oraz zgodności z prawem, korekt informacji o sprzedawcach złożonych przez wyłączonych operatorów platformy; 5. Prowadzenie czynności weryfikacyjnych w stosunku do operatorów platform, którzy nie przekazali informacji o sprzedawcach albo przekazali informację niezawierającą wszystkich informacji lub zawierającą informacje błędne; 6. Weryfikacja, pod względem kompletności oraz zgodności z prawem, formularzy rejestracyjnych złożonych przez raportujących operatorów platformy z Unii Europejskiej, którzy wybiorą inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie jako państwo, w którym będą wypełniać obowiązki sprawozdawcze; 7. Weryfikacja, pod względem kompletności oraz zgodności z prawem, formularzy rejestracyjnych złożonych przez raportujących operatorów platformy spoza Unii Europejskiej przed rozpoczęciem działalności; 8. Weryfikacja, pod względem kompletności oraz zgodności z prawem, formularzy rejestracyjnych złożonych przez raportujących operatorów platformy spoza Unii Europejskiej powiadamiających Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o zmianach dotyczących informacji zawartych w formularzu rejestracyjnym; 9. Weryfikacja złożonych przez raportujących operatorów platformy spoza Unii Europejskiej powiadomień Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o zaprzestaniu prowadzenia działalności jako operator platformy; 10. Nadawanie raportującym operatorom platform spoza Unii Europejskiej indywidualnych numerów operatora platformy oraz wydawanie potwierdzeń nadania tego numeru; 11. Powiadamianie właściwych organów państw członkowskich oraz Komisji Europejskiej o nadanym indywidualnym numerze operatora platformy; 12. Powiadamianie Komisji Europejskiej o raportujących operatorach platformy spoza Unii Europejskiej, który nie dopełnili obowiązku złożenia formularza rejestracyjnego przed rozpoczęciem działalności; 13. Wydawanie postanowień o pozostawieniu formularza rejestracyjnego bez rozpatrzenia w określonych przypadkach; 14. Wydawanie decyzji unieważniających nadany indywidualny numer operatora platformy w określonych przypadkach; 15. Wydawanie decyzji cofających nadany indywidualny numer operatora platformy w określonych przypadkach; 16. Występowanie do Komisji Europejskiej o skreślenie raportującego operatora platformy z centralnego rejestru w przypadkach unieważnienia lub cofnięcia indywidualnego numeru operatora platformy; 17. Obsługa kaucji gwarancyjnych składanych w określonych przypadkach; 18. Prowadzenie postępowań w zakresie nakładania kar pieniężnych oraz wydawanie w tym zakresie decyzji i innych rozstrzygnięć; 19. Rozpatrywanie środków odwoławczych od rozstrzygnięć wydanych w sprawach dotyczących operatorów platform; 20. Przygotowywanie projektów odpowiedzi na skargi kierowane do WSA, projektów odpowiedzi na skargi kasacyjne kierowane do NSA, projektów skarg kasacyjnych kierowanych do NSA i innych pism procesowych; 21. Typowanie podmiotów do kontroli wypełniania przez operatorów platform obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz obowiązków sprawozdawczych; 22. Prowadzenie kontroli wypełniania przez operatorów platform obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz obowiązków sprawozdawczych; 23. Współpraca z wyznaczonymi naczelnikami urzędów skarbowych i naczelnikami urzędów celno-skarbowych w zakresie prowadzenia kontroli wypełniania przez operatorów platform obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz obowiązków sprawozdawczych; 24. Koordynacja kontroli wspólnych prowadzonych na wniosek innych państw w stosunku do operatorów platform;

25. Nadawanie uprawnień dostępu do systemu informatycznego OP-OS służącego m.in. do obsługi formularzy rejestracyjnych i informacji o sprzedawcach;
26. Obsługa zapytań użytkowników zewnętrznych systemu OP-OS wpływających do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej;
27. Sporządzanie informacji, sprawozdań oraz raportów w zakresie obowiązków wynikających z realizacji DAC7 pozostających we właściwości Departamentu DNK.

Powyższy katalog nie wyczerpuje wszystkich zadań, które będą musiały być realizowane przez Departament DNK w związku z wdrożeniem ustawy o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw – implementującej DAC7.

Warte podkreślenia jest, że liczba raportujących operatorów podana w pkt 4 OSR, czyli wynosząca 80 sztuk, odnosi się do szacunków Komisji Europejskiej powstałych przed dynamicznym rozwojem usług elektronicznych, które powstały w trakcie pandemii Covid-19. Dodatkowo należy podkreślić, że szacunki w OSR nie odnoszą się do przewidywanej liczby operatorów raportujących spoza Unii Europejskiej, którzy wybiorą Rzeczpospolitą Polską jako kraj rejestracji i raportowania informacji o sprzedawcach. W związku z powyższym szacowana liczba podmiotów, które będą podlegać jurysdykcji wdrażanych przepisów, może być wyższa, co będzie łączyło się z potrzebą prowadzenia wyżej wymienionych działań.

W związku z powyższym kalkulacja utworzenia w Departamencie Nadzoru nad Kontrolami dodatkowej liczby etatów (5 głównych specjalistów i 1 naczelnika wydziału) oparta została na potrzebie utworzenia dedykowanego wydziału, który będzie realizował powyższe zadania. Nadmienić należy, że szacując koszty osobowe związane z implementacją przedmiotowego rozwiązania, wzięto pod uwagę fakt, że sprawy prowadzone przez pracownika zajmującego się obsługą operatorów platform będą charakteryzowały się dużą pracochłonnością i trudnością oraz ze swojej natury nie są i nie będą szablonowe. Charakteryzuje je przekrojowy charakter wymagający zatrudnienia wysoko kwalifikowanych kadr, znających zarówno zagadnienia z zakresu prowadzenia postępowań podatkowych oraz kontrolnych w stosunku do operatorów platform, wsparcia merytorycznego i technicznego użytkowników udostępnionych systemów, współpracy z wykonawcą przy wytworzeniu właściwego narzędzia informatycznego, opracowania wymagań biznesowych, współpracy z komórkami właściwymi do spraw legislacyjnych.

Kalkulacja opiera się m.in. na podziale głównych zadań:
- naczelnik – prowadzący nadzór nad pracami wydziału oraz udział w realizacji zadań,
- co najmniej dwuosobowy zespół kontrolny – prowadzący kontrole wypełniania przez operatorów platform obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności oraz obowiązków sprawozdawczych,
- co najmniej dwie osoby – weryfikacja złożonych dokumentów, obsługa procesu nadawania INOP, prowadzenie postępowań,
- co najmniej jedna osoba – wsparcie użytkowników, zarządzanie systemem informatycznym, współpraca z wykonawcą, udział w pracach rozwojowych, sporządzanie raportów i statystyk.

Dwa etaty związane są z potrzebami Departamentu Analiz Krajowej Informacji Skarbowej. Warto nadmienić, że zgodnie z prognozami, wartość rynku e-commerce w Polsce na przestrzeni lat 2021–2027 ma wzrosnąć o ponad 94 mld zł, przy prognozowanej jego wartości w 2027 r. w wysokości 187 mld zł. Liczby te są niezwykle istotne ponieważ przekładać się będą bezpośrednio na zakres i ilość danych, które będą analizowane pod kątem identyfikacji ryzyk podatkowych, a trend postpandemiczny, związany z okresowym i stałym zamykaniem placówek stacjonarnych oraz sytuacja geopolityczna tylko wzmacniają i znacznie przyspieszają tempo wzrostu rynku e-commerce[3].

DAC7 przewiduje nałożenie na operatorów platform kilku obowiązków, w tym obowiązku przekazania do właściwych organów skarbowych zbiorczej informacji o aktywnych sprzedawcach i wykonanych przez nich stosownych czynnościach w danym okresie sprawozdawczym. W informacji zostaną ujęte zbiorcze dane dotyczące rodzaju stosownych czynności, jakie dokonali konkretni sprzedawcy w ujęciu kwartalnym, ze wskazaniem

[3] Raport Strategy& *Perspektywy rozwoju rynku e-commerce w Polsce 2018-2027*

uzyskanego wynagrodzenia, potrąceń, podatków i opłat odprowadzonych przez operatora platformy. Przekazywane dane będą umożliwiały identyfikację sprzedawcy oraz operatora platformy, który je przekazał.

Dodatkowo dane pozyskiwane przez właściwe, krajowe organy podatkowe państw uczestniczących będą podlegały automatycznej wymianie i, finalnie, zasilą zbiory danych Szefa KAS, co umożliwi zbudowanie kompleksowego profilu sprzedawcy w obszarze e-commerce.

Taki stan rzeczy oddziałuje w głównej mierze, przy uwzględnieniu szczegółowego zakresu działania Departamentu, na obszary związane z:

a) właścicielstwem ryzyk podatkowych, działalnością analityczną (1 etat) oraz
b) projektowaniem narzędzi informatycznych wspomagających identyfikację i analizę ryzyka (działalność prognostyczna i badawcza) oraz rozwój zasobów przetwarzania danych (1 etat).

Ad a.
W Departamencie Analiz Krajowej Administracji Skarbowej regularnie prowadzone są analizy dotyczące podmiotów z branży e-commerce. Ich zakres warunkowany jest zasięgiem e-commerce jako obszaru ryzykownego podatkowo, dostępnością do danych oraz pracochłonnością prowadzonych czynności. Każda z analiz wymaga kompetencji w zakresie przetwarzania dużych zbiorów danych, co wiąże się ze znacznym zaangażowaniem czasowym. Zarówno szacunki znajdujące się w opracowaniach branżowych, jak i nasze analizy, jednoznacznie wskazują na znaczny wzrost obrotów w obszarze e-commerce, co przekłada się na analogiczny wzrost wolumenu danych, które muszą zostać przetworzone.

Potwierdzeniem istotności obszaru e-commerce w analizach KAS są chociażby kwartalne plany mierników Departamentu, w których znajduje się on, począwszy od planu za I kwartał 2021 r.

Zwiększenie zakresu posiadanych danych, w celu ich optymalnego, należytego wykorzystania i odciążenia organów terenowych KAS, które będzie miało przełożenie na dochody budżetowe państwa, musi zakładać stworzenie etatu analitycznego, który dedykowany będzie obszarowi e-commerce. Umożliwi to cykliczne i globalne przeprowadzenie analiz centralnych i przekazanie do właściwych organów skarbowych potwierdzonych informacji o nieprawidłowościach opartych na możliwie najszerszym zakresie informacji o podatniku.

Ad b.
Zapotrzebowanie na kolejny etat związane jest z koniecznością szeroko rozumianego zabezpieczenia i rozwoju środowiska analityczno-badawczego.

W pierwszym okresie (od IX 2023 r. do VII 2024 r.) w ramach zadań etatu uwzględnione będzie prowadzenie od strony biznesowej projektu informatycznego, którego efektem mają być produkty końcowe przeznaczone dla klienta zewnętrznego (struktury logiczne, aplikacja webowa, API, materiały informacyjne, podręczniki użytkownika, dedykowane spotkania z rynkiem) oraz klienta wewnętrznego (dostosowanie środowiska pracy, w tym środowiska analitycznego: Centralna Hurtownia Danych, aplikacja WRO-SYSTEM). W ramach zadań tego etatu realizowane będą czynności związane z utrzymaniem jakości danych analitycznych, rozszerzaniem zasobów pod przetwarzane dane, projektowanie oraz nadzorowanie wykonania narzędzi do badania, monitorowania i analizy ryzyk z obszaru e-commerce. Należy pamiętać, że poza znaczną ilością nowo pozyskiwanych danych w zasobach Szefa KAS i Ministra Finansów pozostają dane, które już są przetwarzane w organizacji i są niezbędne do prowadzenia zamierzonych działań, w tym dane z JPK VAT, dane z deklaracji PIT, dane z systemu STIR.

W przypadku etatu Departamentu Współpracy Międzynarodowej KAS związanego z obsługą wymiany informacji z państwami członkowskim i spoza UE, punktem odniesienia były zadania obecnie realizowane w ramach automatycznej wymiany informacji podatkowych w oparciu o Umowę między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA oraz towarzyszące Uzgodnienia Końcowe z dnia 7 października 2014 r. oraz ustawę wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (automatyczna wymiana informacji o rachunkach raportowanych, automatyczna wymiana informacji o interpretacjach podatkowych i decyzjach w sprawach cen transferowych, automatyczna wymiana informacji

podatkowych o jednostkach wchodzących w skład grupy podmiotów, automatyczna wymiana informacji o schematach podatkowych transgranicznych).

Szacując koszty osobowe związane z implementacją przedmiotowego rozwiązania, wzięto pod uwagę fakt, że sprawy prowadzone przez pracownika zajmującego się wymianą informacji podatkowych będą charakteryzowały się dużą pracochłonnością i trudnością oraz ze swojej natury nie są i nie będą szablonowe. Charakteryzuje je przekrojowy charakter wymagający zatrudnienia wysoko kwalifikowanych kadr, w tym ze znajomością języka obcego.

W ramach Departamentu Współpracy Międzynarodowej KAS dodatkowy etat uzasadniony jest wykonywaniem dodatkowych obowiązków w postaci:

a) koordynacji współpracy z zagranicznymi administracjami podatkowymi oraz współpracy z Komisją Europejską (KE),
b) współpracy przy wytworzeniu właściwego narzędzia informatycznego służącego do automatycznej wymiany informacji podatkowych,
c) opracowania wymagań biznesowych,
d) współpracy z komórkami właściwymi do spraw legislacyjnych.

Przewidywany etat orzeczniczo-interpretacyjny w Ministerstwie Finansów powstanie w celu zapewnienia spójnej wykładni obowiązujących przepisów oraz monitorowania i realizowania działań związanych z właściwą realizacją procedury w obszarze nieuregulowanym przez DAC7, a które to kwestie będą regulowane w projektowanej tzw. dyrektywie DAC8, nad którą prace rozpoczęły się w listopadzie 2022 r.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki								
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	*Łącznie (0-10)*
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2023 r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Nowe obowiązki sprawozdawcze wynikające z DAC7 zostaną wprowadzone we wszystkich krajach członkowskich UE, więc nie powinny mieć wpływu na konkurencyjność przedsiębiorstw na wspólnym rynku UE.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Nowe obowiązki sprawozdawcze wynikające z DAC7 zostaną wprowadzone we wszystkich krajach członkowskich UE, więc nie powinny mieć wpływu na konkurencyjność przedsiębiorstw na wspólnym rynku UE.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Projekt nie wpływa bezpośrednio na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób z niepełnosprawnościami oraz osób starszych.						
Niemierzalne	Efekt behawioralny	Przewiduje się większą przejrzystość i transparentność dotyczącą deklarowania przez obywateli dochodów uzyskiwanych przez obywateli za pośrednictwem platform cyfrowych.						

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Wpływ nowych regulacji na przedsiębiorstwa został przedstawiony przez KE w Ocenie skutków dot. dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE[4]. Analizując wpływ nowych regulacji na sektor MŚP, należy założyć, że wraz z implementacją dyrektywy podmioty obowiązane do raportowania poniosą dodatkowe koszty związane z dopełnieniem obowiązków sprawozdawczych. Jednocześnie standaryzacja wymogów w zakresie sprawozdawczości w państwach członkowskich będzie korzystna dla MŚP, które zamierzają rozszerzyć swoją działalność za granicę. Jednolity standard raportowania w całej UE będzie korzystniejszym rozwiązaniem w porównaniu z obecnym wymogiem spełniania wielu różnych norm w państwach UE. W tym drugim przypadku rozbieżności regulacyjne między państwami członkowskimi, prowadzą zarówno do wyższych kosztów przestrzegania przepisów, jak i do ograniczenia unijnej ekspansji firm z sektora MŚP z uwagi na potencjalną konieczność stawiania czoła nowym, odmiennym wymogom sprawozdawczym na każdym nowym rynku. Ponieważ koszty

[4] https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=SWD%3A2020%3A0131%3AFIN

	przestrzegania przepisów dotyczą w szczególności MŚP, byłyby one znaczącymi beneficjentami takiej normalizacji. Ponadto oczekuje się, że standaryzacja zwiększy zaufanie do sektora i wyrówna szanse. Jednocześnie dokładne koszty przystosowania się przedsiębiorców do nowych obowiązków są trudne do skwantyfikowania. Bardzo istotne z punktu widzenia wyjątkowości tej regulacji są procedury zawarte w rozdziale 4 dodawanego do ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami działu IIIA, które mają na celu obniżenie kosztów dostosowania do wdrażanej dyrektywy dla operatorów platform. Po pierwsze, obowiązek zgłaszania dochodów występuje tylko w jednym państwie członkowskim, przez jeden podmiot, pod warunkiem że tam, gdzie jest to wymagane, raportujący operator platformy poinformuje o tym inne państwa członkowskie. Operator platformy raportujący w innym państwie niż Polska będzie zwolniony z obowiązków raportowania wynikających z polskich regulacji. Po drugie, raportujący operatorzy platform, którzy działają na unijnym rynku, ale nie mają siedziby w państwie, z którymi UE ma podpisane kwalifikujące umowy o wymianie informacji, są zobowiązani do rejestracji wyłącznie w jednym państwie członkowskim (obowiązek jednorazowej rejestracji). Proponowane zmiany będą miały także pozytywny wpływ na sektor MŚP reprezentowany przez sprzedawców. Platformy cyfrowe odgrywają dużą rolę dla małych przedsiębiorstw z uwagi na to, że stanowią rynki, za pośrednictwem których można sprzedawać swoje produkty i usługi. Aktualnie mamy jednak do czynienia z nieuczciwą konkurencją i brakiem równych szans między większością MŚP przestrzegających przepisów i wypełniających swoje obowiązki w zakresie przestrzegania przepisów podatkowych, a tymi, które tego nie robią. Nowe regulacje mają na celu sprostanie temu wyzwaniu i przywrócenie równych warunków działania wśród sprzedawców. Zgodnie z Oceną wpływu, sprzedawcy, zarówno osoby fizyczne, jak i przedsiębiorstwa, w tym MŚP, nie będą musiały ponosić żadnych znaczących kosztów przestrzegania przepisów ani obciążeń administracyjnych. Podsumowując, przewiduje się, że koszty dla przedsiębiorstw będą ograniczone oraz że będą niższe niż ponoszone aktualnie przez operatorów platform w związku z prowadzoną działalnością transgraniczną. Z szacunków KE wynika jednak, że korzyści płynące z równej gry, uczciwszej konkurencji i standaryzacji oraz usunięcia barier regulacyjnych dla ekspansji na różnych rynkach zrównoważą koszty i przyczynią się do stworzenia lepszego otoczenia biznesowego dla MŚP.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu	
☐ nie dotyczy	
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☒ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy

Komentarz:
Na operatorów platform zostaną nałożone obowiązki w postaci:

- procedur należytej staranności (dot. zbierania oraz weryfikacji informacji o sprzedawcach, uznawania sprzedawcy za rezydenta określonego państwa, a także przechowywania dokumentacji),
- obowiązków sprawozdawczych.

Procedury należytej staranności to m. in. obowiązki raportujących operatorów platform polegające na zbieraniu informacji o sprzedawcach korzystających z ich usług. Są to dane identyfikujące sprzedawcę będącego osobą fizyczną lub podmiotem. Procedurom należytej staranności podlegają także informacje na temat nieruchomości objętych sprawozdawczością. Dane takie muszą zostać zweryfikowane za pomocą informacji oraz dokumentów dostępnych w toku prowadzonej przez niego działalności, a także interfejsów elektronicznych udostępnianych bezpłatnie przez państwo członkowskie lub UE. Operator zwraca się do sprzedawcy o skorygowanie przekazanych informacji, w przypadku gdy ma powody sądzić, że są one niewiarygodne.

Obowiązki sprawozdawcze polegają na przekazywaniu przez operatorów platform Szefowi KAS informacji na temat zawieranych za pomocą platformy transakcji. Dot. m.in. danych identyfikujących operatora oraz sprzedawcy podlegającemu raportowaniu oraz łącznej kwoty wynagrodzenia uzyskanego przez sprzedawcę wraz z liczbą zawartych transakcji. Przekazywanie informacji ma odbywać się do 31 stycznia każdego roku kalendarzowego.

Rejestracja podmiotów (operatorów platform) dla celów sprawozdawczości o sprzedawcach oraz sama sprawozdawczość będą odbywały się w formie elektronicznej. Również wymiana informacji między państwami odbywać się będzie elektronicznie. Zwiększenie liczby dokumentów oraz wszystkie nakładane obowiązki wynikają z konieczności wdrożenia DAC7.

9. Wpływ na rynek pracy

Bezpośredni wpływ proponowanych zmian na rynek pracy jest praktycznie znikomy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☒ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Proponowane zmiany wpłyną pozytywnie na informatyzację przez usprawnienie obecnie funkcjonujących rozwiązań.	

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Przepisy ustawy wejdą w życie z dniem 1 lipca 2024 r. (przewidując jednocześnie raportowanie wsteczne za okres od dnia 1 stycznia 2023 r. – w celu wypełnienia obowiązków wynikających z DAC7), z wyjątkiem przepisu dotyczącego składania pod rygorem odpowiedzialności karnej oświadczeń w zakresie ustawy FATCA, który wejście w życie z dniem 1 września 2024 r.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja projektu nastąpi po 5 latach od dnia wejścia w życie projektowanej ustawy z uwagi na przewidywane terminy raportowania, przewidywaną w projekcie ustawy możliwość składania korekt, dodatkowe informacje, o których wspomniano w punkcie 7 (informacje dodatkowe).
Proponowane mierniki:
– wolumen informacji przekazanych przez operatorów platform,
– liczba wszczętych wspólnych kontroli,
– liczba i wartość zakończonych wspólnych kontroli.

Należy oczekiwać, że implementacja DAC7 pozwoli na pozyskanie z platform niezbędnych danych do analiz pozwalających na zabezpieczenie dochodów podatkowych. Na podstawie powyższych danych możliwe będzie oszacowanie wielkości zabezpieczonych wpływów budżetowych z tytułu implementacji dyrektywy wynikających z różnicy między deklarowanymi dochodami przez podatników a danymi dostarczonymi w wyniku wymiany informacji i danymi pozyskanymi z platform.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak.

RAPORT Z KONSULTACJI I OPINIOWANIA

projektu ustawy o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw stanowiącej w szczególności transpozycję regulacji prawnych dyrektywy Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 104/1 z 25.03.2021; zwaną dalej: DAC7)

1. Omówienie wyników przeprowadzonych konsultacji publicznych

Założenia kierowane do posiadaczy platform cyfrowych były prekonsultowane w dniach 11.07-24.07.2022. Prekonsultacje miały otwartą formę. W ich trakcie Ministerstwo Finansów otrzymało liczne uwagi z rynku dotyczące podatkowych obowiązków sprawozdawczych operatorów platform cyfrowych. W lipcu i sierpniu odbyły się także spotkania z przedstawicielami przedsiębiorców, w czasie którego uczestnicy mogli zgłosić swoje uwagi oraz uzyskać odpowiedzi na ich pytania.

Proces uzgodnień zewnętrznych, w tym konsultacji publicznych, opiniowania oraz uzgodnień odbył się w dniach 08.02 – 01.03.2023 r. i trwał 21 dni. Stosownie do § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. - Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2022 r. poz. 348), projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Skrócenie okresu konsultacji społecznych uzasadnione było przeprowadzonymi w lipcu prekonsultacjami, jak również koniecznością pilnego wdrożenia dyrektywy DAC7.

W konsultacjach publicznych wzięło udział ponad 90 podmiotów. W efekcie przeprowadzonych konsultacji publicznych zebrano uwagi od ponad 22 podmiotów i osób fizycznych, które zgłosiły ogółem około 160 uwag oraz propozycji zmian w zakresie projektowanych przepisów ustawy. Uwagi te zostały poddane analizie w szczególności pod kątem zgodności z celami dyrektywy DAC7, a także zgodności z polskim prawnym systemem podatkowym oraz przepisami dotyczącymi międzynarodowej wymiany informacji podatkowych.

Poniżej przedstawione są obszary, na które w szczególności zwróciły uwagę podmioty i osoby fizyczne biorące udział w konsultacjach publicznych:

a) **Dostosowanie projektowanych przepisów do ich brzmienia wynikającego z dyrektywy DAC7.** Definicja „głównego adresu" zawierała niejasne dla zgłaszających podmiotów pojęcie adresu zamieszkania dla celów podatkowych. Po analizie zdecydowano się na uwzględnienie tej uwagi poprzez dokonanie zmiany na „adres głównego miejsca pobytu". Taka definicja odzwierciedla treść przepisów dyrektywy DAC7. Nadto, jak podkreślono w projekcie uzasadnienia, adres głównego miejsca pobytu ma zastosowanie zarówno do osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą jak i do tych osób fizycznych, które takiej działalności gospodarczej nie prowadzą. Podobną zmianę wprowadzono m.in. w definicji platformy.

b) **Sugestie dodatkowych zmian, w tym wyłączeń, które nie zostały ujęte w przepisach dyrektywy DAC7.** W szczególności uwagi dotyczyły wyłączeń w zakresie operatorów platform jak i sprzedawców – uwagi nie zostały uwzględnione, jako że ich ujęcie miałoby zasadniczy i fundamentalny wpływ na zakres informacji o sprzedawcach oraz podmioty, które takie informacje będą przekazywać, co z kolei wpłynęłoby negatywnie na mechanizmy wymiany informacji przyjęte w dyrektywie DAC7.

c) **Wątpliwości interpretacyjne projektowanych przepisów ustawy, które swą treścią odzwierciedlały treść przepisów ujętych w dyrektywie DAC7.** Uwagi te uwzględniono poprzez dodatkowe wyjaśnienia w projekcie uzasadnienia. W wyjaśnieniach tych analizie poddano również objaśnienia przygotowane i opublikowane przez OECD, m.in. Modelowe zasady raportowania dla platform cyfrowych *(„Model Reporting Rules for Digital Platforms: International Exchange Framework and Optional Module for Sale of Goods oraz Model Rules for Reporting by Platform Operators with respect to Sellers in the Sharing and Gig Economy*[1]*).*

d) **Uwagi wnoszące o odzwierciedlenie celu dyrektywy poprzez analizę treści przepisów w języku angielskim w porównaniu do tłumaczenia w języku polskim.** Przeanalizowano brzmienie przepisów w języku angielskim pod kątem ich wykładni językowej i celowościowej. Uwagi te zostały zasadniczo uwzględnione, np. w zakresie danych identyfikujących sprzedawcę będącego podmiotem lub definicji wynagrodzenia.

e) Uwagi dotyczące wysokości kar administracyjnych oraz przewidzianych w przepisach karnych skarbowych. Uwzględniono zasadniczo uwagi dotyczące wysokości kar pieniężnych nakładanych przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej na raportujących operatorów platform, doprecyzowano również przepisy określające obowiązki, których niedopełnienie może prowadzić do nałożenia takiej kary pieniężnej. Wprowadzono również przepisy przejściowe związane ze stosowaniem kar w związku z transakcjami dokonywanymi przez sprzedawców w okresie od 1 stycznia 2023r. do dnia wejścia w życie ustawy.

2. Przedstawienie wyników zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia projektu z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym

Projekt nie podlega notyfikacji zgodnie z procedurą określoną w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego sytemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597).

Projekt ustawy nie wymaga zaopiniowania, dokonania konsultacji albo uzgodnienia z właściwymi instytucjami organami UE, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

3. Wskazanie podmiotów, które zgłosiły zainteresowanie pracami nad projektem w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa, wraz ze wskazaniem kolejności dokonania zgłoszeń albo informację o ich braku

Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem ustawy w trybie przepisów o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa.

4. Omówienie wyników przeprowadzonych uzgodnień zewnętrznych

Wyniki przeprowadzonych uzgodnień zewnętrznych zostały szczegółowo przedstawione w załączniku „Tabela uwag – uzgodnienia – na KSE”.

5. Omówienie wyników przeprowadzonego opiniowania

Otrzymano uwagi sformułowane:

a) przez Zastępcę Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego co do projektowanych zmian do art. 4 uWIP – w tym zakresie projektodawca wskazuje, że zgodnie z art. 1 ust. 1

[1] Źródło: https://www.oecd.org/tax/exchange-of-tax-information/model-rules-for-reporting-by-platform-operators-with-respect-to-sellers-in-the-sharing-and-gig-economy.htm

Dyrektywy 2011/16 Polska jest zobowiązana do udzielenia administracji innego państwa członkowskiego wszelkich informacji, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich dotyczących podatków, jeżeli administracja wnioskująca wykaże przewidywalny związek. Zmiany wprowadzone w aktualnym brzmieniu art. 4 precyzują zakres udzielanych informacji poprzez odniesienie do uprawnień polskich organów podatkowych nadanych im na mocy ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej. W opinii projektodawcy z punktu widzenia mocy prawnej projektowanej zmiany nie jest konieczne wprowadzanie zmian do ustaw sektorowych, choć w przyszłości ujednolicenie mogłoby być pożądane. Należy odnotować, że już obecne brzmienie art. 4 uWIP umożliwia pozyskiwanie informacji od instytucji finansowych w związku z wnioskiem zagranicznej administracji. Obecny projekt jedynie doprecyzowuje przepis art. 4 w związku ze zgłaszanymi przez instytucje finansowe wątpliwościami odnośnie do jego wykładni.

Projektowany art. 4 ust. 3 ustawy o wymianie informacji z innymi państwami został doprecyzowany.

Jednocześnie wprowadzone zostały zmiany w ustawie – Prawo bankowe oraz ustawie o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych.

b) z upoważnienia Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych (PUODO), które zostały przeanalizowane w trakcie dalszych prac nad projektem ustawy.

Uwagi PUODO były przedmiotem telekonferencji przedstawicieli Ministerstwa Finansów z przedstawicielami PUODO. Omawiano poszczególne zagadnienia z obszaru projektowanej ustawy (zarówno o charakterze ogólnym, jak i szczegółowym).

W ramach trwających prac legislacyjnych nad przedmiotowym projektem ustawy, przygotowana również została analiza projektu aktu prawnego w celu oceny zgodności projektu z zasadami przetwarzania danych osobowych określonymi w przepisach o ochronie danych osobowych, do której treści Inspektor Ochrony Danych nie zgłosił uwag.

	1.	2.	4.	5.
Lp.	**Jednostka redakcyjna w projekcie ustawy/pkt w uzasadnieniu oraz OSR**	**Zgłaszający uwagę**	**Uwaga**	**Komentarz**
1.	Art. 1 pkt 1	KPRM – Minister Cyfryzacji	Ad. art. 1 pkt 1 projektu ustawy proponujący dodanie pkt 11 w art. 2 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami proponuje się modyfikację **definicji naruszenia ochrony danych** proponowaną w art. 2 pkt 11 ww. ustawy, aby była tożsama z definicją naruszenia ochrony danych zawartą w dyrektywie Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, zwanej dalej „dyrektywą”. Jest bowiem poważna różnica między definicją naruszenia ochrony danych zawartą w dyrektywie a definicją proponowaną w projektowanej ustawie. Zgodnie z dyrektywą naruszenie ochrony danych oznacza naruszenie bezpieczeństwa prowadzące do zniszczenia, utraty, zmiany lub jakiegokolwiek incydentu polegającego na niewłaściwym lub nieuprawnionym dostępie, ujawnieniu lub wykorzystaniu informacji, w tym – choć nie tylko – w odniesieniu do danych osobowych przekazywanych, przechowywanych lub w inny sposób przetwarzanych, na skutek umyślnego działania niezgodnego z prawem, zaniedbania lub wypadków. Naruszenie ochrony danych może dotyczyć poufności, dostępności i integralności danych. Stosownie zaś do definicji zaproponowanej przez projektodawcę	**Uwaga wyjaśniona:** Podsumowano wątek w uzasadnieniu, gdzie wskazano, że chodzi zarówno o działania umyślne, jak i nieumyślne: „Ustawodawca w definicji jako przyczyny naruszenia bezpieczeństwa przywołał: „umyślne działanie niezgodne z prawem” oraz „zaniedbanie lub wypadek”. Intencją takiej konstrukcji było włączenie do definicji zarówno działań umyślnych, jak i nieumyślnych.”

			naruszeniem ochrony danych jest to naruszenie bezpieczeństwa wyłącznie na skutek umyślnego działania niezgodnego z prawem, zaniedbania lub wypadku, prowadzące do zniszczenia, utraty, zmiany lub jakiegokolwiek innego zdarzenia polegającego na niewłaściwym lub nieuprawnionym dostępie, ujawnieniu lub wykorzystaniu informacji w szczególności w odniesieniu do danych osobowych przekazywanych, przechowywanych lub w inny sposób przetwarzanych, przy czym naruszenie ochrony danych może dotyczyć poufności, dostępności i integralności danych. W naszej ocenie definicja zawarta w dyrektywie za naruszenie ochrony danych uznaje **umyślne i nieumyślne działania prowadzące do naruszenia bezpieczeństwa danych** (umyślne działania to tylko jeden z przypadków wskazanych w tej definicji), zaś definicja proponowana w projekcie ustawy za naruszenie uznaje wyłącznie umyślne działania, czyli wyłącznie takie, w których podmiot miał zamiar je popełnić i chciał je popełnić, albo przewidując możliwość ich popełnienia na to się godził.	
2.	Art. 1 pkt 3	KPRM – Minister Cyfryzacji	Ad. art. 1 pkt 3 projektu ustawy proponujący dodanie ust. 3 w art. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami proponuje się usunięcie z propozycji brzmienia tego przepisu wyrazów „co może być istotne” i zastąpienie ich wyrazami „co jest istotne”. Nie można bowiem opierać ustanawiania ustawowego obowiązku przekazywania informacji, w tym danych osobowych, jedynie na możliwości i przypuszczeniu, że być może dopiero jeśli zostaną uzyskane te dane to okaże się, że były one istotne. Pozyskiwanie danych osobowych przez organ niejako „na zapas”, bo dopiero po ich uzyskaniu może okazać się, że są przydatne dla danego postępowania, jest niezgodne z zasadą minimalizacji danych, zasadą ograniczenia celu oraz zasadą zgodności z prawem i przejrzystości	**Uwaga wyjaśniona:** W uzasadnieniu do projektu ustawy dodano: „Zgodnie z brzmieniem proponowanego art. 4 ust. 3 zakres udzielanych informacji obejmuje wszystko, co może być istotne do celów stosowania lub egzekwowania krajowych przepisów państwa właściwego organu, a znajduje się w posiadaniu organu lub instytucji, o których mowa w ust. 1. Proponowane brzmienie jest zgodne z brzmieniem artykułu 1 ust. 1 Dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie

			RODO (art. 5 ust. 1 lit. a-c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych)). Dane osobowe nie mogą być zbierane na zapas, „na wszelki wypadek", tj. bez wykazania precyzyjnej celowości ich pozyskania i niezbędności dla realizacji zadań administratora danych. Zgłaszając powyższe uwagi w zakresie ochrony danych osobowych uprzejmie przekazuję adres email Pana Michała Sołka, radcy prawnego w Departamencie Zarządzania Danymi KPRM (Michal.Solek@mc.gov.pl) w celu sprawnego ich uzgodnienia w trybie roboczym dla tego projektu, uzyskania dodatkowych wyjaśnień lub ew. wsparcia w ich prawidłowym wprowadzeniu do projektu.	opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG, którą ustawa o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami transponuje. Zgodnie z art. 1 ust. 1 Dyrektywy 2011/16 dyrektywa ustanawia zasady i procedury, zgodnie z którymi państwa członkowskie współpracują ze sobą w celu wymiany informacji, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2. Wskazane postanowienie przesądza o tym, że wolą ustawodawcy unijnego było wprowadzenie podstaw prawnych do szerokiej wymiany informacji podatkowych między administracjami podatkowymi państw członkowskich. Przedmiotem tej wymiany mają być bowiem te wszystkie informacje, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich. Wobec tego, że Polska jest zobowiązana do transponowania dyrektywy Rady 2011/16 zgodnie z jej duchem, proponowane brzmienie art. 4 ust. 3 zapewni zgodność wdrażanych przez Polskę postanowień z celem przyjęcia dyrektywy Rady 2011/16. Dodatkowo, należy zauważyć, że już w obecnym brzmieniu art. 2 pkt 2 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, który zawiera definicje legalną informacji podatkowych, wskazuje się, że przez te informacje należy rozumieć informacje

				wymieniane z innymi państwami na podstawie ustawy, które mogą być istotne dla celów stosowania i wykonywania przepisów prawa podatkowego państw dokonujących wymiany tych informacji. W tym kontekście, proponowane brzmienie art. 4 ust. 3 jest spójne z terminem „informacje podatkowe" w rozumieniu ustawy.
3.	**Tabele zgodności**	KPRM – Minister ds. UE	Opiniowany projekt służy wdrożeniu do polskiego porządku prawnego *dyrektywy Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania*. Projekt zawiera także przepisy, które wykraczają poza cel wdrożenia prawa UE. Zgodnie z § 30 ust. 1 pkt 1 Regulaminu pracy Rady Ministrów, jeżeli projekt ustawy ma na celu wdrożenie prawa UE, organ wnioskujący dołącza do projektu tabelaryczne zestawienie przepisów dyrektywy lub dyrektyw, których wdrożenie jest celem projektu, oraz projektowanych przepisów prawa polskiego, zwane „tabelą zgodności". Tabela zgodności służy weryfikacji, czy przedstawiony projekt w pełni oraz prawidłowo wdraża wskazany akt prawa unijnego. Jest również dokumentem, który po uchwaleniu krajowego aktu prawnego jest notyfikowany Komisji Europejskiej wraz z tym aktem w celu umożliwienia Komisji dokonania oceny kompletności oraz prawidłowości wdrożenia. Zgodnie z pkt 59 wyroku TSUE z dnia 8 lipca 2019 r. w sprawie C-543/17 *Komisja p. Belgii*, obowiązek poinformowania o środkach podjętych w celu transpozycji dotyczy przekazania wystarczająco jasnych i precyzyjnych informacji o przepisach wdrażających dyrektywę. Państwa członkowskie są zobowiązane do wskazania w odniesieniu do każdego przepisu danej dyrektywy przepisu lub	**Uwaga uwzględniona**

			przepisów krajowych zapewniających jego wdrożenie. Ponadto zgodnie z § 30 ust. 2 Regulaminu pracy Rady Ministrów projekt ustawy mającej na celu wdrożenie prawa UE może zawierać przepisy wykraczające poza ten cel wyłącznie w szczególnie uzasadnionych przypadkach. W takim przypadku organ wnioskujący dołącza do projektu dodatkowo tabelaryczne zestawienie projektowanych przepisów ustawy, które wykraczają poza cel wdrożenia prawa UE, wraz z wyjaśnieniem niezbędności objęcia ich tym projektem, zwane dalej „odwróconą tabelą zgodności". Uwzględniając powyższe wymagania, pragnę wskazać, że dołączone do projektu tabela zgodności oraz odwrócona tabela zgodności zawierają liczne błędy i nieścisłości, które wymagają korekty. Tabele wraz z naniesionymi poprawkami oraz niektórymi sugerowanymi zmianami zostały przekazane projektodawcy w ramach kontaktów roboczych. Chciałabym w tym miejscu zauważyć, że wszystkie wdrażane przepisy powinny zostać ujęte w tabeli zgodności jako wymagające albo niewymagające transpozycji, przy czym okoliczność, że określony przepis (lub jego część) został już wdrożony w obowiązujących przepisach, nie oznacza, że można go oznaczyć jako niewymagający wdrożenia. Tabela zgodności powinna bowiem wskazywać, które przepisy dyrektywy zostały już wdrożone i w jaki sposób. Obecny projekt ustawy zawiera także wiele przepisów wskazanych jako wykraczające poza obowiązek wynikający z transpozycji dyrektywy 2021/514. Nie jest jednak jasny charakter tych przepisów i ustalenie, w której tabeli przepisy te ostatecznie powinny zostać ujęte, ponieważ w odniesieniu do tych przepisów, przy wyjaśnieniu potrzeby ich zamieszczenia w projekcie, projektodawca w odwróconej tabeli zgodności powołuje się na *dyrektywę Rady (UE) 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie*	

			opodatkowania oraz *dyrektywę Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG*.	
4.	**Tabele zgodności**	KPRM – Minister ds. UE	Dyrektywa 2021/514 w art. 1 pkt 6 lit. a) wprowadza zmiany w art. 8 ust. 1 i 2 dyrektywy 2011/16/UE. Na mocy art. 8 ust. 1 akapit trzeci oraz art. 8 ust. 2 dyrektywy 2011/16/UE na państwa członkowskie UE zostały nałożone obowiązki informacyjne wobec Komisji Europejskiej. Pierwszy z nich ma charakter coroczny i dotyczy poinformowania Komisji o co najmniej dwóch kategoriach dochodów i kapitału wymienionych w art. 8 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2011/16/UE, w odniesieniu do których należy przekazać informacje dotyczące rezydentów innego państwa członkowskiego. Drugi obowiązek ma charakter jednorazowy i obejmuje poinformowanie Komisji przed 1 stycznia 2024 r. o co najmniej czterech kategoriach wymienionych w art. 8 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy 2011/16/UE, w odniesieniu do których właściwy organ każdego państwa członkowskiego przekazuje w drodze wymiany automatycznej właściwemu organowi któregokolwiek z pozostałych państw członkowskich informacje dotyczące rezydentów tego innego państwa członkowskiego, przy czym takie informacje dotyczą okresów rozliczeniowych rozpoczynających się w dniu 1 stycznia 2025 r. lub później. Oba ww. obowiązki informacyjne wymagają stosownej realizacji przez państwo członkowskie. Realizacja tych obowiązków może nastąpić w drodze przyjęcia przepisów prawa krajowego bądź w drodze dokonania czynności faktycznych. W projekcie ustawy nie zawarto natomiast przepisów zapewniających stosowanie odpowiednich przepisów dyrektywy 2021/514, zaś w załączonej do projektu ustawy tabeli zgodności wskazano, że przepisy te nie podlegają wdrożeniu. Tymczasem przepisy te wymagają wdrożenia, nawet jeśli obowiązki	**Uwaga uwzględniona:** Jako podstawę wskazano Art. 14 ust. 1 pkt 11 ustawy o KAS: **„Art. 14 [Zadania Szefa KAS]** 1. Do zadań Szefa Krajowej Administracji Skarbowej należy: 11) współpraca z właściwymi organami innych państw oraz organizacjami międzynarodowymi i instytucjami międzynarodowymi;”

			informacyjne względem Komisji miałyby zostać wykonane na podstawie obowiązujących przepisów. W związku z tym w tabeli zgodności należałoby wskazać organy właściwe, jak również ogólne przepisy kompetencyjne stanowiące podstawę realizacji ww. obowiązków.	
5.	**Art. 1 pkt 24 lit. a) art. 77 ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami**	KPRM – Minister ds. UE	Artykuł 1 pkt 24 lit. a) projektu ustawy przewiduje nadanie nowego brzmienia art. 77 ust. 3 pkt 9 *ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami*. Zmiana ta wynika z art. 1 pkt 7 lit. b) dyrektywy 2021/514, nadającego nowe brzmienie art. 8a ust. 6 lit. b) dyrektywy 2011/16/UE. Zgodnie z art. 8a ust. 6 lit. b) dyrektywy 2011/16/UE w nowym brzmieniu państwo członkowskie przekazuje właściwym organom wszystkich pozostałych państw członkowskich oraz Komisji Europejskiej m.in. streszczenie interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego, w tym opis stosownej działalności gospodarczej lub transakcji lub serii transakcji, oraz wszelkie inne informacje, które mogłyby pomóc właściwemu organowi w ocenie potencjalnego ryzyka podatkowego. Przytoczony przepis dyrektywy 2011/16/UE zastrzega dodatkowo, że nie może to prowadzić do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym. Tymczasem projektowany art. 77 ust. 3 pkt 9 ustawy nie czyni analogicznego zastrzeżenia, zaś w uzasadnieniu nie wskazano przyczyny, dla której zasadne byłoby pominięcie tego zastrzeżenia. W konsekwencji może to prowadzić do niezgodności projektowanej regulacji z prawem UE. Ewentualnie projektodawca powinien wyjaśnić, w jaki inny sposób zostanie zagwarantowane, że przekazanie w drodze automatycznej wymiany informacji streszczenia interpretacji indywidualnej lub	**Uwaga uwzględniona:** W uzasadnieniu wyjaśniono: „ W zakresie części wdrażanego przepisu dyrektywy: „nie prowadząc do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym;” nie dokonano zmian w uWIP z uwagi na to, że taki przepis obowiązuje już w art. 77 ust. 4 uWIP.”. Analogiczne wyjaśnienie znalazło się w tabeli zgodności.

			uprzedniego porozumienia cenowego nie będzie prowadziło do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym. Stosowna informacja w tym zakresie powinna również znaleźć się w załączonej do projektu ustawy tabeli zgodności.	
6.	**art. 1 pkt 23 75l ust. 2 ustawy o wymianie informacji podatkowych**	KPRM – Minister ds. UE	Zgodnie z projektowanym art. 75l ust. 2 ustawy (art. 1 pkt 23 projektu ustawy) operator platformy cyfrowej podlegający obowiązkowi zgłaszania dochodów jest obowiązany do gromadzenia informacji o sprzedawcach wymienionych w art. 75c ustawy. W świetle tabeli zgodności projektowany przepis wdraża do polskiego porządku prawnego załącznik V sekcja II pkt E dyrektywy 2021/514, zgodnie z którym, jeżeli sprzedawca wykonuje stosowną czynność obejmującą najem nieruchomości, raportujący operator platformy gromadzi adres każdej grupy obiektów najmu oraz odnośny numer wpisu do księgi wieczystej, jeżeli taki numer wydano, lub jego odpowiednik zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego, w którym znajduje się dana nieruchomość. Z projektowanego przepisu wynika szerszy obowiązek gromadzenia informacji, niż wymaga tego przytoczona regulacja dyrektywy 2021/514, co może prowadzić do niezgodności tego przepisu z prawem UE. W związku z tym należy zawęzić jego zakres przedmiotowy. W przypadku jednak zachowania projektowanego przepisu w obecnym brzmieniu projektodawca powinien być gotowy do wykazania, z jakich powodów projekt ustawy rozszerza zakres gromadzonych informacji ponad to, co wynika z przepisów prawa UE.	**Uwaga uwzględniona:** Zawężono zakres do art. 75c pkt 2-6.

7.	**Pkt 6 OSR**	KPRM – Koordynator OSR	Należy uzupełnić pkt 6 OSR o szczegółowe uzasadnienie planowanego zwiększenia liczby etatów np. w oparciu o ocenę pracochłonności zadań i obowiązków lub studium przypadku.	**Uwaga uwzględniona**
8.	**Pkt 5 OSR**	KPRM – Koordynator OSR	Należy zaktualizować informacje dotyczące konsultacji publicznych, w tym termin konsultacji publicznych (pkt 5 OSR).	**Uwaga uwzględniona**
9.	**Art. 1 pkt 3 Art. 4 ust. 3-5 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami**	Minister Rozwoju i Technologii	Projekt zakłada szereg zmian zabezpieczających interes zagranicznych organów podatkowych, które zwracają się w trybie art. 4 ust. 1 ustawy w związku z wymianą informacji podatkowych. W opinii MRiT należałoby raczej dążyć do zabezpieczenia słusznego i uzasadnionego interesu podmiotów krajowych, z poszanowaniem zobowiązań wobec innych krajów. Zakres udzielanych informacji będzie obejmował "wszystko, co może być istotne do celów stosowania lub egzekwowania krajowych przepisów państwa właściwego organu, a znajduje się w posiadaniu organu lub instytucji". Wydaje się, że udostępniane informacje powinny ograniczać się do tego, co rzeczywiście niezbędne do celów postępowania prowadzonego przez zagraniczny organ, a nie do wszystkiego, co ewentualnie może być dla niego istotne. Ponadto, projekt zakłada, że kiedy organ właściwy zwróci się o nieinformowanie o żądaniu lub nieujawnianie danych tego organu właściwego, obowiązany organ lub instytucja nie informują podmiotu objętego żądaniem odpowiednio o tym wystąpieniu lub o danych organu właściwego. Takie utajnienie przed polskim podmiotem, którego żądane informacje dotyczą, działań podejmowanych przez zagraniczny organ, jest nieuzasadnione. W projekcie wskazano jedynie, że "istnieją przypadki, w których nie jest celowe powiadamianie podmiotu o dotyczącym go wniosku o udzielenie informacji lub o danych organu, który wystąpił z takim wnioskiem". Takie uzasadnienie jest zbyt ogólnikowe, poza tym	**Uwaga odrzucona:** Zmiany dokonywane w art. 4 są konieczne z punktu widzenia MF. Jednakże mając na uwadze zgłaszane wątpliwości, najnowszy projekt ustawy zawiera zmienione brzmienie art. 4 uWIP, a uzasadnienie projektu poszerzono o stosowne wyjaśnienia.

			projekt nie przewiduje oceny każdego przypadku pod kątem celowości powiadamiania, zakłada bezrefleksyjną realizację polecenia właściwego zagranicznego organu.	
10.	**Art. 1 pkt 21 i art. 4 pkt 4**	Minister Rozwoju i Technologii	Projekt zawiera swoiste klauzule przeciwko unikaniu realizacji obowiązków stosowania procedur należytej staranności lub procedur sprawozdawczych, nie przewiduje jednak żadnego mechanizmu pozwalającego obowiązanym na ustalenie, czy zawierane przez nich porozumienie jest zgodne z prawem, czy też przewidziany w porozumieniu sposób działania był sztuczny. W przypadku klauzuli z art. 119a Ordynacji podatkowej wprowadzono w tym celu możliwość złożenia wniosku o wydanie opinii zabezpieczającej. W przypadku projektowanych klauzul niekoniecznie trzeba wprowadzać podobny tryb wydawania opinii, należałoby jednak wyjaśnić, w jaki sposób zainteresowani mogą uzyskać gwarancję, że ich porozumienie nie narusza przepisów. W obecnej formie projektowane klauzule będą miały efekt odstraszający, natomiast nie ułatwią transparentnego dialogu z organami w celu skonsultowania oczekiwanego, właściwego i zgodnego z prawem postępowania.	**Uwaga wyjaśniona:** Zgodnie z przepisami obowiązującego prawa przedsiębiorcy funkcjonujący w obrocie gospodarczym są traktowani jako profesjonaliści. Wprowadzane klauzule dotyczące obowiązków raportowania i ewentualnego braku rzeczywistego charakteru transakcji opisywanych w art. 1 pkt 21 i art. 4 pkt 4 projektowanej ustawy będą sprawdzane przez organy kontroli podatkowych w postępowaniach. Postępowania te będą prowadzone uwzględniając każdocześnie cel i zakres kontroli, które to wskaźniki podmiot kontrolowany będzie mógł kwestionować w ramach przysługujących mu uprawnień. Po wejściu w życie projektowanej ustawy Ministerstwo Finansów rozważy publikację na swojej stronie internetowej wyjaśnień związanych ze stosowaniem projektowanej jednostki redakcyjnej.
11.	**Art. 1 pkt 26 lit. b**	Minister Rozwoju i Technologii	Projektowany art. 91 ust. 1a odsyła do przepisu art. 95b, który nie istnieje. Niezależnie od tego, czy projekt powinien odsyłać do art. 90a czy art. 90b, należy wskazać, że określona minimalna kara w wysokości 100 tys. zł jest zbyt wysoka (przy maksymalnej karze 5 mln zł, której wysokości MRiT nie kwestionuje). Należy wskazać, że nie zawsze waga i charakter deliktów wymienionych w art. 90b będzie	**Uwaga uwzględniona**

			uzasadniała nałożenie kary pieniężnej w wysokości 100 tys. zł, dla niektórych podmiotów może ona być nieproporcjonalna. Dla przykładu, czy zawsze nieprzekazanie przez raportującego operatora platformy sprzedawcy podlegającemu raportowaniu informacji o tym sprzedawcy (niedopełnienie obowiązku z art. 75g) powinno skutkować karą wynoszącą co najmniej 100 tys. zł? Należy zauważyć, że projektowane sankcje grożące na gruncie KKS (art. 80i) osobom działającym w imieniu lub interesie raportującego operatora platformy za podobne naruszenia nie przewidują porównywalnie wysokich kar minimalnych.	
12.	**Art. 1 pkt 23**	Minister Rozwoju i Technologii	Projektowany art. 75zb ust. 3 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami stanowi, że w przypadku niezłożenia wyjaśnień lub zastrzeżeń w określonym terminie, przyjmuje się, że kontrolowany nie kwestionuje ustaleń kontroli. Wydaje się, że przepis jest zbędny. Nie jest jasne, jaki jest cel tego swoistego domniemania. Niezłożenie wyjaśnień lub zastrzeżeń w terminie oznacza tylko, że kontrolowany nie złożył wyjaśnień lub zastrzeżeń i nie ma już możliwości ich złożenia, nie trzeba tego regulować w ustawie w postaci domniemania ("przyjmuje się"), że kontrolowany nie kwestionuje ustaleń kontroli. Wprowadzenie proponowanego przepisu może rodzić niepotrzebne wątpliwości, czy np. kontrolowany w innym postępowaniu może kwestionować ustalenia kontroli (np. powoływać się na nowe albo nieznane organowi okoliczności), skoro z mocy ustawy "przyjmuje się", że ich nie kwestionuje.	**Uwaga wyjaśniona:** Uwaga zostało omówiona w toku kontaktów roboczych z MRiT.
13.	**Art. 6 (zmiany w Prawie**	Minister Rozwoju i Technologii	Jak wskazano w odwróconej tabeli zgodności, projekt wprowadza w art. 54 i 55 ustawy Prawo przedsiębiorców nowe wyłączenia dotyczące kontroli wykonywania przez raportującą instytucję finansową obowiązków w zakresie stosowania procedur należytej staranności	**Uwaga uwzględniona częściowo**:

	przedsiębiorców, "PP")		oraz procedur sprawozdawczych (art. 69 uWIP), a także kontroli wykonywania przez jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów obowiązków określonych w dziale V (art. 87a uWIP). Nowe wyłączenia ograniczeń dotyczących równoczesnych kontroli oraz maksymalnego czasu wszystkich kontroli u przedsiębiorcy uzasadniono podobieństwem przepisów ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami do reżimu wymiany informacji podatkowych CRS i FATCA. Rzeczywiście, w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej ustanowiono, a w Prawie przedsiębiorców potwierdzono wyłączenia stosowania określonych obecnie w art. 54 i 55 PP zasad kontroli do kontroli amerykańskich rachunków raportowanych na podstawie ustawy FATCA. MRiT nie dostrzega jednak uzasadnienia dla zmiany obecnego stanu prawnego i wyłączenia zagwarantowanych w PP zasad chroniących przedsiębiorców przed nadmierną uciążliwością kontroli, i to głównie w interesie zagranicznych organów podatkowych. Nowe wyłączenia nie są wymagane przez prawo UE i powstały z wyłącznej inicjatywy MF. Należy ponadto wskazać, że nowe wyłączenia nie dotyczą wyłącznie kontroli realizacji wprowadzanych w projekcie obowiązków, ale również np. wykonywania przez jednostkę wchodzącą w skład grupy podmiotów obowiązków określonych w obecnie obowiązującej ustawie, które do tej pory musiały być przeprowadzane z poszanowaniem art. 54 i 55 PP i nie było to kwestionowane. Samo podobieństwo niektórych przepisów ustawy FATCA do przepisów o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami nie stanowi wystarczającego powodu (czy wręcz pretekstu) dla zmniejszenia praw i gwarancji kontrolowanych przedsiębiorców.	Dokonano modyfikacji propozycji zmian w art. 54 i 55, ograniczając zmiany jedynie do obszaru kontroli CRS.

14.	**Uzasadnienie i OSR**	Minister Rozwoju i Technologii	W uzasadnieniu i OSR zabrakło szczegółowej analizy wpływu regulacji na przedsiębiorców, w tym na MŚP (są to często sprzedawcy korzystający z raportujących platform cyfrowych). Poprzestano na krótkim opisie procedur należytej staranności i obowiązków sprawozdawczych operatorów platform. Poza tym w OSR wyraźnie wskazano, że w ujęciu pieniężnym ustawa nie wygeneruje żadnych kosztów (wyniosą 0 w ciągu 10 lat od wejścia w życie ustawy), a zaraz potem wprost przyznano, że "Należy założyć, że wraz z implementacją dyrektywy podmioty obowiązane do raportowania poniosą dodatkowe koszty związane z dopełnieniem obowiązków sprawozdawczych.". Te dwie informacje są sprzeczne. Należałoby w OSR i uzasadnieniu pogłębić ocenę wpływu regulacji na przedsiębiorców, w tym na MŚP, z uwzględnieniem oceny możliwości proporcjonalnego ograniczania obowiązków administracyjnych wobec MŚP (jeżeli nie jest to możliwe, art. 68 PP wymaga uzasadnienia braku możliwości zastosowania takich ograniczeń).	**Uwaga uwzględniona**: Zaktualizowano OSR oraz uzasadnienie. Proporcjonalne ograniczenie nie jest możliwe, z uwagi na to, że dyrektywa stanowi minimalny standard regulacji.
15.	**Uwaga ogólna**	Minister Sprawiedliwości	Wątpliwości budzi redakcja projektowanych przepisów o administracyjnych karach pieniężnych przede wszystkim z uwagi na niejednoznaczne i niewyczerpujące określenie hipotezy normy sankcjonowanej oraz czynu zakazanego. Należy wskazać, że do formułowania przepisów o karach pieniężnych należy odpowiednio stosować reguły konstrukcji przepisów karnych. Szczególnie istotne jest przestrzeganie zasady określoności przepisów i związanego z nią zakazu odsyłania do nakazów lub zakazów zawartych w pozostałych przepisach tej samej ustawy. Pod rozwagę projektodawcy należy wobec tego poddać modyfikację przepisów w przedmiocie administracyjnych kar pieniężnych w projektowanym art. 90b (art. 1 pkt 25 projektu ustawy) w następującym zakresie.	**Uwaga uwzględniona**

16.	**art. 1 pkt 25 art. 90b ustawy o wymianie**	Minister Sprawiedliwości	Zgodnie z pkt 1 proponowanego przepisu raportujący operator platformy będzie podlegał karze pieniężnej za niedopełnienie obowiązku przekazania Szefowi Krajowej Informacji Skarbowej informacji o sprzedawcach, o której mowa w art. 75b. Należy jednak zauważyć, że w przepisie 75b uregulowano nie tylko obowiązek przekazania informacji o sprzedawcach (ust. 1), ale również formę sporządzenia i przekazania tych informacji (ust. 2-4). Powinno się zatem rozważyć modyfikację przepisu poprzez odesłanie do odpowiedniej jednostki redakcyjnej w obrębie art. 75b albo dokonać modyfikacji art. 90b pkt 1 w taki sposób, aby wynikało z niego, że operator platformy podlega karze pieniężnej nie tylko za nieprzekazanie informacji o sprzedawcach, ale również za naruszenie pozostałych obowiązków określonych w art. 75b.	**Uwaga uwzględniona:** Doprecyzowano, że chodzi o ust. 1 lub 3
17.	**Art. 90b pkt 3**	Minister Sprawiedliwości	Wątpliwości budzi również uregulowana w projektowanym art. 90b pkt 3 kara pieniężna, polegającą na niedopełnieniu obowiązku stosowania zasad i procedur należytej staranności, w tym gromadzenia dokumentacji, określonych w dziale IIIA rozdziału 3. Należy bowiem wskazać, że nie każdy przepis ujęty w dziale IIIA rozdziału 3 nakłada obowiązek na raportującego operatora platformy. Zastosowanie w art. 90b ust. 3 odesłania do całego rozdziału może budzić wątpliwości w zakresie ustalenia okoliczności powstania odpowiedzialności administracyjnej, a zatem może utrudniać nie tylko ustalenie normy sankcjonowanej przez jej adresata, ale również stwierdzenie naruszenia tej normy przez właściwy organ administracyjny.	**Uwaga uwzględniona**
18.	**Art. 90b pkt 4**	Minister Sprawiedliwości	W projektowanym art. 90b pkt 4 powinno się rozważyć wprowadzenie zmiany poprzez dodanie wyrażenia „ponownego” przed wyrażeniem „wezwania”. Należy bowiem zauważyć, że w ust. 1 art. 75i jest mowa o wezwaniu do przedstawienia informacji, z kolei ust. 2 mówi o ponownym wezwaniu do przedstawienia informacji. Skoro	**Uwaga uwzględniona**

			odpowiedzialności administracyjnej podlegać ma zachowanie polegające na ponownym wezwaniu, powinno to wprost wynikać z przepisu o karze pieniężnej. Jednocześnie powinna zostać zamieniona kolejność czynów wymienionych w punktach 3 i 4.	
19.	**Art. 90b pkt 6**	Minister Sprawiedliwości	Wątpliwości budzi także redakcja projektowanego art. 90b pkt 6. Należy wskazać, że z treści przepisu art. 75u, regulującego pozostałą część hipotezy normy sankcjonowanej, nie wynika *expressis verbis*, aby na podmiot podlegający sankcji administracyjnej nałożono obowiązek jednorazowej rejestracji w wybranym państwie członkowskim; nie wynika też jednoznacznie, aby rejestracja była „jednorazowa”.	**Uwaga uwzględniona**
20.	**Art. 90b pkt 8**	Minister Sprawiedliwości	W projektowanym art. 90b pkt 8 wątpliwości wzbudza uregulowanie deliktu administracyjnego poprzez odesłanie do całego rozdziału ustawy. W tym przypadku należy zauważyć, że raportujący operator platformy podlegający odpowiedzialności administracyjnej nie jest adresatem wszystkich przepisów zawartych w dziale IIIA rozdziału 5 (jak chociażby art. 75za).	**Uwaga uwzględniona**: Doprecyzowano, że chodzi o wynik kontroli z art. 75zb ust. 5
21.	**art. 91 ust. 1a (art. 1 pkt 26 lit. b projektu ustawy)**	Minister Sprawiedliwości	W projektowanym art. 91 ust. 1a (art. 1 pkt 26 lit. b projektu ustawy) zawarto błędne odesłanie do art. 95b (zmieniana ustawa nie zawiera art. 95b), prawidłowe odesłanie powinno być do projektowanego art. 90b.	**Uwaga uwzględniona**
22.	**Uwaga ogólna**	KPRM Dep. Prawa UE	Zmiany w ustawie w trybie śledzenia zmian	**Uwagi uwzględniono**
23.	**Tabele zgodności**	KPRM Dep. Prawa UE	Zmiany w tabelach w trybie śledzenia zmian	**Uwagi uwzględniono**

24.	**Projekt i tabela zgodności**	KPRM Dep. Prawa UE	projekt i tabela zgodności stanowią, że wprowadzamy art. 90c uWIP, podczas gdy ustawa nie zawiera tego art.	**Uwaga uwzględniona**
25.	**Uwaga ogólna**	KPRM Dep. Prawa UE	Weryfikacja, czy art. 1 pkt 16 został zaimplementowany przez ustawę o SINF (na str. 25 tabeli zgodności znajduje się infomracja, że art. 1 pkt 16 dyrektywy zostanie zaimplementowany przez ustawę o SINF)	**Uwaga uwzględniona**: Ustawa o SINF zaadresowała art. 1 pkt 16 dyrektywy
26.	**Art. 1 pkt 1 Art. 2 pkt 10 ustawy o wymianie**	RCL	Niezależnie od podniesionych niżej (w uwadze 8) zastrzeżeń co do sposobu wdrożenia regulacji dotyczących wspólnych kontroli należy zauważyć, że zasadne jest doprecyzowanie projektowanej obecnie w art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (dalej „ustawa”) definicji „wspólnych kontroli” w sposób pełniej odzwierciedlający znaczenie tego pojęcia wprowadzonego wdrażaną dyrektywą Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania. Zgodnie bowiem z definicją przyjętą w art. 3 pkt 26 znowelizowanej dyrektywy Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylającej dyrektywę 77/799/EWG (dalej „znowelizowana dyrektywa”) kontrole wspólne oznaczają **postępowanie administracyjne prowadzone wspólnie** przez właściwe organy co najmniej dwóch państw członkowskich i dotyczące co najmniej jednej osoby będącej przedmiotem wspólnego lub uzupełniającego zainteresowania właściwych organów tych państw. Z kolei postępowaniem administracyjnym w rozumieniu znowelizowanej dyrektywy są wszystkie kontrole, postępowania wyjaśniające oraz inne działania podejmowane przez państwa członkowskie **w ramach wykonywania swoich obowiązków w celu zapewnienia właściwego stosowania**	**Uwaga częściowo uwzględniona:** Uwaga dotycząca użycia w tekście przepisu terminu „podmiot” nie została uwzględniona z uwagi na zbyt wąskie znaczenie tego terminu. Pełna transpozycja przepisów dyrektyw wymaga odniesienia się do podmiotu wspólnej kontroli w sposób jak najbardziej szeroki tj. w naszej poprzez użycie terminu „osoba”. Dyrektywa w art. 3 pkt 11 reguluje definicję legalną osoby prze którą należy rozumieć: a) osobę fizyczną; b) osobę prawną; c) w przypadku gdy przewidują to obowiązujące przepisy, stowarzyszenie osób uznane za mające zdolność do czynności prawnych, lecz nieposiadające statusu osoby prawnej; lub d) każde inne konstrukcje prawne dowolnego rodzaju i postaci, niezależnie od tego, czy posiadają one osobowość prawną, będące w posiadaniu aktywów lub zarządzające aktywami, które, wraz z dochodem z nich pochodzącym,

			przepisów podatkowych (art. 3 pkt 7 znowelizowanej dyrektywy). Projektowana definicja obejmuje natomiast ogólnie wszelkie „czynności" właściwych organów bez odniesienia się do ich kategorii wyznaczonych ich celem oraz rozszerza zakres tych czynności na podejmowane przez te organy „w sposób uzupełniający" a nie tylko „wspólnie". Nadto – wobec niewłączenia do ustawy definicji pojęcia „osoba" zdefiniowanego w art. 3 pkt 11 znowelizowanej dyrektywy – zasadne wydaje się użycie określenia bardziej odpowiadającego szerokiemu zakresowi znaczeniowemu tego pojęcia (np. „podmiot") bądź użycie określenia opisowego (*vide* np. definicja „podmiotu" w art. 24 ust. 1 pkt 28 ustawy).	podlegają któremukolwiek z podatków objętych zakresem niniejszej dyrektywy.
27.	**Art. 1 pkt 2** **Art. 4 ust. 1**	RCL	Niejasne są intencje i skutki zmian projektowanych w art. 4 ust. 1 ustawy. Niezrozumiałe jest w szczególności: 1) wprowadzone odniesienie do „zakresu i zasad określonych w art. 4a" – projekt bowiem takiego przepisu nie wprowadza. Być może chodzi o dodawane przepisy art. 4 ust. 3–5, jednak uzasadnienie projektu (str. 23), jakkolwiek wskazujące niezgodny z projektem zakres dodawanych przepisów tego artykułu, sprowadza się w istocie do powtórzenia ich treści. Sugerujące intencję tych przepisów stwierdzenie w uzasadnieniu, iż przewidziano w nich „odrębną regulację procedowania żądań zgłoszonych zgodnie z art. 4 ust. 1" jest niejasne i nieadekwatne. Brzmienie przepisu sugeruje, iż chodzi o inną niż określona w dziale II ustawy procedurę wymiany informacji na wniosek, jednak takich regulacji projekt nie zawiera (a ich wprowadzenie w ramach działu I ustawy zawierającego przepisy ogólne byłoby niezgodne z zasadami poprawnej legislacji). Wyjaśnienie w odwróconej tabeli zgodności (lp. 11) sugeruje natomiast, że chodzi nie o zasady wymiany informacji, ale o zasady pozyskiwania tych informacji przez właściwego ministra i Szefa KAS	**Uwaga częściowo uwzględniona:** Projekt w projektowanym art. 4 uWIP reguluje procedurę pozyskiwania informacji od instytucji finansowych na wniosek innego państwa. Uzasadnieniem uregulowania tego przypadku udzielania informacji na wniosek odrębnie tj. w projektowanym art. 4 wynika, z faktu, że wskazana podstawa prawna udzielenia tych informacji przez instytucje finansowe stanowić będzie wyłączenie tajemnicy bankowej. W związku z powyższym, celowo projektodawca uregulował w tym miejscu procedurę udzielania tych informacji całościowo, tak aby nie budził wątpliwości i nie wymagał wykładni zakres wyłączenia tajemnicy bankowej. Jest to odpowiedź na zgłaszane przez instytucje finansowe potrzeby nowelizacji tego artykułu w

			od krajowych organów i instytucji do celów wymiany informacji – inne niż wynikające z art. 182 ustawy – Ordynacja podatkowa (dalej również „Ordynacja”). W takim przypadku wprowadzone w ust. 1 odesłanie do „art. 4a” czy do ust. 3–5 jest zbędne i mylące. Przepisy te dookreślają bowiem regulowany w ust. 1 obowiązek udzielania informacji na żądanie właściwego ministra lub Szefa KAS. W takim przypadku również niezbędne jest wyjaśnienie potencjalnej sprzeczności co do **zakresu** przedmiotowego tego obowiązku (zakresu udzielanych informacji). Niezależnie od podniesionych niżej w uwadze 10 wątpliwości co do unormowania tego zakresu w kontekście projektowanej zmiany art. 23 ust. 1 ustawy należy zauważyć, że dodawany art. 4 ust. 3 ustawy wyznacza ten zakres szeroko, nie uwzględniając ograniczeń wynikających z przepisów działu II ustawy, w szczególności z art. 8 ustawy określającego zakres informacji podatkowych **nieobjętych wymianą informacji**. Wyłączenie tych informacji z obowiązku uregulowanego w art. 4 ust. 1 ustawy wydaje się wynikać z obecnego brzmienia tego przepisu;	kontekście wątpliwości odnośnie do zakresu wyłączenia tajemnicy bankowej. Przepis ust. 3 reguluje zakres informacji, do których udzielenia jest zobowiązana instytucja finansowa w przypadku sformułowania wniosku o udzielenie informacji przez inne państwo. Powyższe, jest zgodne z celem dyrektywy sformułowanym w art .1 ust. 1 zgodnie z którym dyrektywa ustanawia zasady i procedury, zgodnie z którymi państwa członkowskie współpracują ze sobą w celu wymiany informacji, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2.
28.	**Art. 1 pkt 2** **Art. 4 ust. 1**	RCL	Niejasne są intencje i skutki zmian projektowanych w art. 4 ust. 1 ustawy. Niezrozumiałe jest w szczególności: 2) wprowadzone ograniczenie odesłania do działu II ustawy przez wyłączenie z jego zakresu przepisu art. 23 ust. 1 (określającego zakres przepisów Ordynacji stosowanych odpowiednio „w sprawach nieuregulowanych w art. 8–14”) – niezależnie od podniesionych niżej w uwadze 10 wątpliwości co do projektowanej zmiany art. 23 ust. 1 ustawy należy zauważyć, że zakładany cel regulacji (uzasadnienie str. 21–22) obejmujący wyłączenie stosowania odpowiednio art. 182–185 Ordynacji w postępowaniu w sprawie udzielenia informacji podatkowych zostałby osiągnięty przez projektowaną zmianę art. 23 (wprowadzającą takie wyłączenie) oraz bezpośrednie określenie w	**Uwaga uwzględniona**

			ustawie zakresu przedmiotowego obowiązku informacyjnego określonego w art. 4 ust. 1 ustawy (dodany ust. 3 tego artykułu);	
29.	**Art. 1 pkt 2 Art. 4 ust. 1 ustawy o wymianie**	RCL	Niejasne są intencje i skutki zmian projektowanych w art. 4 ust. 1 ustawy. Niezrozumiałe jest w szczególności: 3) rozszerzenie tej regulacji o odniesienie do rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej – wprowadzone w konsekwencji tej zmiany objęcie obowiązkiem informacyjnym regulowanym w art. 4 ustawy również informacji pozyskiwanych na podstawie tego (bezpośrednio stosowanego) rozporządzenia pozostaje niespójne z art. 8 pkt 1 ustawy, zgodnie z którym wymiana informacji podatkowych z państwami członkowskimi **nie obejmuje** informacji podatkowych objętych przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi w zakresie podatku od towarów i usług. Włączenie tej materii do obszaru regulacji ustawy oznaczałoby także rozszerzenie jej zakresu przedmiotowego poza zakres wynikający z wdrożenia znowelizowanej dyrektywy (która w art. 2 ust. 2 wyłącza z zakresu jej stosowania podatek od wartości dodanej, cła i podatki akcyzowe objęte innymi przepisami dotyczącymi współpracy administracyjnej) – co niezależnie od zasadności stosownego uzupełnienia odnośnika nr 1 do ustawy wymagałoby pogłębienia uzasadnienia tego rozwiązania (na str. 22 uzasadnienia wskazuje się zdawkowo na cel „wyeliminowania odmiennej sytuacji prawnej instytucji finansowych w przypadku występowania do nich z wnioskiem o udzielenie informacji na podstawach prawnych wskazanych obecnie w art. 4” ustawy i na podstawie tego rozporządzenia).	**Uwaga odrzucona:** Projektowany przepis art. 4 uWIP znajduje się w Dziale I przepisy ogólne. Zgodnie z art. 1 ust. 2 uWIP w obecnym brzmieniu przewiduje wyłączenie stosowania ustawy jedynie w zakresie współpracy FATCA. Wyłączenie odnośnie do współpracy w obszarze VAT zostało wskazane przez ustawodawcę w aktualnym brzmieniu uWIP w art. 8 pkt 1, który znajduje zastosowanie do Działu II Wymiana informacji podatkowych na wniosek i z urzędu. Ustawa o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami nie dotyczy wymiany informacji o VAT w zakresie w jakim prowadzona jest ona na podstawie rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010. Wskazane rozporządzenie nie zawiera jednak postanowień dotyczących kar za nieudzielenie informacji. Po wejściu w życie zmian do ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami przewidujących kary za nieudzielenie przez instytucję finansową informacji na wniosek zagranicznej administracji powstanie więc dychotomia w zakresie skutków prawnych zaniechania obowiązkowi udzielenia informacji przez instytucje finansowe.

				W celu wyeliminowania odmiennej sytuacji prawnej instytucji finansowych w przypadku występowania do nich z wnioskiem o udzielenie informacji na podstawach prawnych wskazanych obecnie w art. 4 ustawy o wymianie informacji podatkowych z państwami trzecimi oraz na podstawie rozporządzenia Rady 904/2010.
30.	**Art. 1 pkt 5 Art. 6b ust.1 ustawy o wymianie**	RCL	Zasadne jest zweryfikowanie celowości odniesienia określonego w dodawanym art. 6b ust. 1 ustawy obowiązku udzielania informacji dotyczących przetwarzania danych osobowych do „zainteresowanej" osoby fizycznej. Jakkolwiek dookreślenie to stanowi powtórzenie zwrotu użytego w art. 25 ust. 4 lit. a znowelizowanej dyrektywy, na gruncie ustawy może być rozumiane jako wymagające co najmniej aktywności osoby fizycznej, której dotyczą informacje gromadzone na podstawie ustawy, w kierunku otrzymania tych informacji (wykazania zainteresowania uzyskaniem informacji).	**Uwaga uwzględniona:** Zwrot ten zastąpiono wyrażeniem „osobie fizycznej, której informacje dotyczą", tj. wyrażeniem wykorzystywanym w rozporządzeniu o chronię danych osobowym, z którym przepis ten powinien być ostatecznie zgodny.
31.	**Art. 1 pkt 5 Art. 6b ust.1 ustawy o wymianie**	RCL	Zasadne jest także: 1) redakcyjne sprecyzowanie dodawanego art. 6b ust. 1 pkt 2 ustawy (przepis jest nieczytelny);	**Uwaga uwzględniona:** Przepis został przeredagowany.
32.	**Art. 1 pkt 5 Art. 6b ust.2 ustawy o wymianie**	RCL	Zasadne jest także: 2) skorygowanie lub wyjaśnienie dodawanego art. 6b ust. 2 ustawy – wprowadzany obowiązek zawiadamiania przez raportującą instytucję finansową i raportującego operatora platformy o prawdopodobieństwie naruszenia bezpieczeństwa danych osobowych został odniesiony jedynie do „osoby raportowanej" (pojęcie zdefiniowane na potrzeby działu III ustawy), co wydaje się niespójne ze wskazanym zakresem podmiotów objętych tym obowiązkiem (obowiązki raportującego operatora platformy są regulowane w	**Uwaga wyjaśniona:** Przepis ten w odniesieniu do osób raportowanych zawarty jest obecnie w art. 30 ust. 2 ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami. Celem przeniesienia tej regulacji do art. 6b ust. 2 jest rozciągnięcie jego zakresu na osoby fizyczne, których dane przetwarzają

			dodawanym dziale IIIA ustawy, w którym nie występuje kategoria „osób raportowanych”). Nie w pełni jasne jest przy tym, która z regulacji znowelizowanej dyrektywy jest wdrażana w art. 6b ust. 2 – w tabeli zgodności regulacja ta jest wskazana jako wdrażająca art. 25 tej dyrektywy, który jednak takiego obowiązku wprost nie precyzuje. Zbliżony obowiązek jest ujęty w art. 21 ust. 2 akapit trzeci tej dyrektywy, jednak dotyczy tylko osoby raportowanej będącej osobą fizyczną, nadto aspekt „prawdopodobieństwa” jest w nim odniesiony do skutków naruszenia a nie samego naruszenia (powiadomienie o naruszeniu, gdy istnieje prawdopodobieństwo, że naruszenie to wpłynie negatywnie na ochronę danych osobowych lub prywatności). Analogiczne uwagi dotyczą projektowanych regulacji art. 86a § 11 i 12 ustawy – Ordynacja podatkowa (art. 2 projektu).	operatorzy platform (tj. sprzedawców). Przepis został dostosowany do tej intencji.
33.	**Art. 1 pkt 5 Art. 25 ust. 6c ustawy o wymianie**	RCL	Weryfikacji wymaga zgodność z art. 25 ust. 6 znowelizowanej dyrektywy ograniczenia regulacji dodawanego art. 6c ust. 1 ustawy do przypadków naruszenia ochrony danych „w związku z przetwarzaniem tych danych przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej”. Powołany art. 25 ust. 6 znowelizowanej dyrektywy nakłada obowiązek zgłoszenia Komisji Europejskiej naruszenia przez „państwo członkowskie, w którym doszło do naruszenia”. Wydaje się, że naruszenie ochrony danych może potencjalnie nastąpić na każdym etapie wymiany informacji i bez względu na „kierunek” tej wymiany, np. przy pozyskiwaniu informacji do celów wymiany czy przetwarzaniu danych otrzymanych z innego państwa członkowskiego przez (polski) organ podatkowy, który o nie wnioskował za pośrednictwem Szefa KAS. Nie jest jasne, czy takie przypadki naruszenia mają być objęte obowiązkiem zgłoszenia przez Szefa KAS i innymi regulacjami art. 6c ustawy, a jeśli tak – zasadne jest wyjaśnienie, w jaki sposób będzie on pozyskiwał informację o ich	**Uwaga wyjaśniona:** Przepis odwołuje się do przetwarzania danych przez Szefa KAS.W przypadku naruszenia przetwarzania danych przez inne podmioty podlegają one regulacjom ogólnym wynikającym m.in. z rozporządzenia o ochronie danych osobowych.

			wystąpieniu oraz czy obowiązujące przepisy są wystarczające dla podjęcia w tych przypadkach przez Szefa KAS działań naprawczych.	
34.	**Art. 1 pkt 7 Art. 10-10b ustawy o wymianie**	RCL	W odniesieniu do projektowanych regulacji art. 10–10b ustawy niezbędne jest zweryfikowanie i skorygowanie (bądź wyjaśnienie) ich spójności i kompletności w ramach regulacji działu II ustawy. W szczególności: 1) nie jest jasne, czy celem wprowadzanych regulacji o przekazywaniu informacji przez właściwy organ (podatkowy, wnioskujący) właściwemu organowi (współpracującemu, państwa członkowskiego) – **poza** formalnym wnioskiem o udzielenie informacji podatkowych (art. 10 ust. 2 i art. 10a) oraz wyróżniających odrębny wniosek o przeprowadzenie postępowania, kontroli lub czynności (art. 10b ust. 1) jest odstąpienie w tych przypadkach od pośrednictwa Szefa KAS w dokonywaniu wymiany informacji. Zakres wprowadzanych czynności nie będzie bowiem mieścić się w zakresie art. 9 ust. 1 ustawy;	**Uwaga wyjaśniona:** Projektodawca wyjaśnia, iż wymiana międzynarodowa w przypadkach, o których mowa w art. 10-10b uWIP, odbywa się za pośrednictwem Szefa KAS. Polskie organy co do zasady nie są upoważnione do kontaktów bezpośrednich z zagranicą w sprawach wymiany informacji (chyba, że zawarto umowę bilateralną w tym zakresie).
35.	**Art. 1 pkt 7 Art. 10-10b ustawy o wymianie**	RCL	2) o ile wymagania dla wniosku o udzielenie informacji podatkowych zostały w art. 10 ust. 1 ustawy określone w sposób adekwatny do obu kierunków wymiany informacji, to dodawane regulacje art. 10a nie obejmują wniosku o udzielenie informacji podatkowych składanego przez właściwy organ państwa członkowskiego. Może zatem budzić wątpliwości, czy wniosek niezawierający wskazanych danych ma skutkować wszczęciem postępowania w sprawie udzielenia informacji podatkowych i w jakim trybie ma następować uzupełnienie tych danych;	**Uwaga uwzględniona:** Art. 10a został doprecyzowany i obecnie jasno określa charakter wniosku, o którym mowa w tym artykule.
36.	**Art. 1 pkt 7 Art. 10-10b**	RCL	3) nieprawidłowe jest regulowanie w ustawie „kompetencji" właściwego organu państwa członkowskiego (art. 10b ust. 1) – przepisy ustawy powinny w tym zakresie regulować kompetencję organów podatkowych (polskich) oraz jedynie „odnosić się" do	**Uwaga uwzględniona:** Przeredagowano art. 10b

	ustawy o wymianie		sytuacji skorzystania z tych kompetencji (wprowadzonych zgodnie ze znowelizowaną dyrektywą w prawie krajowym danego państwa członkowskiego) przez organ państwa członkowskiego (art. 10b ust. 2), regulując sytuację, gdy organ ten wystąpił ze stosownym wnioskiem;	
37.	**Art. 1 pkt 7 Art. 10-10b ustawy o wymianie**	RCL	4) przepisy art. 10b, stanowiąc o „przeprowadzeniu postępowania, kontroli i czynności", nie czynią zadość wymogom określoności, zważywszy przy tym, że uznanie braku konieczności przeprowadzenia określonych kategorii wnioskowanych działań wiąże się z wymogiem poinformowania właściwego organu o przyczynach takiej decyzji, natomiast pozytywne odniesienie się do takiego żądania będzie wiązać się z wszczęciem określonej w prawie krajowym procedury. Zważyć przy tym należy, że przepisy ustawy odnoszą się już do „postępowania w sprawie udzielenia informacji podatkowych, postępowania podatkowego lub czynności kontrolnych" (*vide* art. 19 ust. 4 ustawy).	**Uwaga odrzucona:** Art. 10b został sformułowany z uwzględnieniem specyfiki współpracy organów podatkowych z różnych państw, stąd jego przepisy mają ogólne (uniwersalne) brzmienie, uwzględniające istnienie w różnych państwach różnych form postępowań/kontroli.
38.	**Art. 1 pkt 10 Art. 15 ust. 1 pkt 8 ustawy o wymianie**	RCL	Nie znajduje uzasadnienia zastosowanie w dodawanym art. 15 ust. 1 pkt 8 ustawy (rozszerzenie katalogu informacji podatkowych udzielanych z urzędu właściwym organom państw członkowskich o informacje o dochodach z tytułu należności licencyjnych) bezpośredniego odesłania do wskazanej w nim dyrektywy 2003/49/WE (takiego rozwiązania nie wyjaśnia też uzasadnienie projektu). Należy zauważyć, że art. 15 ust. 1 ustawy określa udzielane z urzędu przez Szefa KAS informacje o dochodach wykazanych w (krajowych) deklaracjach podatkowych. W razie konieczności sprecyzowania określenia rodzaju „należności licencyjnych" należy odesłać do przepisów krajowych wdrażających tę dyrektywę.	**Uwaga uwzględniona:** Brzmienie art. 15 ust. 1 pkt 8 zostało zmienione, obecnie przepis wskazuje opisowo którego rodzaju należności podlegają wymianie. Przepis ustawy nowelizującej brzmi obecnie: w ust. 1 w pkt 7 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu: „8) z praw autorskich lub z praw pokrewnych, z praw do projektów wynalazczych, znaków towarowych i wzorów zdobniczych, w tym również ze sprzedaży tych praw, z należności za udostępnienie tajemnicy receptury lub procesu

				produkcyjnego, za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego, w tym także środka transportu, oraz za informacje związane ze zdobytym doświadczeniem w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej (know-how)”,
39.	**Art. 1 pkt 19 Art. 19 ustawy o wymianie**	RCL	W odniesieniu do zmian projektowanych w art. 19 ustawy: 1) wyjaśnić należy (w tym pod kątem ewentualnego doprecyzowania przepisu) intencję zmiany wprowadzanej w art. 19 ust. 1 w zakresie dotyczącym miejsca obecności upoważnionych przedstawicieli właściwego organu innego państwa (obecnie przepis stanowi o przebywaniu tych osób w **siedzibach organów podatkowych**, natomiast w projektowanym brzmieniu przepis odnosi się do obecności tychże osób w **urzędach**); 2) należy wskazać na konieczność uzupełnienia regulacji ustawy – dodawany przepis art. 19 ust. 2a ustawy reguluje postępowanie z „wnioskiem właściwego organu państwa członkowskiego”, jednak regulacje art. 19 nie przewidują składania jakichkolwiek wniosków. Uzasadnienie projektu informuje, że chodzi o wniosek właściwego organu państwa członkowskiego o uczestnictwo jego przedstawicieli w czynnościach podejmowanych przez polskie organy. Wymóg złożenia takiego wniosku należy zatem uregulować.	**Uwaga uwzględniona:** Doprecyzowano przepis: „ Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w celu wymiany informacji podatkowych, może zawierać z właściwym organem państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, na ich wniosek lub z własnej inicjatywy, porozumienia w zakresie obecności w urzędach” Uwagi wyjaśnione także w uzasadnieniu.
40.	**Art. 1 pkt 13 Art. 22a ustawy o wymianie**	RCL	Istotne zastrzeżenia budzi przyjęty w projekcie sposób wdrożenia regulacji prawa UE dotyczących wspólnych kontroli. Projekt przewiduje wprowadzenie instytucji prawnej wspólnych kontroli w ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami – w dodawanym art. 22a tej ustawy. Materia ta pozostaje jednak poza zakresem przedmiotowym tej ustawy – zakres ten nie obejmuje całej materii „współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania”	**Uwaga odrzucona:** Narzędzie współpracy administracyjnej jakim są wprowadzane przez dyrektywę wspólne kontrole stanowi instrument współpracy zbliżony do współpracy PAOE (obecność w urzędach i udział w postepowaniach na terytorium innego państwa),

			regulowanej znowelizowaną dyrektywą, a jedynie aspekt tej współpracy dotyczący „wymiany informacji podatkowych”. Należy zauważyć, że wspólne kontrole zostały w znowelizowanej dyrektywie wprowadzone jako „dodatkowe dostępne narzędzie współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi w dziedzinie opodatkowania, które uzupełniałoby istniejące ramy zapewniające możliwość obecności w urzędach administracyjnych urzędników innego państwa członkowskiego, udział w postępowaniach administracyjnych, a także kontrole jednoczesne”. Kwestia dopuszczenia obecności przedstawicieli właściwego organu państwa członkowskiego w toku postępowań w sprawie udzielenia informacji podatkowych, postępowań podatkowych i czynności kontrolnych jest obecnie regulowana w art. 19 ustawy wyłącznie w zakresie dotyczącym obszaru wymiany informacji podatkowych. Ustawa nie reguluje natomiast materii kontroli jednoczesnych (art. 12 znowelizowanej dyrektywy) – kontrole takie są uregulowane w przepisach ustawy – Ordynacja podatkowa (art. 291a) i ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej (art. 88), a zatem w ustawach, których przedmiot regulacji obejmuje materialne i proceduralne unormowanie określonych postępowań, które można określić mianem „kontroli”, jakkolwiek przepisy te nie definiują pojęcia „kontroli jednoczesnych” (co może w szczególności wywoływać wątpliwości co do objęcia tą instytucją, np. przeprowadzenia „jednocześnie” postępowania podatkowego czy czynności sprawdzających). Ewentualne uregulowanie w ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami wspólnych kontroli mogłoby zatem dotyczyć jedynie kontroli wykonywanych na podstawie tej ustawy – takie kontrole dotyczą jednak kwestii wykonywania obowiązków nakładanych tą ustawą w zakresie wymiany informacji, tj. obowiązków nałożonych na raportującą instytucję finansową w zakresie	która jest również uregulowana w uWIP. Podobne narzędzia współracy administracyjnej zostały uregulowane w rozporządzeniu Rady nr 904/2010 w zakresie współpracy VAT (art. 28, art. 7 ust. 4a). Dyrektywa ma na celu zapewnienie takich samych narzędzi współpracy administracyjnej jakie funkcjonują już obecnie w obszarze VAT, co znalazło wyraz w przyjęciu regulacji wspólnych kontroli. Współpraca administracyjna w zakresie „kontroli jednoczesnych” została przez ustawodawcę uregulowana poza uWIP. Powyższe wynika z faktu, że dyrektywa została przyjęta w 2011 r. a współpraca w zakresie kontroli jednoczesnych w obszarze innych podatków była możliwa na innych podstawach prawnych.

			automatycznej wymiany informacji o rachunkach raportowanych (dział III rozdział 9 ustawy) czy wprowadzanych projektem analogicznych obowiązków raportujących operatorów platform (dodawany dział IIIA rozdział 5 ustawy). Wydaje się jednak, że (podobnie jak w przypadku kontroli jednoczesnych) nie tego obszaru dotyczy instytucja kontroli wspólnych. Jak wskazano w uwadze 1, mają one obejmować kontrole, postępowania i inne działania podejmowane „w celu zapewnienia właściwego stosowania przepisów podatkowych" – a takimi wydają się być kontrole i postępowania regulowane przepisami ustawy – Ordynacja podatkowa i ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej. W tych ustawach powinny zatem, w ocenie RCL, zostać wprowadzone regulacje dotyczące kontroli wspólnych (ewentualnie także w innych ustawach, które w ocenie projektodawcy również regulują wykonywanie kontroli służących zapewnieniu właściwego stosowania przepisów podatkowych). Uregulowanie tych kwestii w ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami wymagałoby rozszerzenia jej zakresu przedmiotowego na kwestie współpracy administracyjnej w zakresie tak kontroli jednoczesnych jak i wspólnych oraz precyzyjnego uwzględnienia w treści tych regulacji istniejących w systemie prawa instrumentów, których ma dotyczyć instytucja kontroli jednoczesnych i kontroli wspólnych (np. wskazania wprost, które „krajowe" postępowania mogą być objęte zgodą na przeprowadzenie wspólnej kontroli).	
41.	**Art. 1 pkt 13 Art. 22a ustawy o wymianie**	RCL	Uregulowanie instytucji kontroli wspólnych we właściwych ustawach (uwaga 8) pozwoli także na sprecyzowanie (skonkretyzowanie) projektowanych obecnie w art. 22a ustawy szczegółowych rozwiązań w tym zakresie (zwłaszcza w odniesieniu do kontroli wspólnych wykonywanych na terytorium Polski) w sposób spójny systemowo. Niezależnie od dookreślenia np. „właściwego krajowego organu"	**Uwaga wyjaśniona:** W uzasadnieniu dodano: „ Narzędzie współpracy administracyjnej jakim są wprowadzane przez dyrektywę wspólne kontrole stanowi instrument współpracy zbliżony do

			(ust.12), sprecyzowanie takie jest niezbędne, w szczególności w zakresie określenia: 1) kategorii „osób”, które będą wyznaczane do uczestniczenia we wspólnej kontroli „na zasadach i zgodnie z przepisami prawa państwa członkowskiego, w którym są przeprowadzane czynności” (ust. 6), czy „osób” wyznaczanych jako odpowiedzialne za nadzorowanie i koordynowanie wspólnej kontroli (ust. 8) – uwzględniając, że zgodnie z przepisami art. 12a znowelizowanej dyrektywy zakres uprawnień takiej „osoby” we wspólnej kontroli wykonywanej w innym państwie jest ograniczony zakresem uprawnień przysługującym tej osobie „na mocy prawa krajowego”, takie wyznaczenie może objąć wyłącznie osoby, które mogą wykonywać czynności odpowiednio np. w kontroli celno-skarbowej, kontroli podatkowej czy w innym postępowaniu, zatem w przepisie należy wprost wskazać status tych osób (np. funkcjonariusz Służby Celno-Skarbowej); 2) podmiotu właściwego do wyznaczania osób uczestniczących w kontroli wspólnej – projekt wskazuje w tym zakresie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, jednak nie jest jasne, czy kontrole wspólne w zakresie „kontroli” regulowanych przepisami ustawy – Ordynacja podatkowa mają być przeprowadzane wyłącznie w odniesieniu do postępowań prowadzonych przez organy Krajowej Administracji Skarbowej. Należy bowiem zauważyć, że np. kontrole podatkowe wszczęte przez samorządowy organ podatkowy przeprowadzają upoważnieni przez ten organ pracownicy urzędu gminy, starostwa lub urzędu marszałkowskiego; 3) obowiązku sporządzania sprawozdania końcowego (ust. 10–12) – pomijając, iż projekt nie określa jednoznacznie, kto sporządza to sprawozdanie, należy zauważyć, że redakcja projektowanych regulacji sugeruje sporządzanie sprawozdania tylko w przypadku wspólnej kontroli prowadzonej na terytorium innego państwa członkowskiego, co wydaje się niezgodne z art. 12a ust. 4 znowelizowanej dyrektywy,	współpracy PAOE (obecność w urzędach i udział w postepowaniach na terytorium innego państwa), która jest również uregulowana w uWIP. Podobne narzędzia współpracy administracyjnej zostały uregulowane w rozporządzeniu Rady nr 904/2010 w zakresie współpracy VAT (art. 28, art. 7 ust. 4a). Dyrektywa ma na celu zapewnienie takich samych narzędzi współpracy administracyjnej jakie funkcjonują już obecnie w obszarze VAT, co znalazło wyraz w przyjęciu regulacji wspólnych kontroli. Współpraca administracyjna w zakresie „kontroli jednoczesnych” została przez ustawodawcę uregulowana poza uWIP. Powyższe wynika z faktu, że dyrektywa została przyjęta w 2011 r. a współpraca w zakresie kontroli jednoczesnych w obszarze innych podatków była możliwa na innych podstawach prawnych.”

			który wymaga uwzględnienia w sprawozdaniu końcowym (uzgodnionych) ustaleń z każdej wspólnej kontroli, a zatem także prowadzonej na terytorium Polski. Wymóg ten może być w tym przypadku wdrożony przez nałożenie obowiązku sporządzenia sprawozdania końcowego jako dokumentu odrębnego np. od wyniku kontroli kończącego kontrolę celno-skarbową, jednak sprawozdanie takie nie może „zastąpić" aktu kończącego dane postępowanie wymaganego przepisami ww. ustaw. Wspólna kontrola nie jest „nowym" odrębnym instrumentem kontrolnym w polskim systemie prawa ale instrumentem już w nim istniejącym – tyle że stosowanym w szczególny sposób z uwagi na współpracę z organem innego państwa członkowskiego. Z przeprowadzenia – jako wspólnej kontroli – na terytorium Polski np. kontroli celnoskarbowej konieczne będzie zatem sporządzenie wyniku kontroli albo protokołu a nie wyłącznie sprawozdania końcowego jak wskazano w ust. 10; 4) zamierzonego sposobu realizacji postanowień art. 12a ust. 3 lit. b znowelizowanej dyrektywy, tj. zapewnienia właściwej oceny dowodów zgromadzonych podczas czynności w ramach wspólnej kontroli, w szczególności w przypadku ich zgromadzenia w toku wspólnej kontroli wykonywanej w państwie członkowskim UE zgodnie z obowiązującymi w tym państwie przepisami regulującymi postępowanie, które nie ma „odpowiednika" w polskim systemie prawa.	
42.	**Art. 1 pkt 14 Art. 23 ustawy o wymianie**	RCL	Projektowana zmiana art. 23 ustawy obejmuje wyłączenie z zakresu przepisów Ordynacji stosowanych odpowiednio w postępowaniu w sprawie udzielenia informacji podatkowych art. 182–185 tej ustawy. Jak wynika z przedstawionej w uzasadnieniu (str. 21–22) argumentacji, celem tego rozwiązania jest usunięcie wynikającego z art. 182 Ordynacji ograniczenia zakresu informacji, jakie mogą być żądane od instytucji finansowych – na potrzeby wymiany informacji	**Uwaga odrzucona:** Projekt w projektowanym art. 4 uWIP reguluje pełną procedurę pozyskiwania informacji od instytucji finansowych na wniosek innego państwa. Uzasadnieniem uregulowania tego przypadku udzielania informacji na wniosek odrębnie tj. w projektowanym art. 4 wynika, z

			podatkowych w przypadku wystąpienia organu innego państwa członkowskiego. Zakres takich informacji, jakich w tym celu można żądać od organów i instytucji finansowych został określony w dodawanym art. 4 ust. 3 ustawy. Rozwiązanie takie budzi następujące wątpliwości: 1) skutkuje wyznaczeniem w istocie nieograniczonego zakresu obowiązku informacyjnego – projektowany art. 4 ust. 3 ustawy obejmuje bowiem zakresem tych informacji „wszystko, co może być istotne do celów stosowania lub egzekwowania krajowych przepisów państwa właściwego organu, a znajduje się w posiadaniu organu lub instytucji"; 2) wydaje się niezgodne z art. 6 ust. 3 i art. 17 ust. 2 znowelizowanej dyrektywy – określa bowiem szerszy zakres pozyskiwania informacji na potrzeby udzielenia informacji organowi innego państwa niż dopuszczony prawem krajowym na potrzeby postępowania krajowego, tymczasem zgodnie z art. 6 ust. 3 dyrektywy w celu uzyskania informacji „organ współpracujący postępuje według tych samych procedur, które stosowałby, działając z własnej inicjatywy lub na wniosek innego organu w swoim państwie członkowskim" (analogiczne rozwiązanie przewiduje art. 7 ust. 5 rozporządzenia Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej – powołanego w zmienianym art. 4 ust. 1 ustawy), natomiast zgodnie z art. 17 ust. 2 znowelizowanej dyrektywy nie zobowiązuje ona do przekazania informacji objętych wnioskiem, jeżeli gromadzenie takich informacji przez państwo członkowskie „do jego własnych celów byłoby sprzeczne z jego prawodawstwem"; 3) prowadzi do wyłączenia skuteczności określonego w art. 182 Ordynacji ograniczenia zakresu informacji żądanych w krajowym postępowaniu podatkowym – jakkolwiek bowiem celem pozyskania informacji wykraczających poza zakres określony w art. 182 Ordynacji byłoby udzielenie ich organowi w	faktu, że wskazana podstawa prawna udzielenia tych informacji przez instytucje finansowe stanowić będzie wyłączenie tajemnicy bankowej. W związku z powyższym, celowo projektodawca uregulował w tym miejscu procedurę udzielania tych informacji całościowo, tak aby nie budził wątpliwości i nie wymagał wykładni zakres wyłączenia tajemnicy bankowej. Jest to odpowiedź na zgłaszane przez instytucje finansowe potrzeby nowelizacji tego artykułu w kontekście wątpliwości odnośnie do zakresu wyłączenia tajemnicy bankowej. Przepis ust. 3 reguluje zakres informacji, do których udzielenia jest zobowiązana instytucja finansowa w przypadku sformułowania wniosku o udzielenie informacji przez inne państwo. Powyższe, jest zgodne z celem dyrektywy sformułowanym w art .1 ust. 1 zgodnie z którym dyrektywa ustanawia zasady i procedury, zgodnie z którymi państwa członkowskie współpracują ze sobą w celu wymiany informacji, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2. W związku z powyższym i koniecznością zapełnienia pełnego wdrożenia dyrektywy, niezbędne było usunięcie w art. 23 odesłania do 182–185 ustawy Ord. Pod. i uregulowanie procedury i zakresu pozyskiwania informacji od

			innym państwie, to znajdą się one w posiadaniu właściwego ministra lub Szefa KAS.	instytucji finansowych w przypadku wniosku innego państwa w projektowanym art. 4 uWIP.
43.	**Art. 1 pkt 15 Art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy o wymianie**	RCL	Zastrzeżenia budzi otwarcie katalogu aktywów objętych definicją aktywów finansowych w zmienianym art. 24 ust. 1 pkt 1 ustawy – bez równoczesnego wprowadzenia ogólnego dookreślenia tej kategorii. Jak wskazano w uzasadnieniu projektu (str. 19) termin ten „ma obejmować wszystkie aktywa, które mogą znajdować się na rachunku prowadzonym przez instytucję finansową”.	**Uwaga wyjaśniona:** W uzasadnieniu doprecyzowano: „ Aktywa zostały zdefiniowane w art. 3 ust. 1 pkt 12 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (j. t.: Dz. U. z 2023 r. poz. 120 i 295), dalej „ustawa”, jako kontrolowane przez jednostkę zasoby majątkowe o wiarygodnie określonej wartości, powstałe w wyniku przeszłych zdarzeń, które spowodują w przyszłości wpływ do jednostki korzyści ekonomicznych. W dalszej części ustawy wprowadzono podział na określone rodzaje aktywów – tj. aktywa finansowe, aktywa trwałe, aktywa obrotowe (wśród których rozróżnia się aktywa rzeczowe i finansowe), aktywa pieniężne, jak również aktywa netto. Jednym z ww. rodzajów aktywów są aktywa finansowe. Zakresem definicji ustawowej obejmują one: aktywa pieniężne, instrumenty kapitałowe wyemitowane przez inne jednostki, a także wynikające z kontraktu prawo do otrzymania aktywów pieniężnych lub prawo do wymiany instrumentów finansowych z inną jednostką na korzystnych warunkach. Zaliczyć do nich można krajowe i zagraniczne środki płatnicze oraz dewizy. Będą nimi również prawa do otrzymania aktywów pieniężnych, do wymiany instrumentów

				finansowych, jak również instrumenty kapitałowe emitowane przez inne jednostki. Aktywami finansowymi będą również ekwiwalenty środków pieniężnych – np. czeki i weksle, udziały w innych jednostkach, kontrakty terminowe, gwarancje, warranty, udzielone pożyczki, obligacje, a także bony skarbowe. Ze względu na fakt, iż wskazane powyżej przykłady aktywów finansowych nie wyczerpują całego katalogu, zakwalifikowanie do tej grupy powinno odbyć się po analizie danego składnika majątku (zgodnie z definicją aktywów) oraz zastosowaniem oceny dokonywanej przez podmiot, w którego władztwie znajdują się określone aktywa z uwzględnieniem: wiarygodnej wartości aktywów (weryfikacja wartości), udokumentowaniem, iż powstały one w wyniku przeszłych zdarzeń, oraz korzyści, które owe aktywa przyniosą w przyszłości. Z powyższego względu projektodawca w ustawie nowelizującej wprowadził otwarty katalog aktywów finansowych poprzez dodanie w art. 24 ust. 1 pkt 1 projektowanej ustawy wyrazu „w szczególności”. Za taką regulacją przemawia również fakt, iż ustawodawca w obowiązującej ustawie o rachunkowości definiuje owe wartości jako powstałe w wyniku przeszłych zdarzeń, które spowodują w przyszłości wpływ do jednostki korzyści ekonomicznych. Dodatkowo

				przedmiotowa zmiana wynika również z rekomendacji OECD – zgodnie z którą aktywa finansowe powinny być zgodne ze standardem automatycznej wymiany danych, co oznacza raportowanie przez państwa członkowskie tej organizacji zarówno nazwanych aktywów finansowych, jak również nowych produktów pojawiających się na rynkach finansowych każdego państw członkowskich związanego z rozwojem rynków finansowych.”
44.	**Art. 1 pkt 21 Art. 71a ustawy o wymianie**	RCL	Szerszego wyjaśnienia w uzasadnieniu wymagają skutki prawne wprowadzenia regulacji projektowanej w art. 71a ustawy (tzw. klauzula antyabuzywna), której celem ma być przeciwdziałanie obchodzeniu procedur należytej staranności i sprawozdawczości w zakresie raportowania o rachunkach finansowych. W szczególności zasadne jest wskazanie, w jakim trybie będzie następować ocena charakteru i skutków podjęcia określonych czynności, a także czy i jaki wpływ (poza oddziaływaniem prewencyjnym) może mieć wprowadzony mechanizm oceny na wynik kontroli wykonywania przez instytucje finansowe obowiązków w zakresie stosowania określonych procedur (na co wydaje się wskazywać umiejscowienie projektowanej regulacji). Jednocześnie pod rozwagę poddaje się zasadność uściślenia pojęcia „inny podmiot” (ust. 1) chociażby przez stypizowanie przykładowych kategorii tych podmiotów. Analogiczne uwagi należy odnieść do regulacji zawartej w dodawanym art. 10a ustawy z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych	**Uwaga wyjaśniona:** Efektem stosowania regulacji projektowanej w art. 71a uWIP będzie brak skutku prawnego (na potrzeby obowiązków wynikających z ustawy) czynności dokonanej co prawda przy użyciu legalnych rozwiązań prawnych, ale w rzeczywistości mającej na celu obejście prawa. Ocena charakteru i skutków podjęcia określonych czynności będzie następowała w trybie kontroli danej instytucji finansowej zobowiązanej do raportowania. Odwołanie się do pojęcia "innego podmiotu” (art. 71a ust. 1 uWIP) wskazuje na podmioty, które będą zobowiązane do raportowania w okolicznościach wynikających z przepisów prawa. Na obecnym etapie przewiduje się, że do grupy określanej mianem „innych podmiotów” będą należały podmioty posiadające informacje o rachunkach finansowych objętych obowiązkiem raportowania, natomiast objęcie ich

			obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (art. 4 projektu).	obowiązkami raportowania będzie poprzedzone analizą rodzajów posiadanych/obsługiwanych przez nich rachunków.
45.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75a ust. 1 pkt 5, 19 i 24 ustawy o wymianie**	RCL	w definicjach projektowanych w art. 75a ust. 1 pkt 5, 19 i 24 ustawy używa się w różnych kontekstach recypowanego wprost z tekstu znowelizowanej dyrektywy określenia „jurysdykcja”, które na gruncie odpowiednich regulacji tej dyrektywy ma znaczenie co do zasady odmienne (państwo lub terytorium mające określoną autonomię, w szczególności fiskalną) od przyjętego w polskim systemie prawa (właściwość organów danego państwa, w szczególności wymiaru sprawiedliwości). Zasadne jest zatem sformułowanie tych definicji w sposób odpowiadający rzeczywistemu znaczeniu definiowanych określeń a równocześnie odpowiadający podejściu stosowanemu w przepisach podatkowych (*vide* np. art. 23v ust. 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych), jak również w projektowanych przepisach (*vide* art. 75a ust. 5 ustawy). Przykładowo w definicji określenia „kwalifikowana jurysdykcja spoza UE” (art. 75a ust. 1 pkt 5) zasadne jest zastąpienie w objaśnieniu tego pojęcia wyrazu „jurysdykcja” np. określeniem „państwo lub terytorium” (rozumie się przez to **państwo lub terytorium** spoza Unii Europejskiej, które zawarło … z właściwymi organami państw członkowskich wskazanych jak **państwo** raportowane w wykazie opublikowanym przez **to państwo lub terytorium**);	**Uwaga uwzględniona**
46.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75a ust. 1 ustawy o wymianie**	RCL	zasadne jest uzupełnienie (w ramach art. 75a ust. 1 ustawy bądź we właściwych przepisach materialnych) zakresu definicji ustawowych o definicje „procedur należytej staranności” i „procedur sprawozdawczych” (analogicznie do rozwiązań zawartych w dziale III ustawy) – bez takiego uzupełnienia nie można np. ustalić, co jest przedmiotem obowiązku „dopełnienia procedur należytej staranności”	**Uwaga uwzględniona**

			wprowadzanego w art. 75l ust. 1 ustawy, którego niedopełnienie jest sankcjonowane karą administracyjną i sankcją karną;	
47.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75a ust. 1 pkt 5 ustawy o wymianie**	RCL	zasadne jest zweryfikowanie poprawności projektowanych definicji, w szczególności zawartych w art. 75a ust. 1: a) pkt 5 (kwalifikowana jurysdykcja spoza UE) – niejasne jest, kto ma być stroną wskazanej w przepisie umowy, gdyż przepis wskazuje równocześnie na jurysdykcję i na właściwe organy (jurysdykcja, która zawarła umowę między właściwymi organami z właściwymi organami państw członkowskich). Zasadne jest uwzględnienie w tym przepisie definicji projektowanej w pkt 19 (np. /jurysdykcja/ państwo lub terytorium, w przypadku którego umowa ... została zawarta ze wszystkimi ...),	**Uwaga uwzględniona**
48.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75a ust. 1 pkt 14 ustawy o wymianie**	RCL	pkt 14 (platforma) – to samo określenie nie może mieć dwu różnych znaczeń, tym bardziej, że w projektowanych regulacjach, jak się wydaje, nie używa się określenia „platforma" w znaczeniu „ustalenia dotyczące poboru i wypłaty wynagrodzenia z tytułu stosownej czynności". Ze znowelizowanej dyrektywy (załącznik V sekcja I) wynika objęcie takich ustaleń tym pojęciem (co sugeruje raczej dalszy opis funkcjonalności oprogramowania i aplikacji), a nie wyróżnienie innego niż oprogramowanie i aplikacja rodzaju „platform",	**Uwaga uwzględniona**
49.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75a ust. 1 pkt 15 ustawy o wymianie**	RCL	pkt 15 (podmiot) – zasadne jest skorygowanie i sprecyzowanie elementu obejmującego „porozumienie prawne", gdyż w projektowanym kształcie określenie to oznacza każdą umowę, której rodzaju bądź przedmiotu nie precyzuje dodane dookreślenie „w tym spółka, trust i fundacja" (tym bardziej, że tak fundacje, jak i większość spółek, mieszczą się we wcześniej wskazanych kategoriach osób prawnych i jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej),	**Uwaga uwzględniona częściowo:** Zmodyfikowano definicję w sposób zbliżający ją do brzmienia wynikającego z dyrektywy

50.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75a ust. 1 pkt 18 ustawy o wymianie**	RCL	pkt 18 (raportujący operator platformy spoza Unii Europejskiej) – znowelizowana dyrektywa, jak się wydaje, nie wyróżnia takiej kategorii podmiotowej, natomiast podmiot spełniający kryteria definicyjne tej kategorii jest w załączniku V tej dyrektywy (sekcja I lit. A ust. 4 lit. b) ujęty w zakresie jednej z dwu grup podmiotów zdefiniowanych jako raportujący operator platformy. Nie kwestionując samej możliwości dokonania podobnego rozróżnienia pojęciowego na użytek ustawy, należy zauważyć, że w tym przypadku rozróżnienie to może budzić wątpliwości. Jeżeli kryterium definicyjne „zarejestrowania w państwie członkowskim" odnosi się do obowiązku rejestracji w Unii jako raportujący operator platformy, to obowiązek taki powstaje przed rozpoczęciem działalności jako taki operator (*vide* art. 75u ustawy). Tym samym z chwilą rejestracji podmiot traci przymiot „raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej" i staje się „raportującym operatorem platformy z Unii Europejskiej" – nie powinien być zatem do takiego podmiotu odniesiony np. przepis art. 75f ustawy,	**Uwaga odrzucona:** W ocenie projektodawcy, z chwilą rejestracji, raportujący operator platformy spoza UE nie staje się automatycznie raportującym operatorem platformy z UE
51.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75a ust. 1 pkt 25 ustawy o wymianie**	RCL	pkt 25 (wyłączony operator platformy) – zasadne jest zachowanie czysto definicyjnego charakteru przepisu (np. „rozumie się przez to operatora platformy, w przypadku którego ze względu na przyjęty model biznesowy platforma nie obejmuje sprzedawców raportowanych") przy uwzględnieniu wyłączenia jedynie do przepisu materialnego kwestii „wykazywania" spełnienia kryterium definicyjnego (art. 75b ust. 3 ustawy);	**Uwaga odrzucona:** Definicja przyjęta w projekcie ustawy odpowiada definicji przyjętej w dyrektywie. Definicja dyrektywowa zawiera natomiast element wykazywania, że cały model biznesowy tej platformy jest taki, iż nie obejmuje ona sprzedawców podlegających raportowaniu. Mając na uwadze, że dyrektywa stanowi dla polskiego ustawodawcy minimalny standard, który należy zachować projektując przepisy krajowe, uwaga RCL w tym zakresie nie została uwzględniona.

52.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75d ust. 1 pkt 2 ustawy o wymianie**	RCL	w art. 75d ust. 1 pkt 2 ustawy (sposób przeliczenia lub wyceny kwoty łącznego wynagrodzenia) i art. 75g ustawy (sposób przekazania informacji sprzedawcy) nakazuje się odpowiednio wykonanie tych działań „w sposób spójny, określony przez raportującego operatora platformy". Zasadne jest doprecyzowanie ww. przepisów w zakresie wymaganej „spójności". Uzasadnienie projektu (str. 13) wskazuje, iż w pierwszym przypadku wymóg ten odnosi się do „zastosowania w przekazywanej informacji jednolitych metod wyceny w stosunku do wszystkich wynagrodzeń", a w drugim – do „stosowania jednolitego formatu informacji, który będzie przekazywany wszystkim sprzedawcom";	**Uwaga uwzględniona**
53.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75k pkt 1 ustawy o wymianie**	RCL	procedura określona w art. 75k pkt 1 ustawy przewiduje, że raportujący operator platformy może „polegać na dostępnych publicznie informacjach lub na **potwierdzeniu uzyskanym od sprzedawcy**". Wymaga wyjaśnienia i ewentualnego uściślenia, o jakie „potwierdzenia" chodzi w tym przypadku. Przyjmując, że intencją (nie wyjaśnia jej uzasadnienie projektu na str. 14) jest odniesienie się do możliwości uzyskania oświadczenia danego podmiotu, że spełnia on wskazane kryteria „wyłączonego sprzedawcy", należy zauważyć, że projekt nie reguluje kwestii składania takich oświadczeń, a w szczególności – czy ich składanie na wniosek operatora platformy jest obowiązkiem sprzedawcy. Nie są też jasne skutki prawne projektowanej w tym zakresie regulacji – przy uwzględnieniu również, że oparcie się przez operatora na ww. źródłach jest fakultatywne (czy w przypadku nieskorzystania z tych źródeł lub ich nieskuteczności operator jest obowiązany skorzystać z innych metod ustalenia statusu sprzedawcy, czy też powinien uznać, że dany podmiot nie jest sprzedawcą wyłączonym i objąć go informacją o sprzedawcach);	**Uwaga uwzględniona:** Dodano następujący fragment do uzasadnienia w części dot. projektowanego art. 75k ust. 1 pkt 1: W przypadku potwierdzeń uzyskanych od sprzedawcy, ustawa nie precyzuje ich formy – należy więc przyjąć, że dopuszczalna jest każda forma potwierdzenia, o ile operator platformy jest w stanie udokumentować następnie fakt otrzymania takiego potwierdzenia od sprzedawcy. W przypadku nieskorzystania przez operatora platformy z jednego z ww. sposobów ustalenia statusu sprzedawcy jako wyłączonego sprzedawcy, taki operator może wykorzystać inny sposób ustalenia czy dany sprzedawca jest wyłączonym sprzedawcą. Jeżeli taki status nie zostanie ustalony przez operatora platformy (tj. nie zostanie przez danego operatora platformy

				ustalone, że sprzedawca ma status wyłączonego sprzedawcy), taki operator będzie zobowiązany do uznania danego sprzedawcy za niebędącego wyłączonym sprzedawcą, o którym mowa w art. 75a pkt 23 lit. a i b ustawy.
54.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75p ust. 3 ustawy o wymianie**	RCL	jakkolwiek projektowany art. 75p ust. 3 ustawy wydaje się powielać treść przepisu załącznika V sekcji II lit. C ust. 3 znowelizowanej dyrektywy, zasadne jest wyjaśnienie, jakiego „wniosku właściwego organu państwa uczestniczącego dotyczącego konkretnego sprzedawcy" dotyczy ta regulacja – sugeruje ona występowanie z takim wnioskiem przez organ państwa uczestniczącego do operatora platformy, jednak projekt nie wprowadza regulacji w tym zakresie (przekazywanie informacji o sprzedawcach następuje w ramach automatycznej wymiany informacji);	**Uwaga uwzględniona:** Wyjaśnienie projektodawcy: Z natury współpracy pomiędzy państwami wynika, że wniosek państwa uczestniczącego będzie kierowany do państwa, którego jurysdykcji podlega dany operator platformy. Wniosek, o którym mowa w art. 75b ust. 3, nie będzie zatem kierowany przez zagraniczny organ bezpośrednio do operatora platformy, ale do wspomnianego wyżej państwa, którego jurysdykcji ten operator podlega. Dopiero organ tego państwa (mającego w swojej jurysdykcji danego operatora platformy), będzie mógł zgłosić określone wątpliwości/zastrzeżenia operatorowi platformy (pierwotnym źródłem tych wątpliwości/zastrzeżeń będzie wniosek państwa uczestniczącego). O powyższą informację zostało także rozszerzone uzasadnienie do projektu ustawy.
55.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75u ust. 1 ustawy o wymianie**	RCL	wskazane jest dookreślenie w art. 75u ust. 1 ustawy momentu, od którego aktualizuje się obowiązek przekazania przez operatora platformy Szefowi KAS formularza rejestracyjnego („przed rozpoczęciem działalności") – zgodnie z załącznikiem V sekcja IV lit.	**Uwaga uwzględniona**

			F ust. 1 znowelizowanej dyrektywy operator rejestruje się „kiedy rozpoczyna swoją działalność **jako operator platformy**”,	
56.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75u ust. 1 ustawy o wymianie**	RCL	niezależnie od uwagi z lit. a zasadne jest zweryfikowanie sposobu sformułowania art. 75u ust. 1 ustawy (przepis jest zredagowany jako określający obowiązek danego zachowania „operator przekazuje”) bądź doprecyzowanie jego zakresu podmiotowego – redakcja przepisu sugeruje, iż każdy podmiot spełniający kryteria raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej jest obowiązany zarejestrować się w Rzeczypospolitej Polskiej (mimo wskazania w uzasadnieniu na str. 16 na samodzielność wyboru państwa rejestracji),	**Uwaga uwzględniona:** Przepis został dostosowany i wskazuje obecnie, że chodzi o przypadki, w których operator wybrał RP jako państwo rejestracji.
57.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75w ust. 1 ustawy o wymianie**	RCL	jeśli zgodnie z art. 75w ust. 1 ustawy Szef KAS jest organem wydającym postanowienie o pozostawieniu formularza rejestracyjnego bez rozpatrzenia, w ust. 2 tego artykułu jako środek zaskarżenia postanowienia Szefa KAS należy wskazać wniosek o ponowne rozpatrzenie (a nie zażalenie),	**Uwaga uwzględniona**
58.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75x ust. 2 ustawy o wymianie**	RCL	art. 75x ust. 2 ustawy określa skutki **unieważnienia** indywidualnego numeru operatora platformy (zakaz posługiwania się numerem unieważnionym i jego ponownego nadania) – wymaga wyjaśnienia brak określenia w projekcie analogicznie skutków **cofnięcia** nadanego operatorowi indywidualnego numeru (taką intencję wyrażono przy tym w uzasadnieniu, str. 16). Regulujący tę instytucję art. 75y ustawy odnosi się wyłącznie do jednego przypadku takiego cofnięcia, regulując sytuację ponownego nadania takiego numeru,	**Uwaga wyjaśniona:** Należy wskazać, że cofnięcie indywidualnego numeru operatora platformy wynika z zaistnienia okoliczności innego rodzaju (innej natury) niż okoliczności uzasadniających unieważnienie takiego numeru. W przypadku unieważnienia, zakłada się, że nigdy nie zaistniały przesłanki nadania indywidualnego numeru operatora platformy. Natomiast w przypadku cofnięcia nadanego numeru mamy do czynienia z okolicznościami zaistniałymi po prawidłowym jego nadaniu. Zatem może się wydarzyć, że już po wydaniu decyzji o cofnięciu numeru, operator

				platformy będzie zobowiązany do rozliczenia się z obowiązków wynikających z projektowanych przepisów (np. za rok, w którym wydano decyzję o cofnięciu numeru), do czego może być niezbędne posłużenie się nadanym (a następnie cofniętym) indywidualnym numerem operatora platformy.
59.	**Art. 1 pkt 23 Art. 75y ust. 6 ustawy o wymianie**	RCL	projektowany zakres upoważnienia ustawowego zawartego w art. 75y ust. 6 ustawy obejmuje określenie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych trybu przyjmowania i **zwrotu kaucji** gwarancyjnej, zatem wytyczne do treści aktu wykonawczego winny odnosić się nie tylko do kwestii przyjęcia kaucji, ale również jej zwrotu;	**Uwaga uwzględniona**
60.	**Uwaga ogólna**	RCL	niezbędne jest zweryfikowanie i odpowiednie skorygowanie zastosowanych bezpośrednich odesłań do przepisów dyrektyw, gdyż nie stanowią one podstawy prawnej podejmowania czynności ani na terytorium kraju ani w innych państwach członkowskich – w części przypadków (np. art. 75e) właściwe wydaje się odesłanie do właściwego przepisu ustawy oraz przepisów innego państwa członkowskiego wdrażających znowelizowaną dyrektywę, możliwa jest też rezygnacja z odesłania na rzecz określenia opisowego (np. indywidualny numer identyfikacyjny do celów sprawozdawczych nadany operatorowi platformy w innym państwie członkowskim). Natomiast w art. 75ze ust. 3 ustawy zasadne jest odesłanie bądź do skonkretyzowanego rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE), bądź do aktu „przyjętego na podstawie” wskazanego przepisu dyrektywy.	**Uwaga uwzględniona**

61.	**Art. 1 pkt 25 Art. 90a ustawy o wymianie**	RCL	Wątpliwości budzi projektowany art. 90a ustawy wprowadzający karę pieniężną obciążającą instytucję finansową, o której mowa w art. 4 ust. 1, lub instytucję obowiązaną, o której mowa w art. 4 ust. 1a ustawy. Przepis określający delikt 15 administracyjny w przypadku obu kategorii podmiotów polegający na udzieleniu informacji „niezgodnych z posiadanymi danymi" wydaje się nie korespondować bezpośrednio z konstrukcją przepisów określających obowiązek udzielenia informacji nałożony na te podmioty odpowiednio w art. 4 ust. 1 i 1a ustawy. Jednocześnie względy spójności przepisów prawa przemawiałyby także za ustaleniem brzmienia tego przepisu z wykorzystaniem konstrukcji analogicznej do zastosowanej obecnie w art. 89, art. 90 i art. 91 ust. 2 ustawy oraz w projektowanym art. 90b (tj. np. „instytucja …, która **nie dopełnia obowiązku** udzielenia posiadanych informacji, o którym mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 lub 1a). Analogiczna uwaga w zakresie spójności znamion czynu określonego jako udzielenie informacji „niezgodnych z posiadanymi danymi" z obowiązkiem informacyjnym dotyczy projektowanego art. 80h ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (art. 3 projektu) – przy czym przepis ten należy oceniać także w kontekście kodeksowego podejścia do czynów polegających na udzielaniu informacji nieprawdziwych (*vide* np. art. 80 § 3 i art. 80d § 1). Dodatkowo uzasadnienie projektu wymaga uzupełnienia o wyjaśnienie nienaruszenia w projektowanych regulacjach przewidujących stosowanie zarówno sankcji administracyjnej jak i sankcji karnej za naruszenia tych samych obowiązków zakazu „podwójnego karania".	**Uwaga uwzględniona:** Dokonano zmian w art. 90a i KKS
62.	**Art. 1 pkt 25 Art. 90b pkt 6 ustawy o wymianie**	RCL	Zastrzeżenia co do pożądanej określoności i spójności mogą budzić także przepisy projektowanego art. 90b pkt 6 ustawy z uwagi na brak pełnej spójności znamion deliktu z przepisami materialnymi. Należy zauważyć, w kontekście art. 75u ustawy, że nie jest w pełni jasne,	**Uwaga uwzględniona:** Ad pkt 6 oraz ad art. 80i § 1 pkt 2 ustawy – Kodeks karny skarbowy – dokonano zmiany brzmienia projektowanego art. 75 ust. 1, w

			naruszenie jakich obowiązków związanych z rejestracją operatora ma podlegać karze. Ponadto w pkt 1 tego artykułu omyłkowo, jak się wydaje, wskazano inny organ, któremu jest przekazywana informacja o sprzedawcach. Analogiczna uwaga w zakresie sankcjonowania niedopełnienia „obowiązku jednorazowej rejestracji w wybranym państwie członkowskim" dotyczy projektowanego art. 80i § 1 pkt 2 ustawy – Kodeks karny skarbowy.	związku z czym obecne brzmienie art. 90b pkt 6 nie powinno budzić wątpliwości.
63.	**Art. 12**	RCL	Zważywszy aktualny etap prac nad projektem ustawy zweryfikować należy aktualność przyjętej daty wejścia w życie projektowanej ustawy (art. 12) wyznaczonej na dzień 1 maja 2023 r. Należy bowiem zakładać już obecnie z dużym prawdopodobieństwem, że niezależnie od kwestii adekwatności *vacatio legis* termin ten nie zapewnia zachowania konstytucyjnych terminów przysługujących organom uczestniczącym w procesie legislacyjnym ustawy.	**Uwaga uwzględniona**
64.	**Uwaga ogólna**	RCL	konieczność konsekwentnego stosowania siatki pojęciowej ustawy (np. ustawa nie posługuje się określeniami „organ wnioskujący" i „organ współpracujący", nieprawidłowe jest zatem powtórzenie w tym zakresie wdrażanych przepisów dyrektywy w zmienianym art. 10 ust. 2 ustawy);	**Uwaga uwzględniona**
65.	**Uwaga ogólna**	RCL	konieczność prawidłowego wprowadzania projektowanych zmian (np. zmiany w art. 4 – jednym artykule ustawy, powinny być wprowadzone w jednym punkcie art. 1 projektu, z kolei dodanie art. 77 ust. 5 pkt 3 ustawy w projektowany sposób prowadzi do niespójności językowej z wprowadzeniem do wyliczenia a ponadto wymaga zawężenia zakresu „interpretacji podatkowych" objętych odmienną regulacją pkt 1 i 2);	**Uwaga uwzględniona**

66.	**Uwaga ogólna**	RCL	konieczność zapewnienia poprawności stosowanych odesłań (np. art. 4 ust. 1 ustawy odsyłający do nieistniejącego art. 4a czy art. 91 ust. 1a ustawy odsyłający do nieistniejącego art. 95b);	**Uwaga uwzględniona**
67.	**Uwaga ogólna**	RCL	konieczność zapewnienia spójności wewnętrznej projektowanych regulacji (np. art. 75l ust. 3 pkt 1 ustawy zwalnia operatora platformy z obowiązku gromadzenia informacji stanowiących dane identyfikacyjne również sprzedawcy będącego „podmiotem" – innym niż osoba fizyczna, jednak warunek zwolnienia został odniesiony do „miejsca zamieszkania" sprzedawcy, a zatem kategorii właściwej dla osób fizycznych);	**Uwaga uwzględniona:** art. 75l ust. 3 pkt 1 odnosi się obecnie do rezydencji sprzedawcy
68.	**Uwaga ogólna**	RCL	zasadność legislacyjno-redakcyjnego dopracowania przepisów dodawanego działu IIIA ustawy, w tym: a) rozważenia wyodrębnienia (w osobnym rozdziale) przepisów określających zasadniczy zrąb obowiązków raportujących operatorów platform spośród przepisów projektowanego rozdziału 2 *Procedury sprawozdawcze* i rozdziału 3 *Procedury należytej staranności* – analogicznie do konstrukcji przyjętej w dziale III ustawy, b) skorygowania projektowanych przepisów pod względem językowym w szczególności wyeliminowania redakcji stanowiącej bezpośrednią kalkę językową postanowień znowelizowanej dyrektywy (np. raportujący operator platformy **może polegać na** ... informacjach – *vide* np. art. 75k ustawy), c) rozważenia szerszego wykorzystania techniki odesłań w celu zapewnienia skrótowości tekstu prawnego, w szczególności w zakresie analogicznych rozwiązań dotyczących kontroli raportujących operatorów platform i kontroli raportujących instytucji finansowych;	**Uwaga przyjęta do wiadomości:** Projektodawca nie wyklucza zasadności dokonania określonych zmian o charakterze technicznym na etapie Komisji Prawniczej
69.	**Uwaga ogólna**	RCL	zasadność zachowania prawidłowej systematyki zmienianych aktów (np. przepisy karne sankcjonujące naruszenia obowiązków regulowanych ustawą o wymianie informacji podatkowych z innymi	**Uwaga uwzględniona:**

			państwami powinny być umieszczone we właściwej kolejności „w pobliżu” art. 80c i art. 80d ustawy – Kodeks karny skarbowy);	Projektowane art. 80h i art. 80i Kodeksu karnego skarbowego zostaną do tej ustawy wprowadzone jako odpowiednio art. 80ca i art. 80 cb
70.	**Uwaga ogólna**	RCL	potrzebę dopracowania i weryfikację kompletności przepisów przejściowych – przykładowo zmiany projektowane w art. 11 ust. 3 i 5 ustawy skutkują skróceniem odpowiednio terminu podstawowego do zakończenia postępowania w sprawie udzielenia informacji przekazywanych na wniosek (z 6 do 3 miesięcy) oraz terminu maksymalnego (do 6 miesięcy), co implikuje jak się wydaje zasadność zamieszczenia stosownego przepisu przejściowego co najmniej w odniesieniu do terminów biegnących w dniu wejścia w życie zmiany. Analogicznej oceny wymagają także skutki zmian projektowanych w art. 19 ustawy (dodany ust. 2a), art. 291a § 3 Ordynacji czy art. 88 ust. 3 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej.	**Uwaga odrzucona:** Polska od 1 stycznia 2023 r. stosuje się do terminów udzielania informacji zgodnie z dyrektywą.
71.	**Uwaga ogólna**	RCL	Należy także zauważyć, że uzasadnienie projektu oraz dołączone do niego dokumenty nie są aktualne (np. uzasadnienie zawiera informację o zmianie dotyczącej art. 75 ust. 4 ustawy, która nie jest wprowadzana projektem, a odwrócona tabela zgodności wskazuje nieaktualny tytuł projektowanej ustawy oraz odniesienia do aktów prawa UE) – dokumenty dołączane do projektu wymagają bieżącej aktualizacji przez organ wnioskujący (§ 22 Regulaminu pracy Rady Ministrów).	**Uwaga uwzględniona**

TYTUŁ PROJEKTOWANEJ USTAWY	**Ustawa o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw**
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH	**DYREKTYWA RADY (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 104 z 25.03.2021, str. 1)** **Dyrektywa Rady (UE) 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 359 z 16.12.2014, str. 1)** **Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz. Urz. UE L 64 z 11.03.2011, str. 1, z późn. zm.)** **Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. U. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.)**
WYJAŚNIENIE TERMINU WEJŚCIA W ŻYCIE PROJEKTU	**Zgodnie z art. 2 Dyrektywy: 1 stycznia 2023 r. / 1 stycznia 2024 r.** **Zgodnie z harmonogramem prac: 1 lipca 2024 r.**

DYREKTYWA RADY (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania

Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red.	Treść przepisu/ów ustawy	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
Art. 1 pkt. 1 lit. a)	1) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany: a) pkt 9 akapit pierwszy lit. a) otrzymuje brzmienie: „a) do celów art. 8 ust. 1 oraz art. 8a do 8ac – systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji innemu państwu członkowskiemu, bez uprzedniego wniosku, w ustalonych z góry, regularnych odstępach czasu. Do celów art. 8 ust. 1 odniesienie do dostępnych informacji dotyczy informacji zawartych w dokumentacji podatkowej państwa członkowskiego przekazującego informacje, które można wyszukiwać	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75ze uWIP)	Rozdział 6 Obowiązki organu Art. 75ze. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje, w drodze automatycznej wymiany, właściwemu organowi państwa uczestniczącego:	

	zgodnie z procedurami gromadzenia i przetwarzania informacji w tym państwie członkowskim;”;			1) którego rezydentem jest sprzedawca podlegający raportowaniu oraz 2) w którym położona jest nieruchomość – w przypadku sprzedawcy podlegającego raportowaniu, który świadczy usługi udostępnienia nieruchomości – informacje odnoszące się do każdego sprzedawcy podlegającego raportowaniu określone w art. 75c. 2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje do centralnego rejestru, o którym mowa w art. 75zf ust. 2, informacje, o których mowa w art. 75c pkt 2. 3. Automatyczna wymiana informacji odbywa się: 1) w przypadku państw członkowskich – za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378; 2) w przypadku państw uczestniczących innych niż państwa członkowskie – za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu ustalonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych na podstawie wymagań oraz standardów określonych przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju w zakresie obowiązkowej automatycznej	

				wymiany informacji o sprzedawcach. 4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w celu usprawnienia współpracy, może zawierać z właściwym organem innego państwa porozumienia dwustronne lub wielostronne w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji o sprzedawcach.	
Art. 1 pkt. 1 lit. b)	b) pkt 9 akapit pierwszy lit. c) otrzymuje brzmienie: „c) do celów przepisów niniejszej dyrektywy innych niż przepisy art. 8 ust. 1 i 3a oraz art. 8a do 8ac – systematyczne przekazywanie określonych z góry informacji przewidzianych w akapicie pierwszym lit. a) i b) niniejszego punktu.”;	N		Nie podlega implementacji	
Art. 1 pkt. 1 lit. c)	c) pkt 9 akapit drugi otrzymuje brzmienie: „W kontekście art. 8 ust. 3a, art. 8 ust. 7a, art. 21 ust. 2 oraz załącznika IV wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku I. W kontekście art. 25 ust. 3 i 4 wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku I lub V. W kontekście art. 8aa i załącznika III wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku III. W kontekście art. 8ac i załącznika V wszelkie terminy ujęte w pojedyncze górne cudzysłowy mają takie samo znaczenie jak w odpowiadających im definicjach zawartych w załączniku V.”;	T	Art.2 pkt 1 (dot. art. 86a § 1 pkt 6a Ordynacji podatkowej)	1) w art. 86a: a) w § 1 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu: „6a) osobie kontrolującej – rozumie się przez to beneficjenta rzeczywistego, o którym mowa w art. 2 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2023 r. poz. 1124, 1285, 1723 i 1843);”,	
Art. 1 pkt 1 lit. d	d) dodaje się punkty w brzmieniu: „26) »wspólne kontrole« oznaczają postępowanie administracyjne prowadzone wspólnie przez właściwe organy co najmniej dwóch państw członkowskich i dotyczące co najmniej jednej osoby będącej przedmiotem	T	art. 1 pkt. 1 (dot. art. 2 pkt 2a uWIP) oraz art. 1 pkt 13 (dot. art. 22a ust. 2 uWIP)	1) w art. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu: 2a) naruszeniu ochrony danych – rozumie się przez to naruszenie bezpieczeństwa na skutek umyślnego działania	

	wspólnego lub uzupełniającego zainteresowania właściwych organów tych państw członkowskich; 27) »naruszenie ochrony danych« oznacza naruszenie bezpieczeństwa prowadzące do zniszczenia, utraty, zmiany lub jakiegokolwiek incydentu polegającego na niewłaściwym lub nieuprawnionym dostępie, ujawnieniu lub wykorzystaniu informacji, w tym – choć nie tylko – w odniesieniu do danych osobowych przekazywanych, przechowywanych lub w inny sposób przetwarzanych, na skutek umyślnego działania niezgodnego z prawem, zaniedbania lub wypadków. Naruszenie ochrony danych może dotyczyć poufności, dostępności i integralności danych.”;			niezgodnego z prawem, zaniedbania lub wypadku, prowadzące do zniszczenia, utraty, zmiany lub jakiegokolwiek innego zdarzenia polegającego na niewłaściwym lub nieuprawnionym dostępie, ujawnieniu lub wykorzystaniu informacji, w szczególności w odniesieniu do danych osobowych przekazywanych, przechowywanych lub w inny sposób przetwarzanych, przy czym naruszenie to może dotyczyć poufności, dostępności i integralności danych;”; 13) po art. 22 dodaje się art. 22a–22d w brzmieniu: (…) 2. Przez wspólną kontrolę rozumie się wszelkie kontrole, postępowania wyjaśniające oraz inne działania podejmowane przez państwa członkowskie w ramach wykonywania swoich obowiązków w celu zapewnienia właściwego stosowania przepisów podatkowych, prowadzone wspólnie przez właściwe organy co najmniej dwóch państw członkowskich i dotyczące co najmniej jednej osoby ponoszącej odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe, przy czym przez osobę rozumie się: a) osobę fizyczną, b) osobę prawną,	

				c) jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, d) inne niż określone w lit. a–c konstrukcje prawne dowolnego rodzaju i postaci, będące w posiadaniu aktywów lub zarządzające aktywami, które, wraz z dochodem pochodzącym z tych aktywów, podlegają opodatkowaniu;	
Art. 1 pkt. 2 w zakresie dodającym art. 5a ust. 1 i ust. 2 lit. a i b	2) dodaje się artykuł w brzmieniu: „ Artykuł 5a Przewidywalny związek 1. Na potrzeby wniosku, o którym mowa w art. 5, informacje, których dotyczy wniosek, mają przewidywalny związek, jeżeli w momencie składania wniosku, organ wnioskujący uważa, że zgodnie z jego prawem krajowym zasadne jest uznanie, że informacje, których dotyczy wniosek, będą istotne dla spraw podatkowych jednego lub kilku podatników, niezależnie od tego, czy identyfikuje się ich po imieniu i nazwisku/nazwie, czy w inny sposób, oraz że będą miały znaczenie do celów dochodzenia. 2. W celu wykazania przewidywalnego związku informacji, których dotyczy wniosek, organ podatkowy przekazuje co najmniej następujące informacje: a) cel podatkowy, dla którego złożono wniosek o udzielenie informacji; oraz b) wyszczególnienie informacji wymaganych przez administrację do celów stosowania lub egzekwowania prawa krajowego wnioskującego organu.	T	Art. 1 pkt 7 (dot. art. 10 ust. 1 i 2 uWIP)	7) art. 10 otrzymuje brzmienie: „Art. 10. 1. Wniosek o udzielenie informacji podatkowych zawiera: 1) dane identyfikujące podmiot, którego informacje podatkowe mają dotyczyć, w tym imię i nazwisko lub nazwę (firmę), adres lub inne posiadane dane niezbędne do identyfikacji podmiotu, którego wniosek dotyczy, jeżeli dane te są dostępne; 2) wskazanie zakresu żądanych informacji podatkowych; 3) stwierdzenie, że wyczerpano możliwości uzyskania informacji podatkowych na podstawie przepisów prawa krajowego wnioskującego państwa członkowskiego; 4) zobowiązanie do objęcia tajemnicą udzielonych informacji podatkowych zgodnie z przepisami prawa krajowego wnioskującego państwa członkowskiego;	

				5) wskazanie przewidywalnego związku informacji, których dotyczy wniosek. 2. W celu wykazania przewidywalnego związku informacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, organ podatkowy przekazuje co najmniej następujące informacje: 1) cel wykorzystania żądanych informacji podatkowych; 2) wskazanie, że zakres żądanych informacji jest istotny dla celów stosowania i wykonywania przepisów prawa podatkowego wnioskującego państwa członkowskiego.”;	
Art. 1 pkt. 2 w zakresie dodającym art. 5a ust. 3	3. W przypadku gdy wniosek, o którym mowa w art. 5, dotyczy grupy podatników, których nie można zidentyfikować indywidualnie, organ wnioskujący przekazuje organowi współpracującemu co najmniej następujące informacje: a) szczegółowy opis grupy; b) wyjaśnienie mającego zastosowanie prawa oraz faktów, na podstawie których istnieją podstawy, by sądzić, że podatnicy należący do grupy nie zastosowali się do obowiązującego prawa; c) wyjaśnienie, w jaki sposób informacje, których dotyczy wniosek, miałyby pomóc w ustaleniu, czy podatnicy należący do grupy zastosowali się do obowiązujących przepisów prawa; oraz d) w stosownych przypadkach – fakty i okoliczności związane z udziałem osoby trzeciej, która aktywnie przyczyniła się do potencjalnego niezgodnego z obowiązującym prawem działania podatników należących do grupy.”;	T	Art. 1 pkt 8 (dotyczy dodawanego art. 10a ustawy uWIP)	8) po art. 10 dodaje się art. 10a i art. 10b w brzmieniu: „Art. 10a. W przypadku gdy wniosek o udzielenie informacji podatkowych dotyczy grupy podatników, których nie można zidentyfikować indywidualnie, wniosek ten zawiera co najmniej następujące informacje: 1) szczegółowy opis grupy podatników; 2) wskazanie mających zastosowanie przepisów prawa oraz faktów, na podstawie których istnieją podstawy, aby sądzić, że podatnicy nie zastosowali się do obowiązujących przepisów prawa; 3) wyjaśnienie, w jaki sposób informacje, których	

				dotyczy wniosek, miałyby pomóc w ustaleniu, czy podatnicy zastosowali się do obowiązujących przepisów prawa; 4) w stosownych przypadkach – fakty i okoliczności wskazujące na udział osoby trzeciej, która czynnie przyczyniła się do potencjalnego, niezgodnego z obowiązującymi przepisami prawa działania podatników.	
Art. 1 pkt 3	3) art. 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Wniosek, o którym mowa w art. 5, może zawierać uzasadniony wniosek o przeprowadzenie postępowania administracyjnego. Jeżeli organ współpracujący jest zdania, że postępowanie administracyjne nie jest konieczne, niezwłocznie informuje organ wnioskujący o przyczynach swojej decyzji.”;	T	Art. 1 pkt 8 (dotyczy dodawanego art. 10b uWIP)	8) po art. 10 dodaje się art.art. 10b w brzmieniu: (…) Art. 10b. 1. Jeżeli w ocenie organu podatkowego występującego z wnioskiem o udzielenie informacji podatkowych istnieją przesłanki do przeprowadzenia postępowania, kontroli lub czynności, organ występuje z uzasadnionym wnioskiem o ich przeprowadzenie. 2. Jeżeli w ocenie organu podatkowego przeprowadzenie postępowania, kontroli lub czynności, o które wnioskuje właściwy organ państwa członkowskiego, nie jest konieczne, niezwłocznie informuje się ten organ o przyczynach odmowy ich przeprowadzenia.”;	

art. 1 pkt 4	4) art. 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Organ współpracujący udziela informacji, o których mowa w art. 5, najszybciej jak to możliwe, lecz nie później niż trzy miesiące od daty otrzymania wniosku. Jednak w przypadku gdy organ współpracujący nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na wniosek w stosownym terminie, informuje on organ wnioskujący natychmiast, a w każdym przypadku w ciągu trzech miesięcy od otrzymania wniosku, o powodach uniemożliwiających dotrzymanie terminu oraz o spodziewanym terminie udzielenia odpowiedzi. Termin nie może być dłuższy niż sześć miesięcy od daty otrzymania wniosku.	T	Art. 1 pkt 9 (dot. art. 11 ust. 3 i ust. 5 uWIP)	9) w art. 11: a) w ust. 3 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „Postępowanie powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.”, b) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. W przypadku braku możliwości udzielenia informacji podatkowych we właściwym terminie zawiadamia się właściwy organ państwa członkowskiego, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, podając przyczyny uniemożliwiające dotrzymanie terminu udzielenia informacji podatkowych oraz wskazując przewidywany termin udzielenia tych informacji, nie dłuższy niż 6 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.”;	
art. 1 pkt 4 w zakresie akapitu drugiego	Jednak w przypadku, gdy organ współpracujący posiada już te informacje, są one przekazywane w ciągu dwóch miesięcy od tej daty.”;	T	Taki przepis obowiązuje już w art. 11 ust. 3 zdanie drugie uWIP	3. Postępowanie powinno być zakończone bez zbędnej zwłoki, nie później jednak niż w terminie 6 miesięcy od dnia otrzymania wniosku. W przypadku gdy organ posiada już żądane informacje podatkowe, ich przekazanie następuje w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania wniosku.	

art.1 pkt 5	5) w art. 7 uchyla się ust. 5;	N			Zmiana redakcyjna – w celu uproszczenia przepisów ustawowych względem przepisów z dyrektywy nie uchylamy art. 11 ust. 5, ale go zmieniamy zgodnie z brzmieniem nadanym art. 7 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy.
art. 1 pkt 6 lit. a w zakresie zmiany art. 8 ust. 1	6) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie: „1. Właściwy organ każdego z państw członkowskich przekazuje w drodze wymiany automatycznej właściwemu organowi któregokolwiek z pozostałych państw członkowskich wszelkie informacje, którymi dysponuje w odniesieniu do rezydentów tego innego państwa członkowskiego, dotyczące następujących szczególnych kategorii dochodu i kapitału, zgodnie z ich interpretacją na mocy krajowych przepisów państwa członkowskiego przekazującego informacje: a) dochody z zatrudnienia; b) wynagrodzenia dyrektorów; c) ubezpieczenia na życie nieobjęte innymi unijnymi instrumentami prawnymi dotyczącymi wymiany informacji i innych podobnych środków; d) świadczenia emerytalne i rentowe; e) własność nieruchomości i dochody z tego tytułu; f) należności licencyjne. W odniesieniu do okresów rozliczeniowych rozpoczynających się w dniu 1 stycznia 2024 r. lub później państwa członkowskie starają się uwzględnić w przekazywanych informacjach, o których mowa w akapicie pierwszym, numer identyfikacji podatkowej (NIP) rezydentów wydawany przez państwo członkowskie zamieszkania. Każdego roku państwa członkowskie informują Komisję o co najmniej dwóch kategoriach dochodów i kapitału wymienionych w akapicie pierwszym, w odniesieniu do	T	Art. 1 pkt 10 (dotyczy zmian w art. 15 uWIP) Art. 13 W zakresie ostatniego akapitu – taki przepis obowiązuje już w Art. 14 ust. 1 pkt 11 ustawy o KAS	10) w art. 15: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: "1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej udziela z urzędu właściwemu organowi państwa członkowskiego dostępnych informacji podatkowych o dochodach z tytułu: 1) stosunku pracy; 2) stosunku służbowego; 3) spółdzielczego stosunku pracy; 4) pracy nakładczej; 5) zasiłków pieniężnych wypłaconych przez zakład pracy, o którym mowa w art. 32 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, oraz przez płatników, o których mowa w art. 42e ust. 1 tej ustawy; 6) działalności wykonywanej osobiście, o której mowa w art. 13 pkt 7 i 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych; 7) emerytur lub rent oraz innych świadczeń krajowych, o których mowa w art. 34 ust. 7	

	których przekazują one informacje dotyczące rezydentów innego państwa członkowskiego.			ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych; 8) praw autorskich lub praw pokrewnych, praw do projektów wynalazczych, znaków towarowych i wzorów zdobniczych, w tym również sprzedaży tych praw, z należności za udostępnienie tajemnicy receptury lub procesu produkcyjnego, za użytkowanie lub prawo do użytkowania urządzenia przemysłowego, handlowego lub naukowego, w tym także środka transportu, oraz za informacje związane ze zdobytym doświadczeniem w dziedzinie przemysłowej, handlowej lub naukowej (know-how).”, b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu: "1a. Przepis ust. 1 ma zastosowanie do dochodów osiągniętych w roku podatkowym przez podatników: 1) podatku dochodowego od osób fizycznych mających miejsce zamieszkania na terytorium danego państwa członkowskiego - w przypadku dochodów z tytułów określonych w ust. 1 pkt 1-8, 2) podatku dochodowego od osób prawnych mających siedzibę lub zarząd na terytorium danego państwa członkowskiego - w przypadku dochodów z tytułów określonych w pkt 8 - które zostały wykazane w deklaracjach składanych przez	

				płatników podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku dochodowego od osób prawnych.", c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu: „3. Informacje podatkowe, o których mowa w ust. 1, obejmują także numer identyfikacji podatkowej podatnika nadany przez państwo członkowskie miejsca zamieszkania, siedziby lub zarządu, jeżeli jest dostępny."; Art. 13. 1. Przepis art. 15 ust. 1 pkt 8 i ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do udzielania informacji podatkowych o dochodach uzyskanych po dniu 31 grudnia 2024 r. 2. Przepis art. 15 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się po raz pierwszy do udzielania informacji podatkowych o dochodach uzyskanych po dniu 31 grudnia 2023 r. **Art. 14 [Zadania Szefa KAS]** 1. Do zadań Szefa Krajowej Administracji Skarbowej należy: (…) 11) współpraca z właściwymi organami innych państw oraz organizacjami międzynarodowymi i instytucjami międzynarodowymi;	

art. 1 pkt 6 lit. a w zakresie zmiany art. 8 ust. 2	2. Przed dniem 1 stycznia 2024 r. państwa członkowskie informują Komisję o co najmniej czterech kategoriach wymienionych w akapicie pierwszym ust. 1, w odniesieniu do których właściwy organ każdego państwa członkowskiego przekazuje w drodze wymiany automatycznej właściwemu organowi któregokolwiek z pozostałych państw członkowskich informacje dotyczące rezydentów tego innego państwa członkowskiego. Takie informacje dotyczą okresów rozliczeniowych rozpoczynających się w dniu 1 stycznia 2025 r. lub później.”;	T	Taki przepis obowiązuje już w Art. 14 ust. 1 pkt 11 ustawy o KAS	**Art. 14 [Zadania Szefa KAS]** 1. Do zadań Szefa Krajowej Administracji Skarbowej należy: (…) 11) współpraca z właściwymi organami innych państw oraz organizacjami międzynarodowymi i instytucjami międzynarodowymi;	
Art. 1 pkt. 6 lit. b	b) w ust. 3 uchyla się akapit drugi;	N		Nie podlega implementacji	Uchylany przepis dyrektywy dotyczy obowiązku względem KE
Art. 1 pkt. 7 lit. a	7) w art. 8a wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 5 lit. a) otrzymuje brzmienie: „a) w przypadku informacji wymienianych na mocy ust. 1 – bezzwłocznie po wydaniu, zmianie lub odnowieniu interpretacji indywidualnych o wymiarze transgranicznym lub uprzednich porozumień cenowych i najpóźniej w terminie trzech miesięcy od zakończenia półrocza kalendarzowego, w którym interpretacje indywidualne o wymiarze transgranicznym lub uprzednie porozumienia cenowe zostały wydane, zmienione lub odnowione;”;	T	Art. 1 pkt 24 (dotyczy art. 77 ust. 5 uWIP)	24) w art. 77: (…) b) w ust. 5 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:: „Informacje, o których mowa w ust. 1, są przekazywane niezwłocznie, nie później niż w terminie:”;	
Art. 1 pkt. 7 lit. b	b) ust. 6 lit. b) otrzymuje brzmienie: „b) streszczenie interpretacji indywidualnej o wymiarze transgranicznym lub uprzedniego porozumienia cenowego, w tym opis stosownej działalności gospodarczej lub transakcji lub serii transakcji, oraz wszelkie inne informacje, które mogłyby pomóc właściwemu organowi w ocenie potencjalnego ryzyka podatkowego, nie prowadząc do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym;”;	T	Art. 1 pkt 24 (dotyczy art. 77 ust. 3 pkt 9 uWIP). W zakresie części „ nie prowadząc do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub	24) w art. 77: a) w ust. 3 pkt 9 otrzymuje brzmienie: „9) streszczenie interpretacji podatkowej, w tym opis stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego albo opis czynności planowanej lub rozpoczętej, lub streszczenie decyzji w sprawie cen transferowych, w szczególności wskazanie rodzaju i przedmiotu	

			do ujawnienia informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym;" - taki przepis obowiązuje już w Art. 77 ust. 4 uWIP	transakcji lub zespołu transakcji lub innych zdarzeń objętych decyzją oraz wszelkie inne informacje, które mogą pomóc właściwemu organowi państwa członkowskiego w ocenie potencjalnego ryzyka podatkowego;", 4. Opis, o którym mowa w ust. 3 pkt 9, sporządza się w sposób nieprowadzący do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej lub procesu produkcyjnego, lub informacji, które byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym.	
Art. 1 pkt. 8	8) dodaje się artykuł w brzmieniu: Artykuł 8ac **Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji przekazywanych przez 'operatorów platform'** 1. Każde państwo członkowskie podejmuje niezbędne środki w celu zobowiązania 'raportujących operatorów platform' do spełniania procedur należytej staranności i wypełniania obowiązków sprawozdawczych określonych w załączniku V sekcje II i III. Każde państwo członkowskie zapewnia również skuteczne wdrożenie i przestrzeganie tych środków zgodnie z załącznikiem V sekcja IV.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy Działu IIIA – automatyczna wymiana informacji o sprzedawcach uWIP)	23) po dziale III dodaje się dział IIIA w brzmieniu: „DZIAŁ IIIA Automatyczna wymiana informacji o sprzedawcach (…)"	
Art. 1 pkt. 8	8) dodaje się artykuł w brzmieniu: Artykuł 8ac **Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji przekazywanych przez 'operatorów platform'** (…) 2.Zgodnie z mającymi zastosowanie procedurami należytej staranności i obowiązkami sprawozdawczymi, o których mowa w załączniku V sekcje II i III, właściwy organ państwa	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75ze ust. 1 uWIP)	„Rozdział 6 Obowiązki organu Art. 75ze. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje, w drodze automatycznej wymiany,	

	członkowskiego, gdy miała miejsce sprawozdawczość zgodnie z ust. 1, w drodze wymiany automatycznej i w terminie określonym w ust. 3 przekazuje właściwemu organowi państwa członkowskiego, którego rezydentem jest ‘sprzedawca podlegający raportowaniu’ zgodnie z załącznikiem V sekcja II część D, oraz – jeżeli ‘sprzedawca podlegający raportowaniu’ świadczy usługi najmu nieruchomości – w każdym przypadku właściwemu organowi, w którym zlokalizowana jest nieruchomość, następujące informacje odnoszące się do każdego ‘sprzedawcy podlegającemu raportowaniu’: a)nazwę, adres siedziby statutowej i numer ’NIP’ oraz, w stosownych przypadkach, indywidualny numer identyfikacyjny, nadany zgodnie z ust. 4 akapit pierwszy, ‘raportującego operatora platformy’, a także nazwę ‘platformy’ lub nazwy ‘platform’, w odniesieniu do których ‘raportujący operator platformy’ dokonuje zgłoszenia; b)imię i nazwisko ‘sprzedawcy podlegającego raportowaniu’ będącego osobą fizyczną oraz nazwę prawną ‘sprzedawcy podlegającego raportowaniu’ będącego ‘podmiotem’; c) ‘główny adres’; d) każdy numer ‘NIP’ sprzedawcy podlegającego raportowaniu, w tym każde państwo członkowskie wydania, lub, w przypadku braku numeru ‘NIP’, miejsce urodzenia ‘sprzedawcy podlegającego raportowaniu’ będącego osobą fizyczną; e) numer w rejestrze gospodarczym ‘sprzedawcy podlegającego raportowaniu’ będącego ‘podmiotem’; f) numer identyfikacyjny VAT ‘sprzedawcy podlegającego raportowaniu’, jeżeli numer taki jest dostępny; g) data urodzenia ‘sprzedawcy podlegającego raportowaniu’ będącego osobą fizyczną; h)‘identyfikator rachunku finansowego’, na który wpłacane jest ‘wynagrodzenie’ lub na poczet którego jest ono uznawane, jeżeli jest on dostępny dla ‘raportującego operatora platformy’ i jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, którego rezydentem jest ‘sprzedawca podlegający raportowaniu’ w rozumieniu załącznika V sekcja II część D, nie powiadomił właściwych organów wszystkich pozostałych państw członkowskich o tym, że nie zamierza korzystać w tym celu z ‘identyfikatora rachunku finansowego’; i) jeżeli jego imię i nazwisko/nazwa są inne niż imię i nazwisko/nazwa ‘sprzedawcy podlegającego raportowaniu’ – oprócz ‘identyfikatora rachunku finansowego’ – imię i nazwisko/nazwa posiadacza rachunku finansowego, na który wpłacane jest ‘wynagrodzenie’ lub na poczet którego jest ono uznawane, w zakresie dostępnym dla ‘raportującego operatora platformy’, a także wszelkie inne informacje finansowe umożliwiające identyfikację dostępne dla ‘raportującego			właściwemu organowi państwa uczestniczącego: 1) którego rezydentem jest sprzedawca podlegający raportowaniu oraz 2) w którym położona jest nieruchomość – w przypadku sprzedawcy podlegającego raportowaniu, który świadczy usługi udostępnienia nieruchomości – informacje odnoszące się do każdego sprzedawcy podlegającego raportowaniu określone w art. 75c.	

	operatora platformy' w odniesieniu do tego posiadacza rachunku; j)każde państwo członkowskie, którego rezydentem jest 'sprzedawca podlegający raportowaniu' zgodnie z załącznikiem V sekcja II część D; k) łączne 'wynagrodzenie' wypłacone lub uznane w ciągu każdego kwartału 'okresu sprawozdawczego' oraz liczba 'stosownych czynności', z tytułu których 'wynagrodzenie' to zostało wypłacone lub uznane; l)wszelkie składki, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez 'raportującego operatora platformy' w każdym kwartale 'okresu sprawozdawczego'. Jeżeli 'sprzedawca podlegający raportowaniu' świadczy usługi w zakresie najmu nieruchomości, przekazuje się następujące dodatkowe informacje: a) adres każdej 'grupy obiektów najmu' określony na podstawie procedur opisanych w załączniku V sekcja II część E oraz odnośny numer wpisu do księgi wieczystej lub jego odpowiednik zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego, w którym znajduje się dana nieruchomość, jeżeli taki numer istnieje; b) łączne 'wynagrodzenie' wypłacone lub uznane w ciągu każdego kwartału 'okresu sprawozdawczego' oraz liczba 'stosownych czynności' w odniesieniu do każdej 'grupy obiektów najmu'; c) w stosownych przypadkach – liczba dni, przez które każda 'grupa obiektów najmu' była wynajmowana w 'okresie sprawozdawczym', oraz rodzaj każdej 'grupy obiektów najmu'. "				
Art. 1 pkt 8	8) dodaje się artykuł w brzmieniu: Artykuł 8ac **Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji przekazywanych przez 'operatorów platform'** (…) 3.Przekazanie informacji zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu odbywa się przy użyciu standardowego formatu elektronicznego, o którym mowa w art. 20 ust. 4, w terminie dwóch miesięcy od zakończenia 'okresu sprawozdawczego', którego dotyczą obowiązki sprawozdawcze mające zastosowanie do 'raportującego operatora platformy'. Pierwsze informacje muszą zostać przekazane za 'okresy sprawozdawcze' począwszy od dnia 1 stycznia 2023 r.	T	Art. 1 pkt 13 (dot. art. 75ze ust. 3 i 4 uWIP)	"3. Automatyczna wymiana informacji odbywa się: 1) w przypadku państw członkowskich – za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378, 2) w przypadku państw uczestniczących innych niż państwa członkowskie – za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu ustalonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych na podstawie wymagań oraz standardów określonych przez OECD w	

				zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji o sprzedawcach. 4. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w celu usprawnienia współpracy, może zawierać z właściwym organem innego państwa porozumienia dwustronne lub wielostronne w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji o sprzedawcach.	
Art. 1 pkt 8	8) dodaje się artykuł w brzmieniu: Artykuł 8ac **Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji przekazywanych przez 'operatorów platform'** (…) 4. W celu wywiązania się z obowiązków sprawozdawczych zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu każde państwo członkowskie określa niezbędne zasady, aby nałożyć na 'raportującego operatora platformy' w rozumieniu załącznika V sekcja I część A pkt 4 lit. b) wymóg rejestracji w Unii. Właściwy organ państwa członkowskiego rejestracji nadaje takiemu 'raportującemu operatorowi platformy' indywidualny numer identyfikacyjny. Państwa członkowskie określają zasady, na mocy których 'raportujący operator platformy' może wybrać rejestrację u właściwego organu jednego państwa członkowskiego zgodnie z zasadami opisanymi w załączniku V sekcja IV część F. Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu nałożenia wymogu, zgodnie z którym 'raportujący operator platformy' w rozumieniu załącznika V sekcja I część A pkt 4 lit. b), którego rejestracja została cofnięta zgodnie z załącznikiem V sekcja IV część F pkt 7, będzie mógł zarejestrować się ponownie, jedynie pod warunkiem przedstawienia organom zainteresowanego państwa członkowskiego odpowiednich gwarancji w odniesieniu do swojego zobowiązania do przestrzegania obowiązków	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy rozdziału 4 – Procedury rejestracji operatorów platform)	Rozdział 4 Procedury rejestracji operatorów platform (…) Ostatni akapit *(Komisja czyni – w drodze aktów wykonawczych – ustalenia praktyczne niezbędne do rejestracji i identyfikacji 'raportującego operatora platformy'. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.)* - nie podlega implementacji	

	sprawozdawczych w Unii, w tym wszelkich zaległych niewypełnionych obowiązków sprawozdawczych. Komisja czyni – w drodze aktów wykonawczych – ustalenia praktyczne niezbędne do rejestracji i identyfikacji ‘raportującego operatora platformy’. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.				
Art. 1 pkt 8	8) dodaje się artykuł w brzmieniu: Artykuł 8ac **Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji przekazywanych przez ‘operatorów platform’** (…) 5. Jeżeli ‘operatora platformy’ uznaje się za ‘wyłączonego operatora platformy’, właściwy organ państwa członkowskiego, któremu przedstawiono stosowne informacje zgodnie z załącznikiem V sekcja I część A pkt 3, powiadamia odpowiednio właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich, w tym również o ewentualnych późniejszych zmianach.	T	Art. 1 pkt 23 (dot. rozdziału 6 art. 75ze ust. 2)	2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej przekazuje do centralnego rejestru, o którym mowa w art. 75zf ust. 2, informacje, o których mowa w art. 75c pkt 2.	
Art. 1 pkt 8	8) dodaje się artykuł w brzmieniu: Artykuł 8ac **Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji przekazywanych przez ‘operatorów platform’** (…) 6. Do dnia 31 grudnia 2022 r. Komisja ustanowi centralny rejestr, w którym rejestrowane będą informacje podlegające powiadomieniu zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu oraz przekazywane zgodnie z załącznikiem V sekcja IV część F pkt 2. Centralny rejestr jest dostępny dla właściwych organów wszystkich państw członkowskich.	N		Nie podlega implementacji	Przepis dyrektywy odnosi się do obowiązku KE
Art. 1` pkt 8	8) dodaje się artykuł w brzmieniu: Artykuł 8ac	N		Nie podlega implementacji	Przepis dyrektywy odnosi się do obowiązku KE

	Zakres i warunki obowiązkowej automatycznej wymiany informacji przekazywanych przez 'operatorów platform' (…) 7. Na uzasadniony wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy Komisja w drodze aktów wykonawczych określa, czy informacje, które muszą być automatycznie wymieniane na mocy umowy między właściwymi organami zainteresowanego państwa członkowskiego a jurysdykcją spoza Unii, są – w rozumieniu załącznika V sekcja I część A pkt 7 – równoważne z informacjami określonymi w załączniku V sekcja III część B. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2. Państwo członkowskie wnioskujące o zastosowanie środka, o którym mowa w akapicie pierwszym, przesyła Komisji uzasadniony wniosek. Jeżeli Komisja uzna, że nie posiada wszystkich informacji niezbędnych do rozpatrzenia wniosku, kontaktuje się z zainteresowanym państwem członkowskim w terminie dwóch miesięcy od daty otrzymania wniosku i precyzuje, jakie dodatkowe informacje są wymagane. Kiedy Komisja posiada już wszystkie niezbędne informacje w terminie jednego miesiąca powiadamia o tym wnioskujące państwo członkowskie i przekazuje stosowne informacje komitetowi, o którym mowa w art. 26 ust. 2. Działając z własnej inicjatywy, Komisja przyjmuje akt wykonawczy, o którym mowa w akapicie pierwszym, dopiero po zawarciu przez państwo członkowskie z jurysdykcją spoza Unii umowy między właściwymi organami, która wymaga automatycznej wymiany informacji na temat sprzedawców uzyskujących dochód z działalności ułatwianej przez 'platformy'. Przy ustalaniu, czy informacje są równoważne w rozumieniu akapitu pierwszego w odniesieniu do 'stosownej czynności', Komisja należycie uwzględnia stopień, w jakim system, na którym opierają się takie informacje, odpowiada systemowi określonemu w załączniku V, w szczególności w odniesieniu do: (i) definicji 'raportującego operatora platformy', 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu', 'stosownej czynności'; (ii) procedur mających zastosowanie do celów identyfikacji 'sprzedawców podlegających raportowaniu'; (iii) obowiązków sprawozdawczych; oraz				

	(iv)zasad i procedur administracyjnych, jakie mają wdrożyć jurysdykcje spoza Unii, aby zapewnić skuteczne wykonywanie i przestrzeganie określonych w tym systemie procedur należytej staranności i obowiązków sprawozdawczych. Ta sama procedura ma zastosowanie do stwierdzenia, że dane informacje nie są już równoważne.”;				
Art. 1 pkt. 9 lit. a	9) w art. 8b wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1.Państwa członkowskie co roku przekazują Komisji statystyki dotyczące wolumenu automatycznej wymiany informacji na podstawie art. 8 ust. 1 i 3a, art. 8aa i 8ac oraz informacje dotyczące administracyjnych oraz innych odnośnych kosztów i korzyści związanych z dokonaną wymianą informacji oraz informacje na temat wszelkich potencjalnych zmian, zarówno dla administracji podatkowych, jak i osób trzecich.”;	T	Art. 1 pkt 28 (dotyczy art. 102 pkt 3 uWIP)	27) w art. 102 pkt 3 otrzymuje brzmienie: „3) przekazuje co roku Komisji Europejskiej statystyki dotyczące liczby przekazanych w danym roku kalendarzowym decyzji w sprawach cen transferowych i interpretacji podatkowych, o których mowa odpowiednio w art. 76 pkt 1 i 2, a także automatycznej wymiany informacji przekazywanych przez operatorów platform oraz, w zakresie, w jakim jest to możliwe, informacje dotyczące kosztów i korzyści związanych z dokonaną wymianą informacji podatkowych;”.	
Art. 1 pkt 9 lit. b	b) uchyla się ust. 2;	N		Nie podlega implementacji	Uchylany przepis dotyczy obowiązków KE oraz Rady
Art. 1 pkt 10 lit. a	10) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1.W celu wymiany informacji, o których mowa w art. 1 ust. 1, właściwy organ państwa członkowskiego może wystąpić z wnioskiem do właściwego organu innego państwa członkowskiego, aby urzędnicy upoważnieni przez wnioskujące państwo członkowskie mogli zgodnie z ustaleniami proceduralnymi określonymi przez państwo członkowskie, do którego kierowany jest wniosek:	T	Art. 1 pkt 12 (dot. art. 19 ust. 1, 2a i 3)	12) w art. 19: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w celu wymiany informacji podatkowych, może zawierać z właściwym organem państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, na jego	

	a)przebywać w urzędach, w których wykonują swoje obowiązki organy administracyjne współpracującego państwa członkowskiego; b) być obecni podczas postępowań administracyjnych prowadzonych na terytorium współpracującego państwa członkowskiego; c)w stosownych przypadkach, uczestniczyć w postępowaniach administracyjnych prowadzonych przez współpracujące państwo członkowskie za pośrednictwem elektronicznych środków komunikacji. Organ współpracujący odpowiada na wniosek złożony zgodnie z akapitem pierwszym w terminie 60 dni od otrzymania wniosku, potwierdzając organowi wnioskującemu swoją zgodę lub informując go o swojej uzasadnionej odmowie. Jeżeli informacje, których dotyczy wniosek, zawarte są w dokumentach, do których mają dostęp urzędnicy organu współpracującego, urzędnicy organu wnioskującego otrzymują kopie tych dokumentów.”;			wniosek lub z własnej inicjatywy, porozumienia w zakresie obecności upoważnionych przedstawicieli organów w urzędach oraz ich osobistego lub za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej udziału w postępowaniach w sprawie udzielenia informacji podatkowych, postępowaniach podatkowych lub w czynnościach kontrolnych przeprowadzanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, innego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego.”, b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu: „2a. Odpowiedzi na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego udziela się w terminie 60 dni od dnia jego otrzymania. Odmowa zawarcia porozumienia wymaga uzasadnienia.”, c) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Jeżeli w aktach sprawy są zawarte informacje podatkowe, których dotyczy wniosek właściwego organu państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, przedstawiciele właściwego organu tego państwa, w ramach zawartych porozumień, otrzymują kopie dokumentów zawierających te informacje.”,	

Art. 1 pkt 10 lit. b	b) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „W przypadku gdy urzędnicy organu wnioskującego są obecni podczas postępowania administracyjnego lub uczestniczą w postępowaniu administracyjnym za pośrednictwem elektronicznych środków komunikacji, mogą oni przesłuchiwać osoby fizyczne i analizować dokumentację, zgodnie z ustaleniami proceduralnymi określonymi przez współpracujące państwo członkowskie.”;	T	Art. 1 pkt 12 (dot. art. 19 ust. 4)	12) w art. 19: (…) d) w ust. 4 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „Upoważnieni przedstawiciele właściwego organu państwa członkowskiego lub państwa trzeciego biorący udział w postępowaniu w sprawie udzielenia informacji podatkowych, postępowaniu podatkowym lub w czynnościach kontrolnych mogą, osobiście lub za pośrednictwem środków komunikacji elektronicznej, w ramach zawartego porozumienia:”;	
Art. 1 pkt 11	11) art. 12 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3.Właściwy organ każdego z zainteresowanych państw członkowskich decyduje, czy chce wziąć udział w kontrolach jednoczesnych. W terminie 60 dni od otrzymania wniosku potwierdza on swoją zgodę lub przekazuje uzasadnioną odmowę organowi, który zaproponował kontrolę jednoczesną.”;	T	art. 7 (dotyczy art. 88 ust. 3 ustawy o KAS) art. 2 pkt 2 (dotyczy art. 291a ustawy Ordynacja podatkowa)	Art. 7. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 615, z późn. zm.)) w art. 88 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. W przypadku gdy obca władza wystąpiła o przeprowadzenie kontroli jednoczesnej, minister właściwy do spraw finansów publicznych potwierdza przystąpienie do kontroli albo odmawia przeprowadzenia kontroli, uzasadniając przyczynę odmowy, nie później niż w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku o przeprowadzenie takiej kontroli.”. Art. 2. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja	

				podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: (…) 2) w art. 291a § 3 otrzymuje brzmienie: „§ 3. W przypadku gdy obca władza wystąpiła o przeprowadzenie kontroli jednoczesnej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej potwierdza przystąpienie do kontroli albo odmawia przeprowadzenia kontroli, uzasadniając przyczynę odmowy, nie później niż w terminie 60 dni od dnia otrzymania wniosku o przeprowadzenie takiej kontroli.”;	
Art. 1 pkt 12	12) dodaje się sekcję w brzmieniu: „SEKCJA IIa Wspólne kontrole Artykuł 12a Wspólne kontrole 1. Właściwy organ co najmniej jednego państwa członkowskiego może zwrócić się do właściwego organu innego państwa członkowskiego (lub innych państw członkowskich) o przeprowadzenie wspólnej kontroli. Właściwe organy współpracujące udzielają odpowiedzi na wniosek w sprawie wspólnej kontroli w terminie 60 dni od daty jego otrzymania. Właściwe organy współpracujące, do których kierowany jest wniosek o przeprowadzenie wspólnej kontroli przez właściwy organ państwa członkowskiego, w przypadku istnienia uzasadnionych powodów mogą go odrzucić. 2. Wspólne kontrole są prowadzone przez właściwe organy wnioskującego państwa członkowskiego i współpracującego państwa członkowskiego w sposób uprzednio uzgodniony i skoordynowany, łącznie z ustaleniami językowymi, oraz zgodnie z prawem i wymogami proceduralnymi państwa członkowskiego, w	T	Art. 1 pkt 13 (dotyczy art. 22a – 22d uWIP)	13) po art. 22 dodaje się art. 22a-22d w brzmieniu: „Art. 22a. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może zwrócić się do właściwego organu państwa członkowskiego o przeprowadzenie wspólnej kontroli oraz wyrazić zgodę na przeprowadzenie wspólnej kontroli na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego. 2. Przez wspólną kontrolę rozumie się wszelkie kontrole, postępowania wyjaśniające oraz inne działania podejmowane przez państwa członkowskie w ramach wykonywania swoich obowiązków w celu zapewnienia właściwego stosowania przepisów podatkowych, prowadzone wspólnie przez właściwe organy co najmniej	

	którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli. W każdym państwie członkowskim, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli, właściwy organ tego państwa członkowskiego wyznacza przedstawiciela odpowiedzialnego za nadzorowanie i koordynowanie wspólnej kontroli w tym państwie członkowskim. Prawa i obowiązki urzędników państw członkowskich biorących udział we wspólnej kontroli, jeżeli są oni obecni w trakcie czynności dokonywanych w innym państwie członkowskim, są określane zgodnie z prawem państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli. Przestrzegając prawa państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli, urzędnicy innego państwa członkowskiego nie mogą wykonywać żadnych uprawnień, które wykraczałyby poza zakres uprawnień przyznanych im na mocy prawa ich państwa członkowskiego. 3. Bez uszczerbku dla ust. 2 państwo członkowskie, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli, podejmuje niezbędne środki w celu: a) zezwolenia, by urzędnicy innych państw członkowskich, którzy uczestniczą w czynnościach związanych ze wspólną kontrolą, przesłuchiwali osoby fizyczne i analizowali dokumentację wraz z urzędnikami państwa członkowskiego, w którym przeprowadzane są czynności w ramach wspólnej kontroli, zgodnie z ustaleniami proceduralnymi wskazanymi przez państwo członkowskie, w którym przeprowadzane są te czynności; b) zapewnienia, by dowody zgromadzone podczas czynności w ramach wspólnej kontroli mogły być oceniane, również pod kątem ich dopuszczalności, na tych samych warunkach prawnych jak w przypadku kontroli prowadzonej w tym państwie członkowskim, gdy uczestniczą w niej wyłącznie urzędnicy tego państwa członkowskiego, w tym w trakcie ewentualnej procedury dotyczącej skarg, weryfikacji lub procedury odwoławczej; oraz c) zapewnienia, by osoba lub osoby podlegające wspólnej kontroli lub których ta kontrola dotyczy korzystały z tych samych praw i miały takie same obowiązki jak w			dwóch państw członkowskich i dotyczące co najmniej jednej osoby ponoszącej odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe, przy czym przez osobę rozumie się: a) osobę fizyczną, b) osobę prawną, c) jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, d) inne niż określone w lit. a–c konstrukcje prawne dowolnego rodzaju i postaci, będące w posiadaniu aktywów lub zarządzające aktywami, które, wraz z dochodem pochodzącym z tych aktywów, podlegają opodatkowaniu; 3. Szef Krajowej Administracji Skarbowej udziela odpowiedzi na wniosek w sprawie przeprowadzenia wspólnej kontroli, w terminie 60 dni od dnia jego otrzymania. Odmowa uwzględnienia wniosku wymaga uzasadnienia. 4. Przed rozpoczęciem wspólnej kontroli Szef Krajowej Administracji Skarbowej uzgadnia z właściwymi organami państw członkowskich sposób jej skoordynowania, w tym język komunikacji, i prowadzenia czynności w ramach wspólnej kontroli. Art. 22b. 1. Upoważnieni przedstawiciele właściwego organu państwa członkowskiego biorący udział we wspólnej kontroli na terytorium	

	przypadku kontroli prowadzonej w tym państwie członkowskim, gdy uczestniczą w niej wyłącznie urzędnicy tego państwa członkowskiego, w tym w trakcie ewentualnej procedury dotyczącej skarg, weryfikacji lub procedury odwoławczej. 4. W przypadku gdy właściwe organy co najmniej dwóch państw członkowskich prowadzą wspólną kontrolę, starają się one uzgodnić fakty i okoliczności istotne dla wspólnej kontroli, a na podstawie wyników wspólnej kontroli dążą do osiągnięcia porozumienia w sprawie sytuacji podatkowej osoby lub osób objętych kontrolą. Ustalenia ze wspólnej kontroli uwzględnia się w sprawozdaniu końcowym. Kwestie uzgodnione przez właściwe organy są odzwierciedlane w sprawozdaniu końcowym i uwzględniane w odpowiednich instrumentach wydanych przez właściwe organy uczestniczących państw członkowskich w następstwie tej wspólnej kontroli. Z zastrzeżeniem akapitu pierwszego czynności właściwych organów państwa członkowskiego lub dowolnego z jego urzędników w następstwie wspólnej kontroli oraz wszelkie dalsze procedury toczące się w tym państwie członkowskim, takie jak decyzja organów podatkowych, procedura odwoławcza lub ugodowa w tym zakresie, odbywają się zgodnie z prawem krajowym tego państwa członkowskiego. 5. Osoby objęte kontrolą są informowane o wynikach wspólnej kontroli, w tym poprzez otrzymanie kopii sprawozdania końcowego, w terminie 60 dni od wydania sprawozdania końcowego.”;			Rzeczypospolitej Polskiej mają prawo: 1) przesłuchiwać świadków oraz strony w ramach przeprowadzanego dowodu z zeznań świadka lub przesłuchania strony; 2) przeglądać i utrwalać dokumenty i inne dowody związane ze sprawą. 2. Wspólna kontrola jest prowadzona zgodnie z przepisami prawa i wymogami proceduralnymi państwa członkowskiego, w którym są przeprowadzane czynności w ramach wspólnej kontroli. Art. 22c. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej: 1) wyznacza osoby zatrudnione lub funkcjonariuszy pełniących służbę w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej, 2) występuje o wyznaczenie osób zatrudnionych w organach podatkowych innych niż organy Krajowej Administracji Skarbowej - którzy będą uczestniczyć we wspólnej kontroli na zasadach i zgodnie z przepisami prawa państwa członkowskiego, w którym są przeprowadzane czynności w ramach wspólnej kontroli, z zastrzeżeniem, że nie mogą wykonywać uprawnień, które wykraczałyby poza zakres przyznany im na mocy przepisów	

				prawa obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej. 2. Osoby, o których mowa w ust. 1, dążą do uzgodnienia z upoważnionymi przedstawicielami właściwego organu państwa członkowskiego faktów oraz okoliczności istotnych dla celów wspólnej kontroli oraz na podstawie wyników wspólnej kontroli dążą do osiągnięcia porozumienia w sprawie sytuacji podatkowej osoby, której dotyczy wspólna kontrola. 3. W przypadku wspólnej kontroli, w ramach której czynności mają być prowadzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Szef Krajowej Administracji Skarbowej: 1) wyznacza osobę zatrudnioną lub funkcjonariusza pełniącego służbę w jednostce organizacyjnej Krajowej Administracji Skarbowej lub, 2)) występuje o wyznaczenie osoby zatrudnionej w organie podatkowym innym niż organ Krajowej Administracji Skarbowej - która będzie odpowiedzialna za nadzorowanie i koordynowanie wspólnej kontroli. 4. Do obowiązków osoby, o której mowa w ust. 3, należy także zapewnienie, aby upoważnieni przedstawiciele właściwego organu państwa członkowskiego, którzy uczestniczą w czynnościach prowadzonych w	

				ramach wspólnej kontroli, przesłuchiwali osoby fizyczne i analizowali dokumentację wraz z osobami, o których mowa w ust. 1, zgodnie z uzgodnieniami, o których mowa w ust. 4, oraz przepisami prawa obowiązującymi w Rzeczypospolitej Polskiej. Art. 22d. 1. Z przeprowadzenia wspólnej kontroli sporządza się sprawozdanie końcowe zawierające opis dokonanych ustaleń. Sprawozdanie przygotowują osoby, o których mowa w art. 22c ust. 1, we współpracy z właściwym organem państwa członkowskiego. 2. Osoby, o których mowa w art. 22c ust. 1, włączają sprawozdanie końcowe oraz dowody zgromadzone w trakcie prowadzenia wspólnej kontroli do akt sprawy prowadzonej przez organ uczestniczący we wspólnej kontroli. 3. Organ uczestniczący we wspólnej kontroli uwzględnia w podejmowanych działaniach wspólne ustalenia wskazane w sprawozdaniu końcowym. 4. Osobę, której dotyczy wspólna kontrola, informuje się o jej wynikach, w tym przez doręczenie kopii sprawozdania końcowego, w terminie 60 dni od dnia jego sporządzenia. 5. Osobie, której dotyczy wspólna kontrola, przysługują prawa i ciążą na niej obowiązki takie jak w ramach odpowiedniej kontroli,	

				postępowania wyjaśniającego lub innych działań prowadzonych bez udziału upoważnionych przedstawicieli właściwego organu państwa członkowskiego.	
art.1 pkt 13 lit. a	13) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „1. Informacje przekazywane między państwami członkowskimi w jakiejkolwiek formie zgodnie z niniejszą dyrektywą są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy krajowego prawa państwa członkowskiego, które informacje te otrzymuje. Takie informacje mogą być wykorzystywane do celów oceny, stosowania i egzekwowania prawa krajowego państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2, a także VAT i innych podatków pośrednich.”;	T	Informacje te są objęte tajemnicą skarbową na podstawie art. 297a OP	**Art. 297a [Udostępnienie informacji uzyskanych od państw UE]** § 1. Informacje podatkowe, o których mowa w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, uzyskane od państw członkowskich Unii Europejskiej lub akta zawierające takie informacje są udostępniane organom wymienionym w art. 297 oraz innym niż wymienione w tym przepisie organom podatkowym, gdy toczące się przed tym organem postępowanie lub czynności wykonywane przez ten organ są związane z prawidłowym określaniem podstaw opodatkowania i wysokości zobowiązania podatkowego lub wymiarem innych należności, których dochodzenie, zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, jest możliwe na wniosek obcego państwa. § 2. Udostępnianie informacji podatkowych, o których mowa w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, uzyskanych od państw niebędących państwami członkowskimi Unii Europejskiej	

				lub akt zawierających takie informacje następuje na zasadach określonych w § 1 oraz z uwzględnieniem umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, innych ratyfikowanych umów międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska, oraz innych umów międzynarodowych, których stroną jest Unia Europejska. § 3. Udostępnienie informacji dla celów innych niż wymienione w § 1 i 2 wymaga uzyskania zgody obcego państwa, od którego otrzymano informacje. § 4. Akta i dokumenty zawierające informacje, o których mowa w § 1 i 2, oznacza się klauzulą: "Tajemnica skarbowa", a ich przekazanie następuje w trybie przewidzianym dla dokumentów zawierających informacje niejawne o klauzuli "zastrzeżone".	
art.1 pkt 13 lit. b	b) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Informacje i dokumenty otrzymywane zgodnie z niniejszą dyrektywą mogą być wykorzystywane do celów innych niż te, o których mowa w ust. 1, o ile zezwoli na to właściwy organ państwa członkowskiego przekazującego informacje zgodnie z niniejszą dyrektywą i jedynie w zakresie, w jakim dopuszcza to prawo krajowe państwa członkowskiego właściwego organu otrzymującego informacje. Takie zezwolenie jest udzielane, jeśli informacje mogą zostać wykorzystane do podobnych celów w państwie członkowskim właściwego organu przekazującego informacje. Właściwy organ każdego państwa członkowskiego może przekazać właściwym organom pozostałych państw członkowskich wykaz celów, w jakich zgodnie z prawem	T	Przepis jest już zaimplementowany w art. 297a § 3 OP.	§ 3. Udostępnienie informacji dla celów innych niż wymienione w § 1 i 2 wymaga uzyskania zgody obcego państwa, od którego otrzymano informacje.	

	krajowym można wykorzystać informacje i dokumenty, innych niż cele, o których mowa w ust. 1. Właściwy organ, który otrzymuje informacje i dokumenty, może bez zezwolenia, o którym mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, wykorzystać te informacje oraz dokumenty w dowolnym celu wskazanym w wykazie przez państwo członkowskie przekazujące informacje.”;				
Art. 1 pkt 14 lit. a	14) w art. 20 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie: „2. Standardowy formularz, o którym mowa w ust. 1, zawiera co najmniej następujące informacje przekazywane przez organ wnioskujący: a) tożsamość osoby będącej przedmiotem sprawdzania lub dochodzenia, a w przypadku wniosków grupowych, o których mowa w art. 5a ust. 3, również szczegółowy opis grupy; b) cel podatkowy, dla którego potrzebna jest informacja.”;	T	Nie ma potrzeby implementacji przepisu z uwagi na aktualnie obowiązujący art. 10 uWIP oraz projektowany art. 1 pkt 8 (dotyczący art. 10a uWIP)	**Art. 10 [Zakres wniosku o udzielenie informacji podatkowych]** Wniosek o udzielenie informacji podatkowych zawiera: 1) dane identyfikujące podmiot, którego informacje podatkowe mają dotyczyć: imię i nazwisko lub nazwę (firmę), adres i inne posiadane dane niezbędne do identyfikacji podmiotu, którego wniosek dotyczy; 2) wskazanie zakresu żądanych informacji podatkowych i celu ich wykorzystania; 3) stwierdzenie, że wyczerpano możliwości uzyskania informacji podatkowych na podstawie przepisów prawa krajowego wnioskującego państwa członkowskiego; 4) zobowiązanie do objęcia tajemnicą udzielonych informacji podatkowych zgodnie z przepisami prawa krajowego wnioskującego państwa członkowskiego. 8) po art. 10 dodaje się art. 10a i art. 10b w brzmieniu: „Art. 10a. W przypadku gdy wniosek określony w art. 10 ust. 1, dotyczy grupy podatników,	

				których nie można zidentyfikować indywidualnie, wniosek ten zawiera co najmniej następujące informacje: 1) szczegółowy opis grupy; 2) wyjaśnienie mającego zastosowanie prawa oraz faktów, na podstawie których istnieją podstawy sądzić, że podatnicy nie zastosowali się do obowiązujących przepisów prawa; 3) wyjaśnienie, w jaki sposób informacje, których dotyczy wniosek, miałyby pomóc w ustaleniu, czy podatnicy zastosowali się do obowiązujących przepisów prawa; 4) w stosownych przypadkach – fakty i okoliczności, na udział osoby trzeciej, która czynnie przyczyniła się do potencjalnego, niezgodnego z obowiązującym prawem, działania podatników.	
Art. 1 pkt 14 lit. b	b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie: „3.Informacje w ramach wymiany spontanicznej i potwierdzenie ich odbioru zgodnie z, odpowiednio, art. 9 i 10, wnioski o doręczenia zgodnie z art. 13, informacje zwrotne zgodnie z art. 14 oraz informacje przekazywane zgodnie z art. 16 ust. 2 i 3 oraz art. 24 ust. 2 przesyła się przy użyciu standardowych formularzy przyjętych przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2. (…)”	T	Przepis jest już zaimplementowany poprzez art. 22 i 23 uWIP	**Art. 22 [Formularze do wymiany informacji]** Wymiana informacji podatkowych następuje za pomocą środków komunikacji elektronicznej, przy użyciu standardowych formularzy do wymiany informacji, o których mowa w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378. W przypadku braku możliwości wymiany informacji podatkowych za pomocą środków komunikacji elektronicznej wymiany	

				dokonuje się w postaci papierowej. **Art. 23 [Odesłanie do Ordynacji podatkowej]** 1. W sprawach nieuregulowanych w art. 8-14 stosuje się odpowiednio przepisy działu IV rozdziałów 1, 2 i 5, rozdziału 6, z wyłączeniem art. 156 § 2 i 3, rozdziałów 8, 9, 11 i 14 oraz art. 143 ustawy - Ordynacja podatkowa. 2. Do doręczania pism w zakresie spraw, o których mowa w niniejszym dziale, stosuje się przepisy art. 154a i art. 154b ustawy - Ordynacja podatkowa.	
Art. 1 pkt 14 lit. b	b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie: (…) 4. Automatyczna wymiana informacji zgodnie z art. 8 i 8ac przebiega przy użyciu standardowego formatu elektronicznego służącego ułatwieniu takiej wymiany automatycznej, przyjętego przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.”;	T	Art. 1 pkt 23 (dot. art. 75ze ust. 3 uWIP)	3. Automatyczna wymiana informacji odbywa się: 1) w przypadku państw członkowskich – za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu określonego w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2015/2378, 2) w przypadku państw uczestniczących innych niż państwa członkowskie – za pomocą środków komunikacji elektronicznej, według formatu ustalonego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych na podstawie wymagań oraz standardów określonych przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju w zakresie	

				obowiązkowej automatycznej wymiany informacji o sprzedawcach.	
Art. 1 pkt. 15	15) w art. 21 dodaje się następujący ustęp: „7. Komisja opracowuje i zapewnia techniczne i logistyczne wsparcie bezpiecznego centralnego interfejsu współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, na którym państwa członkowskie komunikują się przy użyciu standardowych formularzy na mocy art. 20 ust. 1 i 3. Do tego interfejsu dostęp mają właściwe organy wszystkich państw członkowskich. Na potrzeby gromadzenia statystyk Komisja ma dostęp do informacji o wymianach zapisanych na interfejsie, które można automatycznie pobrać. Komisja ma dostęp wyłącznie do danych anonimowych i zagregowanych. Dostęp Komisji pozostaje bez uszczerbku dla obowiązku państw członkowskich do przedstawiania statystyk dotyczących wymiany informacji zgodnie z art. 23 ust. 4. Komisja czyni – w drodze aktów wykonawczych – konieczne ustalenia praktyczne. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2.”;	N		Nie podlega implementacji	Przepis dotyczy obowiązków KE
Art. 1 pkt 16	16) art. 22 ust. 1a otrzymuje brzmienie: „1a. W celach wykonania i egzekwowania przepisów prawa państw członkowskich przyjętych dla wdrożenia niniejszej dyrektywy oraz w celu zapewnienia funkcjonowania współpracy administracyjnej, którą ta dyrektywa ustanawia, państwa członkowskie zapewniają przepisami prawa dostęp organów podatkowych do mechanizmów, procedur, dokumentów i informacji, o których mowa w art. 13, 30, 31, 32a i 40 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 (*1). (*1) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniająca rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylająca dyrektywę Parlamentu	T	Przepisy zostały zaimplementowane w art. 20 pkt 3 ustawy o Systemie Informacji Finansowej	**Art. 20 [Wykonywanie ustawowych zadań Szefa KAS]** Organ właściwy może przetwarzać dane zgromadzone w SInF w celu: 3) wymiany informacji podatkowych, o której mowa w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz.U. z 2021 r. poz. 626 i 2105 oraz z 2022 r. poz. 1301) oraz rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie	

	Europejskiego i Rady 2005/60/WE oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE (Dz.U. L 141 z 5.6.2015, s. 73).";"			współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.).	
Art. 1 pkt 17	17) art. 23a ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Informacje przekazywane Komisji przez państwo członkowskie na podstawie art. 23, a także wszelkie sprawozdania lub dokumenty sporządzone przez Komisję z wykorzystaniem takich informacji, mogą być przekazywane innym państwom członkowskim. Takie przekazane informacje są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i korzystają z takiej ochrony, jaką objęte są podobne informacje na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego, które je otrzymało. Państwa członkowskie mogą wykorzystywać sporządzone przez Komisję sprawozdania i dokumenty, o których mowa w akapicie pierwszym, jedynie do celów analitycznych i nie mogą ich publikować ani udostępniać żadnej innej osobie ani żadnemu innemu podmiotowi bez wyraźnej zgody Komisji. Niezależnie od akapitu pierwszego i drugiego Komisja może opublikować zanonimizowane roczne zestawienia danych statystycznych, które państwa członkowskie przekazały jej zgodnie z art. 23 ust. 4.”;	N		Nie podlega implementacji	Przepis dyrektywy dotyczy obowiązków organów administracyjnych wobec KE
Art. 1 pkt 18	18) art. 25 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 25 Ochrona danych 1. Wszelka wymiana informacji na mocy niniejszej dyrektywy podlega rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 (*2). Jednak do celów prawidłowego stosowania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie ograniczają zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 13, art. 14 ust. 1 oraz w art. 15 rozporządzenia (UE) 2016/679 w stopniu wymaganym w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 23 ust. 1 lit. e) tego rozporządzenia.	T	Art. 1 pkt 4 i 5 (dot. art.6, 6b i 6c) Art. 1 pkt 23 (dot. art. 75g uWIP) Art. 1 pkt 23 (dot. art. 75j uWIP) Art. 1 pkt 16 Art.2 pkt 1 (dot. art. 86a lit. b Ordynacji podatkowej)	4) w art. 6 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) sporządzonym na piśmie zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;”; 5) po art. 6a dodaje się art. 6b i art. 6c w brzmieniu: „Art. 6b. 1. Raportująca instytucja finansowa w rozumieniu art. 24 ust. 1 pkt 44 oraz raportujący operator platformy w rozumieniu	przepisy dot. ochrony danych osobowych zostały zawarte w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725. W związku z tym, że są to akty powszechnie obowiązuje w Polsce nie jest konieczne powielanie tych przepisów w ustawie. Rozporządzenia te są stosowane bezpośrednio, a więc implementujemy art. 25 tylko w

	2. Do przetwarzania danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii na mocy niniejszej dyrektywy zastosowanie ma rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 (*3). Jednak do celów prawidłowego stosowania niniejszej dyrektywy ogranicza się zakres obowiązków i praw przewidzianych w art. 15, art. 16 ust. 1 oraz w art. 17–21 rozporządzenia (UE) 2018/1725 w stopniu wymaganym w celu zabezpieczenia interesów, o których mowa w art. 25 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia. 3. ‘Raportujące instytucje finansowe’, pośredników, ‘raportujących operatorów platform’ oraz właściwe organy państw członkowskich uznaje się za administratorów danych, gdy – działając samodzielnie lub wspólnie – określają cele i sposoby przetwarzania danych osobowych w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/679. 4. Niezależnie od ust. 1 każde państwo członkowskie zapewnia, aby, w zależności od przypadku, każda ‘raportująca instytucja finansowa’, pośrednik lub ‘raportujący operator platformy’, które podlegają jego jurysdykcji: a) informowali każdą zainteresowaną osobę fizyczną o tym, że dotyczące jej informacje zostaną zgromadzone i przekazane zgodnie z niniejszą dyrektywą; oraz b) udzielali każdej zainteresowanej osobie fizycznej wszelkich informacji, które dana osoba ma prawo uzyskać od administratora danych, w czasie wystarczającym do skorzystania z jej praw ochrony danych osobowych, w każdym przypadku, zanim informacje zostaną przekazane. Niezależnie od akapitu pierwszego lit. b) każde państwo członkowskie określa zasady, za pomocą których nakłada na ‘raportujących operatorów platform’ obowiązek informowania ‘sprzedawców podlegających raportowaniu’ o zgłoszonym ‘wynagrodzeniu’. 5. Informacje przetwarzane zgodnie z niniejszą dyrektywą są zatrzymywane przez okres nie dłuższy niż jest to konieczne do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy, a w każdym razie zgodnie z krajowymi			art. 75a ust. 1 pkt 14 są obowiązani do udzielenia osobie fizycznej, której informacje dotyczą, informacji o: 1) gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji zgodnie z ustawą oraz 2) przysługującym tej osobie prawie do uzyskania od administratora danych informacji, jakie ma prawo od tego administratora danych uzyskać, w czasie wystarczającym do skorzystania z jej praw do ochrony danych osobowych zanim informacje zostaną przekazane. 2. Raportująca instytucja finansowa w rozumieniu art. 24 ust. 1 pkt 44 oraz raportujący operator platformy w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14 zawiadamiają niezwłocznie odpowiednio osobę raportowaną w rozumieniu art. 24 ust. 1 pkt 21 i sprzedawcę w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 18 o naruszeniu bezpieczeństwa ich danych osobowych gromadzonych i przetwarzanych na potrzeby automatycznej wymiany informacji, w przypadku gdy istnieje prawdopodobieństwo, że naruszenie to wpłynie negatywnie na ochronę ich danych osobowych. Art. 6c. 1. W przypadku gdy doszło do naruszenia ochrony danych w związku z przetwarzaniem tych danych przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej na	zakresie w jakim jest to niezbędne do realizacji nowych obowiązków wynikających z dyrektywy DAC7. W związku z art. 25 ust. 5 dyrektywy należy wskazać, że art. 75j uWIP jest wystarczający na cele implementacji ust. 5. W związku z ust. 6 należy wskazać, że wyłączenia zawarte w art. 3-5a ustawy o ochronie danych osobowych są wystarczające na cele implementacji ust. 6.

	przepisami każdego administratora danych dotyczącymi przedawnienia. 6. Państwo członkowskie, w którym doszło do naruszenia ochrony danych, niezwłocznie zgłasza Komisji to naruszenie i wszelkie późniejsze działania naprawcze. Komisja niezwłocznie informuje wszystkie państwa członkowskie o naruszeniu ochrony danych, które zostało jej zgłoszone lub które jest jej znane, oraz o wszelkich działaniach naprawczych. Każde państwo członkowskie może zawiesić wymianę informacji z państwem członkowskim (państwami członkowskimi), w którym doszło do naruszenia ochrony danych, powiadamiając o tym na piśmie Komisję i zainteresowane państwo (państwa) członkowskie. Takie zawieszenie ma skutek natychmiastowy. Państwo (państwa) członkowskie, w którym doszło do naruszenia ochrony danych, bada, powstrzymuje naruszenie ochrony danych i podejmuje działania naprawcze oraz poprzez pisemne powiadomienie Komisji, występuje z wnioskiem o zawieszenie dostępu do CNN do celów niniejszej dyrektywy, jeżeli naruszenie ochrony danych nie może zostać niezwłocznie i odpowiednio powstrzymane. Na taki wniosek Komisja zawiesza dostęp do CCN tego państwa członkowskiego (tych państw członkowskich) do celów niniejszej dyrektywy. Po zgłoszeniu przez państwo członkowskie, w którym doszło do naruszenia ochrony danych, o naprawieniu naruszenia ochrony danych, Komisja przywraca dostęp do CCN zainteresowanemu państwu członkowskiemu (zainteresowanym państwom członkowskim) do celów niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy co najmniej jedno państwo członkowskie zwróci się do Komisji o wspólne sprawdzenie, czy działania naprawcze względem naruszenia ochrony danych były skuteczne, Komisja przywraca po sprawdzeniu dostęp do CCN takiemu zainteresowanemu państwu członkowskiemu (takim zainteresowanym państwom członkowskim) do celów niniejszej dyrektywy. W przypadku gdy naruszenie ochrony danych dotyczy centralnej bazy danych lub CCN do celów niniejszej dyrektywy i gdy może to mieć potencjalnie wpływ na			potrzeby wykonywania zadań wynikających z ustawy, Szef Krajowej Administracji Skarbowej niezwłocznie zgłasza Komisji Europejskiej to naruszenie, a także wszelkie późniejsze działania zmierzające do usunięcia naruszenia ochrony danych. 2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej może zawiesić w trybie natychmiastowym wymianę informacji podatkowych z państwem członkowskim, w którym doszło do naruszenia ochrony danych, jeżeli naruszenie to nie może zostać niezwłocznie i odpowiednio powstrzymane. O zawieszeniu wymiany informacji Szef Krajowej Administracji powiadamia na piśmie Komisję Europejską oraz zainteresowane państwo członkowskie. 3. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wyjaśnia okoliczności naruszenia ochrony danych, powstrzymuje naruszenie ochrony danych i podejmuje działania naprawcze, a jeżeli naruszenie ochrony danych nie może zostać niezwłocznie i odpowiednio powstrzymane, występuje do Komisji Europejskiej z wnioskiem o zawieszenie dostępu do wspólnej sieci łączności. 4. Po usunięciu naruszenia ochrony danych Szef Krajowej Administracji Skarbowej:	

	wymianę informacji między państwami członkowskimi za pośrednictwem CCN, Komisja bez zbędnej zwłoki informuje państwa członkowskie o naruszeniu ochrony danych i wszelkich podjętych działaniach naprawczych. Takie działania naprawcze mogą obejmować zawieszenie dostępu do centralnej bazy danych lub CCN do celów niniejszej dyrektywy do czasu naprawienia naruszenia ochrony danych. 7. Państwa członkowskie, wspomagane przez Komisję, dokonują uzgodnień praktycznych niezbędnych do wykonania niniejszego artykułu, w tym procedur w zakresie zarządzania naruszeniami ochrony danych, zgodnych z uznanymi na szczeblu międzynarodowym dobrymi praktykami i, w stosownych przypadkach, porozumieniem między współadministratorami danych, porozumieniem między podmiotem przetwarzającym a administratorem danych lub wzorami takich porozumień. (*2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1)." (*3) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).";"			1) przekazuje Komisji Europejskiej informację o usunięciu tego naruszenia; 2) może wystąpić z wnioskiem do Komisji Europejskiej o wspólne sprawdzenie, czy działania naprawcze podjęte w celu usunięcia naruszenia ochrony danych były skuteczne. 5. Szef Krajowej Administracji Skarbowej ustala procedury naprawcze na wypadek naruszenia ochrony danych, które niezwłocznie wdraża w życie w przypadku zaistnienia takiego naruszenia."; „Art. 75g. Raportujący operator platformy przekazuje sprzedawcy podlegającemu raportowaniu, w terminie określonym w art. 75b ust. 1, informacje, o których mowa w art. 75c, w zakresie, w jakim odnoszą się one do tego sprzedawcy. Przekazanie informacji następuje według jednolitego formatu określonego przez raportującego operatora platformy." „Art. 75j. Raportujący operator platformy jest obowiązany przechowywać informacje i dowody, o których mowa w art. 75b, art. 75g, art. 75k, art. 75l ust. 4, art. 75m i art. 75o–75q, przez okres 5 lat, licząc od końca roku, w którym upłynął termin do przekazania informacji o sprzedawcach.	

				„16) uchyla się art. 30;” Art. 2. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2021 r. poz. 1540, z późn. zm.[1)]) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 86a: (…) b) dodaje się § 11 i 12 w brzmieniu: „§ 11. Promotor i wspomagający przekazujący informację o schemacie podatkowym są obowiązani do udzielania na piśmie osobie fizycznej, której informacje dotyczą, informacji o: 1) gromadzeniu, przetwarzaniu i przekazywaniu informacji zgodnie z niniejszym rozdziałem oraz 2) przysługującym tej osobie prawie do uzyskania od administratora danych informacji, jakie ma prawo od tego administratora danych uzyskać, w czasie wystarczającym do skorzystania z jej praw do ochrony danych osobowych, zanim informacje zostaną przekazane. § 12. Promotor i wspomagający przekazujący informację o	

[1)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2021 r. poz.1598, 2076, 2105, 2262 i 2328 oraz z 2022 r. poz. 835, 974, 1265, 1301, 1933 i 2180.

				schemacie podatkowym zawiadamiają niezwłocznie na piśmie osobę fizyczną, której informacje dotyczą, o prawdopodobieństwie naruszenia bezpieczeństwa jej danych osobowych gromadzonych i przetwarzanych na potrzeby automatycznej wymiany informacji, w przypadku gdy istnieje prawdopodobieństwo, że naruszenie to wpłynie negatywnie na ochronę danych osobowych tej osoby fizycznej.”;	
Art. 1 pkt 19	19) art. 25a otrzymuje brzmienie: „Artykuł 25a Sankcje Państwa członkowskie przyjmują przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą dotyczących art. 8aa, 8ab i 8ac oraz przyjmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia stosowania tych sankcji. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.”;	T	Art. 1 pkt 26 i 27 (dot. art. 90b i 91) Art. 4 (dot. art. 80cb KKS)	Art. 90b. 1. Raportujący operator platformy w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14, który nie dopełnia obowiązku: 1) przekazania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji, o której mowa w art. 75b ust. 1, chyba że niedopełnienie obowiązku było wynikiem nieotrzymania informacji od sprzedawcy pomimo prawidłowych wezwań oraz zastosowania środków, o których mowa w art. 75o, 2) przekazania sprzedawcy podlegającemu raportowaniu informacji, o której mowa w art. 75g, 3) zastosowania się do ponownego wezwania, o którym mowa w art. 75i ust. 2, 4) stosowania procedur należytej staranności, w tym gromadzenia dokumentacji, określonych w dziale IIIA rozdziale 3,	

				5) powiadomienia Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, o którym mowa w art. 75t ust. 2, 6) jednorazowej rejestracji w Rzeczypospolitej polskiej w przypadku braku rejestracji w innym wybranym państwie członkowskim, 7) przekazania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji, o których mowa w art. 75zb ust. 7 lub art. 75zc ust. 1, 8) usunięcia w terminie nieprawidłowości stwierdzonych w toku kontroli, o której mowa w dziale IIIa rozdziale 5 – podlega karze pieniężnej. 2. Wyłączony operator platformy w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 23, który nie dopełnia obowiązku, o którym mowa w art. 75b ust. 4, podlega karze pieniężnej.”; 27) w art. 91: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Karę pieniężną, o której mowa w art. 89–90b, nakłada Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w drodze decyzji, w wysokości nie większej niż 1 000 000 zł.”, b) ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 89– 90b, Szef Krajowej Administracji Skarbowej	

				uwzględnia rodzaj i zakres niedopełnienia obowiązku oraz dotychczasowe wykonywanie określonych ustawą obowiązków przez podmiot, na który jest nakładana kara pieniężna, a także wysokość jego całkowitego obrotu za rok obrotowy poprzedzający rok nałożenia kary, a w przypadku podmiotu rozpoczynającego działalność - okres od rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej do dnia wszczęcia postępowania o nałożenie kary pieniężnej.”, c) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. Kara pieniężna, o której mowa w art. 89–90b, stanowi dochód budżetu państwa.”, d) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Kary pieniężne, o których mowa w art. 89–90b, podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji w zakresie egzekucji obowiązków o charakterze pieniężnym.”; **Art. 4.** W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2023 r. poz. 654 i 818) po art. 80c dodaje się art. 80ca i art. 80cb w brzmieniu: „Art. 80ca. § 1. Kto, działając w imieniu lub interesie instytucji finansowej lub instytucji obowiązanej, wbrew przepisom ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji	

				podatkowych z innymi państwami, nie dopełnia obowiązku udzielenia posiadanych informacji , o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 lub 1a tej ustawy, lub udziela tych informacji niezgodnie z posiadanymi danymi, podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych. § 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. Art. 80cb. § 1. Kto, działając w imieniu lub interesie raportującego operatora platformy, wbrew przepisom ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, nie dopełnia obowiązku: 1) stosowania procedur należytej staranności, w tym gromadzenia wymaganej dokumentacji, 2) przekazania Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej informacji o sprzedawcach, 3) jednorazowej rejestracji w Rzeczypospolitej Polskiej w przypadku braku rejestracji w innym wybranym państwie członkowskim, 4) usunięcia w terminie nieprawidłowości wskazanych w	

				wyniku kontroli, o którym mowa w art. 75zb ust. 4 tej ustawy, podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych. § 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe.”.	
Art. 1 pkt 20	20) dodaje się załącznik V w brzmieniu określonym w załączniku do niniejszej dyrektywy.	N		Nie podlega implementacji	Przepis techniczny
Art. 2	Artykuł 2 1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 31 grudnia 2022 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie informują o tym Komisję. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2023 r. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie. 2. W drodze odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu państwa członkowskie przyjmą i opublikują do dnia 31 grudnia 2023 r. przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 pkt 1 lit. d) niniejszej dyrektywy w odniesieniu do art. 3 pkt 26 dyrektywy 2011/16/UE oraz art. 1 pkt 12 niniejszej dyrektywy w odniesieniu do sekcji IIa dyrektywy 2011/16/UE. Niezwłocznie informują o tym Komisję. Państwa członkowskie stosują te przepisy najpóźniej od dnia 1 stycznia 2024 r.	T	Odnośnik nr 1 przy tytule, art. 8-18	1) Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 104 z 25.03.2021, str. 1). **Art. 8.** Raportujący operator platformy jest obowiązany dopełnić do dnia 31 grudnia 2024 r. procedur określonych w dziale IIIa rozdziale 3 ustawy zmienianej w art. 1 w przypadku sprzedawców, którzy byli zarejestrowani na platformie na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy. **Art. 9.** 1. Przepisy działu IIIa i działu VI ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą oraz art. 80cb ustawy zmienianej w art. 4	

	Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposoby dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie. 3. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.			stosuje się również do podmiotu, który w dowolnym momencie w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie niniejszej ustawy spełniał warunki uznania go za raportującego operatora platformy w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14 ustawy zmienianej w art. 1, przy czym taki raportujący operator platformy jest obowiązany dopełnić: 1) do dnia 31 grudnia 2024 r. procedur określonych w dziale IIIa rozdziale 3 ustawy zmienianej w art. 1 – w przypadku sprzedawców, którzy w tym okresie byli zarejestrowani na platformie; 2) do dnia 31 stycznia 2025 r. procedur określonych w dziale IIIa rozdziale 2 ustawy zmienianej w art. 1 – w przypadku czynności, których wykonanie umożliwił w tym okresie sprzedawcom podlegającym raportowaniu zidentyfikowanym zgodnie z pkt 1; 3) do dnia 31 grudnia 2024 r. obowiązku jednorazowej rejestracji albo powiadomienia o dokonanym wyborze innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, o którym mowa odpowiednio w art. 75u ust. 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1 – w przypadku gdy termin określony w tych przepisach upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. 2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, przepisów art. 75o ust. 5	

				i 6 ustawy zmienianej w art. 1 nie stosuje się. 3. Nie podlega karze pieniężnej, o której mowa w art. 90b pkt 1 i 2 ustawy zmienianej w art. 1, raportujący operator platformy w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14 tej ustawy, posiadający dowody na to, że bezskutecznie wystąpił ponownie o informacje zgodnie z art. 75o ust. 4 tej ustawy lub że wystąpienie do sprzedawcy nie było możliwe, w przypadku czynności, których wykonanie umożliwił temu sprzedawcy w okresie od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia poprzedzającego dzień wejścia w życie niniejszej ustawy. W takim przypadku nie wszczyna się postępowania w sprawach o przestępstwa skarbowe lub wykroczenia skarbowe. **Art. 10.** Na potrzeby przekazania w 2025 r. informacji o sprzedawcach, o której mowa w art. 75b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, przyjmuje się, że: 1) pierwszym okresem sprawozdawczym jest 2023 r.; 2) drugim okresem sprawozdawczym jest 2024 r. **Art. 11.** Listę państw i terytoriów, o której mowa w art. 75a ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, zamieszcza się w Biuletynie Informacji Publicznej po raz pierwszy w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. **Art. 12.** Do postępowań w sprawie udzielenia informacji podatkowych wszczętych i	

				niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 11 ust. 3 i 5 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym. **Art. 13.** 1. Przepis art. 15 ust. 1 pkt 8 i ust. 1a ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do udzielania informacji podatkowych o dochodach uzyskanych po dniu 31 grudnia 2024 r. 2. Przepis art. 15 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się po raz pierwszy do udzielania informacji podatkowych o dochodach uzyskanych po dniu 31 grudnia 2023 r. **Art. 14.** Przepisy art. 19 ust. 2a ustawy zmienianej w art. 1 stosuje się do wniosków otrzymanych od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. **Art. 15.** Do postępowań w sprawie nałożenia kary pieniężnej wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy art. 91 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym. **Art. 16.** Do spraw, o których mowa w art. 4 ustawy zmienianej w art. 1, niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się art. 4 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. **Art. 17.** Do wystąpień obcych władz o przeprowadzenie kontroli	

				jednoczesnej otrzymanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 291a § 3 ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu dotychczasowym, oraz art. 88 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 7, w brzmieniu dotychczasowym. **Art. 18.** Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2024 r., z wyjątkiem art. 6 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2024 r.	
Art. 3	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N		Nie podlega implementacji	Przepisy dot. obowiązywania dyrektywy
Art. 4	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N		Nie podlega implementacji	Przepisy dot. obowiązywania dyrektywy
Załącznik V Sekcja I pkt A.1	1. »Platforma« oznacza każde oprogramowanie, w tym stronę internetową lub jej część, oraz wszelkie aplikacje, w tym aplikacje mobilne, które są dostępne dla użytkowników i które umożliwiają ‘sprzedawcom’ łączność z innymi użytkownikami w celu wykonywania ‘stosownej czynności’, bezpośrednio lub pośrednio, na rzecz takich użytkowników. Pojęcie to obejmuje także wszelkie ustalenia dotyczące poboru i zapłaty ‘wynagrodzenia’ z tytułu ‘stosownej czynności’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 12)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 14) platformie – rozumie się przez to, z zastrzeżeniem ust. 2, oprogramowanie, w tym stronę internetową lub jej część, oraz aplikacje, w tym aplikacje mobilne, które są dostępne dla użytkowników i które umożliwiają sprzedawcom łączność z innymi użytkownikami w celu wykonywania, bezpośrednio lub pośrednio, stosownej czynności na rzecz tych	

				użytkowników, przy czym pojęcie to obejmuje również ustalenia dotyczące poboru i wypłaty wynagrodzenia z tytułu stosownej czynności;	
Załącznik V Sekcja I pkt A.1	Pojęcie »platforma« nie obejmuje oprogramowania, które bez żadnej dalszej ingerencji w wykonywanie 'stosownej czynności' umożliwia wyłącznie wykonywanie dowolnej z poniższych czynności: a) przetwarzanie płatności w odniesieniu do 'stosownej czynności'; b) wystawianie przez użytkowników ofert lub reklamowanie przez nich 'stosownej czynności'; c) przekierowywanie lub przenoszenie użytkowników na 'platformę'.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 2)	2. Nie stanowi platformy oprogramowanie, które, nie ingerując w wykonywanie stosownej czynności, umożliwia wyłącznie: 1) przetwarzanie płatności w odniesieniu do stosownej czynności lub 2) wystawianie przez użytkowników ofert lub reklamowanie przez nich stosownej czynności, lub 3) przekierowywanie lub przenoszenie użytkowników na platformę.	
Załącznik V Sekcja I pkt A.2	»Operator platformy« oznacza każdy 'podmiot', który zawiera umowy ze 'sprzedawcami' w celu udostępnienia im całej 'platformy' lub jej części.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 10)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 10) operatorze platformy – rozumie się przez to podmiot, który zawiera umowy ze sprzedawcami w celu udostępnienia im platformy lub jej części;	
Załącznik V Sekcja I pkt A.3	»Wyłączony operator platformy« oznacza 'operatora platformy', który wykazuje co roku w sposób zadowalający właściwy organ państwa członkowskiego, któremu – zgodnie z przepisami określonymi w sekcji III część A pkt 1–A pkt 3 – 'operator platformy' musiałby w innym przypadku dokonać zgłoszenia, że cały model biznesowy tej 'platformy' jest taki, iż nie obejmuje ona 'sprzedawców podlegających raportowaniu'.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 23 oraz art. 75b ust. 4 oraz art. 75c pkt 2)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 23) wyłączonym operatorze platformy – rozumie się przez to operatora platformy wskazującego co roku właściwemu organowi, że przyjęty model biznesowy platformy nie obejmuje	

				sprzedawców podlegających raportowaniu; Rozdział 2 Procedury sprawozdawcze Art. 75b 4. Wyłączony operator platformy w terminie do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu sprawozdawczego wskazuje w informacji o sprzedawcach Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej, że przyjęty model biznesowy platformy nie obejmuje sprzedawców podlegających raportowaniu. Art. 75c. Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 2) informacje dotyczące wyłączonego operatora platformy, w przypadku, o którym mowa w art. 75b ust. 4: a) nazwę, b) adres pocztowy, c) adres elektroniczny oraz adresy stron internetowych, d) TIN, jeżeli jest dostępny, e) wskazanie, że przyjęty model biznesowy platformy nie obejmuje sprzedawców podlegających raportowaniu;	
Załącznik V Sekcja I pkt A.4	»Raportujący operator platformy« oznacza ‘operatora platformy’, innego niż ‘wyłączony operator platformy’, który znajduje się w dowolnej z poniższych sytuacji: a) jest rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim lub – w przypadku gdy ‘operator	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1, pkt 14, 15 i 16 oraz ust. 4)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…)	

	platformy' nie ma rezydencji do celów podatkowych w państwie członkowskim – spełnia dowolny z poniższych warunków: (i) jest zarejestrowany na mocy przepisów państwa członkowskiego; (ii) posiada swoje miejsce zarządu (w tym faktyczny zarząd) w państwie członkowskim; (iii) posiada stały zakład w państwie członkowskim i nie jest 'kwalifikowanym operatorem platformy spoza Unii'; b) nie jest ani rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim, ani nie jest zarejestrowany w państwie członkowskim, ani nie ma w państwie członkowskim swojego miejsca zarządu, ani nie posiada w państwie członkowskim stałego zakładu, ale ułatwia wykonywanie 'stosownej czynności' przez 'sprzedawców podlegających raportowaniu' lub 'stosownej czynności' dotyczącej najmu nieruchomości znajdującej się w państwie członkowskim, i nie jest 'kwalifikowanym operatorem platformy spoza Unii'.			14) raportującym operatorze platformy – rozumie się przez to raportującego operatora platformy z Unii Europejskiej i raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej; 15) raportującym operatorze platformy spoza Unii Europejskiej – rozumie się przez to operatora platformy, z wyjątkiem wyłączonego operatora platformy, umożliwiającego wykonywanie stosownej czynności dotyczącej udostępnienia nieruchomości położonej na terytorium państwa uczestniczącego lub przez sprzedawców podlegających raportowaniu, który nie jest raportującym operatorem platformy z Unii Europejskiej ani kwalifikowanym operatorem platformy spoza Unii Europejskiej; 4. Raportujący operator platformy z Unii Europejskiej będący rezydentem do celów podatkowych w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim nie jest obowiązany do wypełniania obowiązków określonych w niniejszym dziale. 16) raportującym operatorze platformy z Unii Europejskiej – rozumie się przez to operatora platformy, z wyjątkiem wyłączonego operatora platformy, będącego rezydentem do celów podatkowych w Rzeczypospolitej Polskiej lub innym państwie członkowskim, a	

				w przypadku gdy operator platformy nie ma rezydencji do celów podatkowych w państwie członkowskim, operatora platformy, który: a) jest zarejestrowany w państwie członkowskim, przy czym nie stanowi rejestracji dokonanie jednorazowej rejestracji zgodnie z art. 75u ust. 1, lub b) posiada miejsce zarządu, w tym faktyczny zarząd, w państwie członkowskim, lub c) posiada stały zakład w państwie członkowskim i nie jest kwalifikowanym operatorem platformy spoza Unii Europejskiej;	
Załącznik V Sekcja I pkt A.5	»Kwalifikowany operator platformy spoza Unii« oznacza ‘operatora platformy’, w odniesieniu do którego wszystkie ‘stosowne czynności’, które on ułatwia, są również ‘kwalifikowanymi stosownymi czynnościami’, oraz który jest rezydentem do celów podatkowych w ‘kwalifikowanej jurysdykcji spoza Unii’ lub, gdy taki ‘operator platformy’ nie ma rezydencji podatkowej w ‘kwalifikowanej jurysdykcji spoza Unii’, spełnia on dowolny z poniższych warunków: a) jest zarejestrowany na mocy przepisów ‘kwalifikowanej jurysdykcji spoza Unii’; lub b) posiada swoje miejsce zarządu (w tym faktyczny zarząd) w ‘kwalifikowanej jurysdykcji spoza Unii’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 6)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 6) kwalifikowanym operatorze platformy spoza Unii Europejskiej – rozumie się przez to operatora platformy, który jest rezydentem do celów podatkowych, jest zarejestrowany lub posiada miejsce zarządu, w tym faktyczny zarząd, w kwalifikowanej jurysdykcji spoza Unii Europejskiej, jeżeli wszystkie stosowne czynności, których wykonywanie umożliwia, są kwalifikowanymi stosownymi czynnościami;	

Załącznik V Sekcja I pkt A.6	»Kwalifikowana jurysdykcja spoza Unii« oznacza jurysdykcję spoza Unii, która zawarła ‘skuteczną kwalifikującą umowę między właściwymi organami’ z właściwymi organami wszystkich państw członkowskich, które zostały wskazane jako jurysdykcje raportowane w wykazie opublikowanym przez jurysdykcję spoza Unii.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 5 i ust. 6)	(…) 5) kwalifikowanej jurysdykcji spoza Unii Europejskiej – rozumie się przez to państwo lub terytorium spoza Unii Europejskiej, które zawarły skuteczną kwalifikującą umowę z wszystkimi państwami członkowskimi wskazanymi jako państwa raportowane w wykazie opublikowanym przez państwo lub terytorium spoza Unii Europejskiej;(…) 6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra listę państw i terytoriów, o których mowa w ust. 1 pkt 11 lit. b i c, i dokonuje jej bieżącej aktualizacji.	
Załącznik V Sekcja I pkt A.7	»Skuteczna kwalifikująca umowa między właściwymi organami« oznacza umowę między właściwymi organami państwa członkowskiego a jurysdykcją spoza Unii, która to umowa wymaga automatycznej wymiany informacji równoważnych informacjom określonym w sekcji III część B niniejszego załącznika, co potwierdzono w akcie wykonawczym zgodnie z art. 8ac ust. 7.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 17)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 17) skutecznej kwalifikującej umowie – rozumie się przez to umowę między państwem członkowskim a państwem lub terytorium spoza Unii Europejskiej przewidującą automatyczną wymianę informacji równoważnych informacjom, o których mowa w art. 75c, jeżeli w akcie wykonawczym przyjętym zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 26 ust. 2 dyrektywy	

				2011/16/UE, potwierdzono równoważność tych informacji;	
Załącznik V Sekcja I pkt A.8	»Stosowna czynność« oznacza jedną z poniższych czynności wykonywanych za ‘wynagrodzeniem’: a) najem nieruchomości zarówno mieszkalnych, jak i komercyjnych, a także wszelkich innych nieruchomości i miejsc parkingowych; b) ‘usługę świadczoną osobiście’; c) sprzedaż ‘towarów’; d) najem jakiegokolwiek środka transportu.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 20)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 20) stosownej czynności – rozumie się przez to jedną z poniższych czynności wykonywaną za wynagrodzeniem: a) udostępnienie nieruchomości, ich części, w tym pomieszczeń przynależnych, lub udziału w nieruchomościach, b) usługę świadczoną osobiście obejmującą pracę wykonywaną w trybie zadaniowym lub czasowym przez osobę fizyczną działającą niezależnie albo na rzecz lub w imieniu podmiotu, wykonywaną na żądanie użytkownika online lub fizycznie offline po umożliwieniu jej wykonania za pośrednictwem platformy, c) sprzedaż towarów, d) udostępnienie środka transportu – z wyjątkiem czynności wykonywanej przez sprzedawcę będącego pracownikiem raportującego operatora platformy lub powiązanego podmiotu operatora platformy;	

Załącznik V Sekcja I pkt A.8	Pojęcie »stosowna czynność« nie obejmuje czynności wykonywanej przez ‘sprzedawcę’ działającego w charakterze pracownika ‘raportującego operatora platformy’ lub powiązanego ‘podmiotu’ ‘operatora platformy’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 20	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 20) stosownej czynności – rozumie się przez to jedną z poniższych czynności wykonywaną za wynagrodzeniem: a) udostępnienie nieruchomości, ich części, w tym pomieszczeń przynależnych, lub udziału w nieruchomościach, b) usługę świadczoną osobiście obejmującą pracę wykonywaną w trybie zadaniowym lub czasowym przez osobę fizyczną działającą niezależnie albo na rzecz lub w imieniu podmiotu, wykonywaną na żądanie użytkownika online lub fizycznie offline po umożliwieniu jej wykonania za pośrednictwem platformy, c) sprzedaż towarów, d) udostępnienie środka transportu – z wyjątkiem czynności wykonywanej przez sprzedawcę będącego pracownikiem raportującego operatora platformy lub powiązanego podmiotu operatora platformy;	
Załącznik V Sekcja I pkt A.9	»Kwalifikowane stosowne czynności« oznaczają wszelkie ‘stosowne czynności’ objęte automatyczną wymianą na podstawie ‘skutecznej kwalifikującej umowy między właściwymi organami’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 7)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 7) kwalifikowanej stosownej czynności – rozumie	

				się przez to stosowne czynności objęte automatyczną wymianą na podstawie skutecznej kwalifikującej umowy;	
Załącznik V Sekcja I pkt A.10	»Wynagrodzenie« oznacza rekompensatę, w każdej formie, pomniejszoną o wszelkie składki, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez ‘raportującego operatora platformy’, wpłaconą lub uznaną na rzecz ‘sprzedawcy’ w związku ze ’stosowną czynnością’, przy czym kwota tej rekompensaty jest znana ‘operatorowi platformy’ lub ‘operator platformy’ może się w rozsądny sposób dowiedzieć, ile taka kwota wynosi.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 25)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 25) wynagrodzeniu – rozumie się przez to zapłatę, w dowolnej formie, pomniejszoną o składki, opłaty, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez raportującego operatora platformy, dokonaną lub uznaną na rzecz sprzedawcy w związku z wykonywaniem stosownej czynności, jeżeli wartość pieniężna tej zapłaty jest znana operatorowi platformy albo operator platformy jest w stanie, w rozsądny sposób, ustalić tę wartość.	
Załącznik V Sekcja I pkt A.11	»Usługa świadczona osobiście« oznacza usługę obejmującą pracę wykonywaną na czas lub w trybie zadaniowym przez co najmniej jedną osobę fizyczną działającą albo niezależnie, albo w imieniu ‘podmiotu’, która to praca jest wykonywana na żądanie użytkownika online albo fizycznie offline po ułatwieniu jej za pośrednictwem ‘platformy’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 20 – zawarta w definicji stosownej czynności)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 20) stosownej czynności – rozumie się przez to jedną z poniższych czynności wykonywaną za wynagrodzeniem: (…) b) usługę świadczoną osobiście obejmującą pracę wykonywaną w trybie zadaniowym lub czasowym przez	

				osobę fizyczną działającą niezależnie albo na rzecz lub w imieniu podmiotu, wykonywaną na żądanie użytkownika online lub fizycznie offline po umożliwieniu jej wykonania za pośrednictwem platformy,	
Załącznik V Sekcja I pkt B.1	»Sprzedawca« oznacza użytkownika ‘platformy’ będącego albo osobą fizyczną, albo ‘podmiotem’, który to użytkownik w każdym momencie ‘okresu sprawozdawczego’ jest zarejestrowany na ‘platformie’ i wykonuje ‘stosowną czynność’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 18)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 18) sprzedawcy – rozumie się przez to użytkownika platformy będącego osobą fizyczną albo podmiotem, który w dowolnym momencie okresu sprawozdawczego jest zarejestrowany na platformie i wykonuje stosowną czynność;	
Załącznik V Sekcja I pkt B.2	»Aktywny sprzedawca« oznacza każdego ‘sprzedawcę’, który albo wykonuje ‘stosowną czynność’ w ‘okresie sprawozdawczym’, albo na rzecz którego wpłacane lub uznawane jest ‘wynagrodzenie’ w związku ze ‘stosowną czynnością’ w ‘okresie sprawozdawczym’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 1)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 1) aktywnym sprzedawcy – rozumie się przez to sprzedawcę, który wykonuje stosowną czynność w okresie sprawozdawczym albo na rzecz którego jest wypłacane lub uznawane wynagrodzenie w związku z wykonywaniem stosownej czynności w okresie sprawozdawczym;	
Załącznik V Sekcja I pkt B.3	»Sprzedawca podlegający raportowaniu« oznacza ‘aktywnego sprzedawcę’ niebędącego ‘wyłączonym sprzedawcą’, który jest rezydentem w państwie członkowskim lub który wynajął nieruchomość znajdującą się w państwie członkowskim.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 19)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 19) sprzedawcy podlegającym raportowaniu – rozumie się przez to aktywnego sprzedawcę niebędącego	

				wyłączonym sprzedawcą, który jest rezydentem w państwie uczestniczącym lub udostępnił nieruchomość położoną w państwie uczestniczącym;	
Załącznik V Sekcja I pkt B.4	»Wyłączony sprzedawca« oznacza dowolnego ‘sprzedawcę’: a) będącego ‘podmiotem rządowym’; b)będącego ‘podmiotem’, którego akcje są przedmiotem regularnego obrotu na uznanym rynku papierów wartościowych lub ‘podmiotem’ powiązanym ‘podmiotu’, którego akcje są przedmiotem regularnego obrotu na uznanym rynku papierów wartościowych; c) będącego ‘podmiotem’, któremu ‘operator platformy’ ułatwił ponad 2 000 ‘stosownych czynności’ w typie najmu nieruchomości w odniesieniu do ‘grupy obiektów najmu’ w ‘okresie sprawozdawczym’; lub d)któremu ‘operator platformy’ ułatwił mniej niż 30 ‘stosownych czynności’ w typie sprzedaży ‘towarów’ i w przypadku którego łączne ‘wynagrodzenie’ wypłacone lub uznane na jego rzecz nie przekroczyło 2 000 EUR w ‘okresie sprawozdawczym’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 24 oraz ust. 5)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 24) wyłączonym sprzedawcy – rozumie się przez to sprzedawcę: a) będącego: – rządem państwa uczestniczącego lub innego państwa lub terytorium, – jednostką terytorialną niższego szczebla państwa uczestniczącego lub innego państwa lub terytorium, w tym stanem, prowincją, okręgiem lub gminą, – agencją lub instytucją państwa uczestniczącego lub innego państwa lub terytorium będącymi w całości własnością danego państwa lub terytorium, lub wyżej wymienionych rządu lub jednostki terytorialnej, lub b) będącego podmiotem, którego akcje są przedmiotem regularnego obrotu na regulowanym rynku papierów wartościowych lub podmiotem powiązanym podmiotu, którego akcje są przedmiotem takiego obrotu, lub c) będącego podmiotem, któremu operator platformy umożliwił w okresie	

				sprawozdawczym wykonanie ponad 2 000 stosownych czynności dotyczących udostępnienia nieruchomości w odniesieniu do grupy obiektów, lub d) któremu operator platformy umożliwił w okresie sprawozdawczym wykonanie mniej niż 30 stosownych czynności dotyczących sprzedaży towarów, jeżeli łączne wynagrodzenie wypłacone lub uznane w tym okresie na jego rzecz nie przekroczyło równowartości 2 000 euro; 5. Kwotę, o której mowa w ust. 1 pkt 24 lit. d, oraz wyrażoną w euro albo w innej walucie obcej wartość wynagrodzenia przelicza się na złote według średniego kursu tych walut ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na pierwszy dzień roboczy okresu sprawozdawczego.	
Załącznik V Sekcja I pkt C.1	»Podmiot« oznacza osobę prawną lub porozumienie prawne, takie jak spółka, spółka osobowa, trust lub fundacja. 'Podmiot' jest 'podmiotem' powiązanym innego 'podmiotu', jeżeli jeden z 'podmiotów' kontroluje drugi 'podmiot' lub obydwa 'podmioty' pozostają pod wspólną kontrolą. W tym celu kontrola obejmuje bezpośrednią lub pośrednią własność ponad 50 % głosów i wartości w danym 'podmiocie'. W przypadku udziału pośredniego spełnienie wymogów posiadania ponad 50 % prawa własności w kapitale drugiego 'podmiotu' ustala się, mnożąc wysokości udziału na kolejnych poziomach. Uznaje się, że osoba posiadająca ponad 50 % praw głosu posiada 100 % tych praw.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 13 oraz ust. 3)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 13) podmiocie – rozumie się przez to osobę prawną, jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej lub trust, a także umowę, w szczególności spółki cywilnej, na podstawie której strony, które ją zawarły, zamierzają wspólnie realizować określone w niej cele lub zadania; 3. Podmiot jest podmiotem powiązanym innego podmiotu, jeżeli jeden z podmiotów kontroluje drugi podmiot lub	

				obydwa podmioty pozostają pod wspólną kontrolą, przy czym: 1) kontrola obejmuje posiadanie, bezpośrednio lub pośrednio, ponad 50% praw głosu lub 50% udziałów w kapitale w danym podmiocie; 2) w przypadku udziału pośredniego wymóg posiadania ponad 50% udziałów w kapitale lub praw głosu drugiego podmiotu ustala się, mnożąc wysokości udziałów na kolejnych poziomach; 3) uznaje się, że osoba posiadająca ponad 50% praw głosu posiada 100% tych praw.	
Załącznik V Sekcja I pkt C.2	»Podmiot rządowy« oznacza rząd państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji, wszelkie jednostki terytorialne niższego szczebla państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji (które obejmują stan, prowincje, okręgi lub gminy) lub każdą agencję lub instytucję państwa członkowskiego lub innej jurysdykcji będące w całości własnością danego państwa lub jurysdykcji lub którychkolwiek z wyżej wymienionych jednostek (każda zwana dalej »podmiotem rządowym«).	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 24 lit. a)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 24) wyłączonym sprzedawcy – rozumie się przez to sprzedawcę: a) będącego: – rządem państwa uczestniczącego lub innego państwa lub terytorium, – jednostką terytorialną niższego szczebla państwa uczestniczącego lub innego państwa lub terytorium, w tym stanem, prowincją, okręgiem lub gminą, – agencją lub instytucją państwa uczestniczącego lub innego państwa lub terytorium będącymi w całości własnością danego państwa lub terytorium,	

				lub wyżej wymienionych rządu lub jednostki terytorialnej, lub	
Załącznik V Sekcja I pkt C.3	»NIP« oznacza ‘numer identyfikacyjny podatnika’, wydany przez państwo członkowskie, lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 21)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 21) TIN – rozumie się przez to numer identyfikacyjny podatnika lub jego funkcjonalny odpowiednik w przypadku braku takiego numeru, stosowany przez państwo rezydencji do identyfikacji osoby fizycznej lub podmiotu w celach podatkowych, w tym NIP lub PESEL;	
Załącznik V Sekcja I pkt C.4	»Numer identyfikacyjny VAT« oznacza niepowtarzalny numer, przy pomocy którego dokonuje się identyfikacji podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem, która jest zarejestrowana do celów podatku od wartości dodanej.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 8)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 8) numerze identyfikacji VAT – rozumie się przez to niepowtarzalny numer służący do identyfikacji podatnika lub osoby prawnej niebędącej podatnikiem zarejestrowanej na potrzeby podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej;	
Załącznik V Sekcja I pkt C.5	»Główny adres« oznacza adres, który jest adresem głównego miejsca pobytu ‘sprzedawcy’ będącego osobą fizyczną, a także adres, który jest adresem siedziby ‘sprzedawcy’ będącego ‘podmiotem’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 2)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 2) głównym adresie – rozumie się przez to adres głównego miejsca pobytu sprzedawcy będącego osobą fizyczną albo adres siedziby	

				sprzedawcy będącego podmiotem;	
Załącznik V Sekcja I pkt C.6	»Okres sprawozdawczy« oznacza rok kalendarzowy, w odniesieniu do którego prowadzona jest sprawozdawczość zgodnie z sekcją III.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 9)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 9) okresie sprawozdawczym – rozumie się przez to rok kalendarzowy, za który jest przekazywana informacja o sprzedawcach, o której mowa w art. 75b ust. 1;	
Załącznik V Sekcja I pkt C.7	»Grupa obiektów najmu« oznacza wszystkie jednostki nieruchomości znajdujące się pod tym samym adresem ulicy, które są własnością tej samej osoby i które są oferowane do najmu na ‘platformie’ przez tego samego ‘sprzedawcę’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy wprowadzenia nowego działu IIIA w ustawie uWIP i w tym dziale art. 75a ust. 1 pkt 3)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 3) grupie obiektów – rozumie się przez to nieruchomości lub ich części położone pod tym samym adresem oraz udziały w tych nieruchomościach, będące własnością tej samej osoby i oferowane na platformie przez tego samego sprzedawcę;	
Załącznik V Sekcja I pkt C.8	»Identyfikator rachunku finansowego« oznacza dostępny dla ‘operatora platformy’ niepowtarzalny numer identyfikacyjny lub niepowtarzalne informacje referencyjne rachunku bankowego lub rachunku innych podobnych usług płatniczych, na który wpłaca się lub na którym uznaje się ‘wynagrodzenie’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 4)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 4) identyfikatorze rachunku finansowego – rozumie się przez to dostępny dla operatora platformy unikatowy identyfikator w rozumieniu art. 2 pkt 33 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, niepowtarzalny numer identyfikacyjny lub	

				niepowtarzalne informacje referencyjne rachunku bankowego, rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo−kredytowej lub innego rachunku służącego do wykonywania transakcji płatniczych, na który jest wypłacane lub na którym jest uznawane wynagrodzenie;	
Załącznik V Sekcja I pkt C.9	»Towary« oznaczają wszelkie rzeczowe aktywa trwałe.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 1 pkt 22)	Art. 75a. 1. Ilekroć w niniejszym dziale jest mowa o : (…) 22) towarach – rozumie się przez to rzeczy w rozumieniu art. 45 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny;	
Załącznik V Sekcja II pkt A	SEKCJA II **PROCEDURY NALEŻYTEJ STARANNOŚCI** Poniższe procedury mają zastosowanie do celów identyfikacji ‘sprzedawców podlegających raportowaniu’. A. ‘Sprzedawcy’ niepodlegający kontroli W celu określenia, czy ‘sprzedawca’ będący ‘podmiotem’ kwalifikuje się do bycia ‘wyłączonym sprzedawcą’ opisanym w sekcji I część B pkt 4 lit. a) i b), ‘raportujący operator platformy’ może polegać na dostępnych publicznie informacjach lub na potwierdzeniu uzyskanym od ‘sprzedawcy’ będącego ‘podmiotem’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75k pkt 1)	23) po dziale III dodaje się dział IIIA w brzmieniu: „DZIAŁ IIIA Automatyczna wymiana informacji o sprzedawcach Rozdział 3 Procedury należytej staranności Art. 75k. W celu ustalenia, czy sprzedawca jest wyłączonym sprzedawcą, o którym mowa w art. 75a pkt 24: 1) lit. a i b - raportujący operator platformy może polegać na dostępnych publicznie informacjach lub na potwierdzeniu uzyskanym od sprzedawcy będącego podmiotem;	

Załącznik V Sekcja II pkt A	Do celów ustalenia, czy ‘sprzedawca’ kwalifikuje się jako ‘sprzedawca wyłączony’ opisany w sekcji I część B pkt 4 lit. c) i d), ‘raportujący operator platformy’ może polegać na dostępnej dokumentacji.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75k pkt 2)	Art. 75k. W celu ustalenia, czy sprzedawca jest wyłączonym sprzedawcą, o którym mowa w art. 75a pkt 24: (…) 2) lit. c i d - raportujący operator platformy może polegać na dostępnej dokumentacji.	
Załącznik V Sekcja II pkt B.1	B. Gromadzenie informacji na temat ‘sprzedawców’ W odniesieniu do każdego ‘sprzedawcy’ będącego osobą fizyczną i niebędącego ‘wyłączonym sprzedawcą’ ‘raportujący operator platformy’ gromadzi wszystkie następujące informacje: a) imię i nazwisko; b) ‘główny adres’; c) każdy numer ‘NIP’ wydany ‘sprzedawcy’, w tym każde państwo członkowskie wydania, lub, w przypadku braku numeru ‘NIP’, miejsce urodzenia tego ‘sprzedawcy’; d) numer identyfikacyjny VAT ‘sprzedawcy’, jeżeli jest dostępny; e) data urodzenia.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75l ust. 2)	Art. 75l. (…) 2. Raportujący operator platformy jest obowiązany do gromadzenia informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3–6.	
Załącznik V Sekcja II pkt B.2	W odniesieniu do każdego ‘sprzedawcy’ będącego ‘podmiotem’ i niebędącego ’wyłączonym sprzedawcą’ ‘raportujący operator platformy’ gromadzi następujące informacje: a) nazwa prawna; b) ‘główny adres’; c) każdy numer ‘NIP’ wydany temu ‘sprzedawcy’, w tym każde państwo członkowskie wydania; d) numer identyfikacyjny VAT tego ‘sprzedawcy’, jeżeli jest dostępny; e) numer w rejestrze gospodarczym; f) istnienie ewentualnego stałego zakładu, za pośrednictwem którego wykonywane są w Unii ‘stosowne czynności’, jeżeli taki zakład jest dostępny, ze	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75l ust. 2)	Art. 75l. (…) 2. Raportujący operator platformy jest obowiązany do gromadzenia informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3–6.	

	wskazaniem każdego odnośnego państwa członkowskiego, w którym znajduje się taki stały zakład.				
Załącznik V Sekcja II pkt B.3	Niezależnie od części B pkt 1 i 2, ‘raportujący operator platformy’ nie jest zobowiązany do gromadzenia informacji, o których mowa w części B pkt 1 lit. b)–e) oraz w części B pkt 2 lit. b)–f), w przypadku gdy opiera się na bezpośrednim potwierdzeniu tożsamości i miejsca zamieszkania ‘sprzedawcy’ poprzez usługę identyfikacyjną udostępnioną przez państwo członkowskie lub Unię w celu potwierdzenia tożsamości i rezydencji podatkowej ‘sprzedawcy’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75l ust. 3 pkt 1 oraz ust. 5)	Art. 75l. (…) 3. Raportujący operator platformy jest zwolniony z obowiązku gromadzenia informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym wart. 75c: 1) pkt 3 lit. b–e oraz pkt 4 lit. b–f – w przypadku gdy potwierdzenie tożsamości i rezydencji sprzedawcy jest dokonywane za pomocą elektronicznej usługi identyfikacyjnej udostępnionej przez państwo uczestniczące lub Unię Europejską w celu potwierdzenia tożsamości i rezydencji sprzedawcy; 5. Zwolnienie na podstawie ust. 3 pkt 1 z obowiązku gromadzenia informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c nie zwalnia raportującego operatora platformy z obowiązku przekazania tych informacji w informacji o sprzedawcach.	
Załącznik V Sekcja II pkt B.4	Niezależnie od części B pkt 1 lit. c) oraz części B pkt 2 lit. c) i e) ‘raportujący operator platformy’ nie jest zobowiązany do gromadzenia numerów ‘NIP’ lub numerów w rejestrze gospodarczym, w zależności od przypadku, w żadnej z poniższych sytuacji:	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75l ust. 3 pkt 2)	Art. 75l. (…) 3. Raportujący operator platformy jest zwolniony z obowiązku gromadzenia informacji o	

	a) państwo członkowskie rezydencji ‘sprzedawcy’ nie wydaje ‘sprzedawcy’ numeru ‘NIP’ ani numeru w rejestrze gospodarczym; b) państwo członkowskie rezydencji ‘sprzedawcy’ nie wymaga gromadzenia numeru ‘NIP’ wydanego ‘sprzedawcy’.			aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym wart. 75c: (…) 2) pkt 3 lit. c i pkt 4 lit. c oraz e – w przypadku gdy państwo uczestniczące rezydencji sprzedawcy nie wydaje sprzedawcy TIN ani numeru we właściwym rejestrze podmiotów prowadzących działalność gospodarczą lub nie wymaga gromadzenia TIN nadanego sprzedawcy.	
Załącznik V Sekcja II pkt C.1	‘Raportujący operator platformy’ weryfikuje, czy informacje zgromadzone zgodnie z częścią A, częścią B pkt 1, częścią B pkt 2 lit. a)–e) oraz częścią E są wiarygodne, korzystając z wszystkich informacji i dokumentów dostępnych mu w jego dokumentacji, a także z wszelkich interfejsów elektronicznych udostępnianych nieodpłatnie przez państwo członkowskie lub Unię, w celu sprawdzenia ważności numeru ‘NIP’ lub numeru identyfikacyjnego VAT.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75m ust. 1)	Art. 75m. 1. Raportujący operator platformy weryfikuje, czy zgromadzone informacje o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3 i pkt 4 lit. a–e oraz informacje zgromadzone zgodnie z art. 75k i art. 75l ust. 4 są wiarygodne, korzystając z informacji i dokumentów dostępnych temu operatorowi w ramach prowadzonej działalności, a także z oprogramowania interfejsowego udostępnianego nieodpłatnie przez państwo członkowskie lub Unię Europejską w celu sprawdzenia ważności TIN lub numeru identyfikacyjnego VAT.	
Załącznik V Sekcja II pkt C.2	Niezależnie od części C pkt 1 w celu dopełnienia procedur należytej staranności zgodnie z częścią F pkt 2 ‘raportujący operator platformy’ może określić, czy informacje zgromadzone zgodnie z częścią A, częścią B pkt 1, częścią B pkt 2 lit. a)–e) oraz częścią E są wiarygodne, korzystając z informacji i dokumentów dostępnych mu w jego dokumentacji, którą można przeszukać elektronicznie.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75m ust. 2)	Art. 75m (…) 2. Obowiązek weryfikacji informacji, o którym mowa w ust. 1, uznaje się za spełniony również wtedy, gdy raportujący operator platformy zweryfikował te informacje, korzystając z	

				dokumentacji tego operatora, którą może przeszukać elektronicznie.	
Załącznik V Sekcja II pkt C.3	Do celów stosowania części F pkt 3 lit. b) i niezależnie od części C pkt 1 i 2, w przypadkach, w których ‘raportujący operator platformy’ ma powody sądzić, że którykolwiek z elementów informacji opisanych w części B lub E może być niedokładny na podstawie informacji dostarczonych przez właściwy organ państwa członkowskiego we wniosku dotyczącym konkretnego ‘sprzedawcy’, zwraca się on do tego ‘sprzedawcy’ o skorygowanie informacji, które uznano za nieprawidłowe, oraz dostarczenie dokumentów potwierdzających, danych lub informacji, które są wiarygodne i pochodzą z niezależnych źródeł, takich jak: a) ważny dokument identyfikacyjny wydany przez rząd; b) aktualne poświadczenie rezydencji podatkowej.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75q)	Art. 75q. W przypadku gdy na podstawie informacji przekazanych przez właściwy organ państwa uczestniczącego w skierowanym do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej wniosku dotyczącym sprzedawcy, raportujący operator platformy ma powody sądzić, że którakolwiek z informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3 i 4 oraz informacji, o których mowa w art. 75l ust. 4, może być nieprawidłowa, zwraca się do sprzedawcy o skorygowanie informacji, które uznano za nieprawidłowe, oraz przekazanie dokumentów, danych lub informacji, które są wiarygodne i pochodzą z niezależnych źródeł, w tym: 1) ważnego dokumentu identyfikacyjnego wydanego przez właściwy organ władzy publicznej; 2) aktualnego certyfikatu rezydencji podatkowej.	
Załącznik V Sekcja II pkt D.1	‘Raportujący operator platformy’ uznaje ‘sprzedawcę’ za rezydenta w państwie członkowskim, w którym znajduje się ‘główny adres’ ‘sprzedawcy’. Jeżeli nie jest to państwo członkowskie ‘głównego adresu’ ‘sprzedawcy’, ’raportujący operator platformy’ uznaje ‘sprzedawcę’ za rezydenta również w państwie członkowskim, w którym wydano numer ‘NIP’. Jeżeli ‘sprzedawca’ przekazał informacje dotyczące istnienia stałego zakładu zgodnie z	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75n ust.1-3)	Art. 75n. 1. Raportujący operator platformy uznaje sprzedawcę za rezydenta w państwie uczestniczącym, w którym znajduje się główny adres sprzedawcy.	

	częścią B pkt 2 lit. f), ‘raportujący operator platformy’ uznaje ‘sprzedawcę’ za rezydenta również w odpowiednim państwie członkowskim wskazanym przez ‘sprzedawcę’.			2. Jeżeli TIN został nadany sprzedawcy w państwie uczestniczącym innym niż państwo głównego adresu, raportujący operator platformy uznaje sprzedawcę za rezydenta również tego innego państwa. 3. Jeżeli sprzedawca przekazał informacje o istnieniu stałego zakładu, o którym mowa w art. 75c pkt 4 lit. f, raportujący operator platformy uznaje sprzedawcę za rezydenta również w państwie uczestniczącym, w którym istnieje ten stały zakład.	
Załącznik V Sekcja II pkt D.2	Niezależnie od części D pkt 1 ‘raportujący operator platformy’ uznaje ‘sprzedawcę’ za rezydenta w każdym państwie członkowskim potwierdzonym za pomocą elektronicznej usługi identyfikacyjnej udostępnionej przez państwo członkowskie lub Unię zgodnie z częścią B pkt 3.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75n ust.4)	Art. 75n. (…) 4. Bez względu na ust. 1–3 raportujący operator platformy uznaje sprzedawcę za rezydenta w każdym państwie uczestniczącym , w którym rezydencja sprzedawcy została potwierdzona za pomocą usługi identyfikacji elektronicznej, o której mowa w art. 75l ust. 3 pkt 1.	
Załącznik V Sekcja II pkt E	Jeżeli ‘sprzedawca’ wykonuje ‘stosowną czynność’ obejmującą najem nieruchomości, ‘raportujący operator platformy’ gromadzi adres każdej ‘grupy obiektów najmu’ oraz odnośny numer wpisu do księgi wieczystej, jeżeli taki numer wydano, lub jego odpowiednik zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego, w którym znajduje się dana nieruchomość.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75l ust. 2)	Art. 75l. (...) 2. Raportujący operator platformy jest obowiązany do gromadzenia informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3–6.	

Załącznik V Sekcja II pkt E	Jeżeli ‘raportujący operator platformy’ ułatwił ponad 2 000 ‘stosownych czynności’ poprzez najem Grupy obiektów najmu dla tego samego ‘sprzedającego’ będącego ‘podmiotem’, ‘raportujący operator platformy’ gromadzi dokumenty, dane lub informacje potwierdzające, że jednostki nieruchomości są własnością tego samego właściciela.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75l ust.4)	Art. 75l (…) 4. Jeżeli raportujący operator platformy umożliwił wykonanie ponad 2 000 stosownych czynności poprzez udostępnienie grupy obiektów dla tego samego sprzedającego będącego podmiotem, raportujący operator platformy jest obowiązany zgromadzić dokumenty, dane lub informacje potwierdzające, że poszczególne nieruchomości w ramach grupy obiektów stanowią własność tego samego podmiotu.	
Załącznik V Sekcja II pkt F.1	‘Raportujący operator platformy’ dopełnia procedur należytej staranności określonych w częściach A–E do dnia 31 grudnia ‘okresu sprawozdawczego’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75p ust. 1 pkt 1)	Art. 75p. 1. Raportujący operator platformy jest obowiązany dopełnić procedur należytej staranności określonych w art. 75k–75o do dnia: 1) 31 grudnia okresu sprawozdawczego;	
Załącznik V Sekcja II pkt F.2	Niezależnie od części F pkt 1 w przypadku ‘sprzedawców’, którzy już byli zarejestrowani na ‘platformie’ na dzień 1 stycznia 2023 r. lub na dzień, w którym ‘podmiot’ stał się ‘raportującym operatorem platformy’, wymaga się, aby procedury należytej staranności określone w częściach A–E zostały dopełnione do dnia 31 grudnia drugiego ‘okresu sprawozdawczego’ dla ‘raportującego operatora platformy’.	T	Art. 75p ust. 1 pkt 2.	Art. 75p. 1. Raportujący operator platformy jest obowiązany dopełnić procedur należytej staranności określonych w art. 75k–75o do dnia: 2) 31 grudnia drugiego okresu sprawozdawczego – w przypadku sprzedawców, którzy byli zarejestrowani na platformie na dzień, w którym podmiot stał się raportującym operatorem platformy.	

Załącznik V Sekcja II pkt F.3	Niezależnie od części F pkt 1 ‘raportujący operator platformy’ może polegać na procedurach należytej staranności przeprowadzonych w odniesieniu do poprzednich ‘okresów sprawozdawczych’, pod warunkiem że: a) informacje na temat ‘sprzedawców’ wymagane zgodnie z częścią B pkt 1 i 2 albo zgromadzono i zweryfikowano, albo potwierdzono w ciągu ostatnich 36 miesięcy; oraz b) ‘raportujący operator platformy’ nie ma podstawy, aby sądzić, że informacje zgromadzone zgodnie z częściami A, B i E są lub stały się niewiarygodne lub nieprawidłowe.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75p ust. 2)	Art. 75p (…) 2. Raportujący operator platformy może polegać na procedurach należytej staranności przeprowadzonych w odniesieniu do poprzednich okresów sprawozdawczych, pod warunkiem że: 1) informacje o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3 i 4 zgromadzono i zweryfikowano albo potwierdzono w ciągu ostatnich 36 miesięcy oraz 2) raportujący operator platformy nie ma podstaw, aby sądzić, że informacje o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3 i 4 oraz informacje, o których mowa w art. 75k i art. 75l ust. 4, są lub stały się niewiarygodne lub nieprawidłowe.	
Załącznik V Sekcja II pkt G	‘Raportujący operator platformy’ może postanowić, że dopełni procedur należytej staranności zgodnie z częściami A–F wyłącznie w odniesieniu do ‘aktywnych sprzedawców’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75l ust. 1)	Art. 75l. 1. Raportujący operator platformy jest obowiązany dopełnić określonych w niniejszym dziale procedur gromadzenia i weryfikacji danych o sprzedawcach oraz uznawania sprzedawcy za rezydenta danego państwa, zwanych dalej w niniejszym dziale „procedurami należytej staranności”, w odniesieniu do aktywnych sprzedawców.	

Załącznik V Sekcja II pkt H.1	‘Raportujący operator platformy’ może skorzystać z usług usługodawcy będącego osobą trzecią w zakresie dopełnienia obowiązków należytej staranności określonych w niniejszej sekcji, jednak obowiązki takie w dalszym ciągu spoczywają na ‘raportującym operatorze platformy’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art.75r ust. 1)	Art. 75r. 1. Skorzystanie przez raportującego operatora platformy z usług zewnętrznego usługodawcy w celu dopełnienia procedur należytej staranności nie wyłącza odpowiedzialności tego operatora za nienależyte wykonanie tych obowiązków.	
Załącznik V Sekcja II pkt H.2	Jeżeli ‘operator platformy’ spełnia obowiązki należytej staranności za ‘raportującego operatora platformy’ w odniesieniu do tej samej ‘platformy’ zgodnie z lit. H pkt 1, taki ‘operator platformy’ musi dopełnić procedur należytej staranności zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej sekcji. Za dopełnienie obowiązków należytej staranności odpowiada ‘raportujący operator platformy’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75r ust. 2)	Art. 75r (…) 2. Jeżeli inny operator platformy dopełnia procedur należytej staranności za raportującego operatora platformy w odniesieniu do tej samej platformy, ten inny operator jest obowiązany dopełnić procedur należytej staranności, przy czym nie wyłącza to odpowiedzialności raportującego operatora platformy za nienależyte wykonanie tych obowiązków przez innego operatora platformy.	
Załącznik V Sekcja III pkt A.1	Raportujący operator platformy’ w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit. a) zgłasza właściwemu organowi państwa członkowskiego określonego zgodnie z sekcją I część A pkt 4 lit. a) informacje określone w części B niniejszej sekcji w odniesieniu do ‘okresu sprawozdawczego’ najpóźniej do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wskazano ‘sprzedawcę’ jako ‘sprzedawcę podlegającego raportowaniu’. Jeżeli istnieje więcej niż jeden ‘raportujący operator platformy’, każdy z tych ‘raportujących operatorów platformy’ jest zwolniony z obowiązku zgłoszenia informacji, jeżeli ma dowód, zgodnie z prawem krajowym, na to, że te same informacje	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75b ust. 1-3 oraz 75e)	Art. 75b. 1. Raportujący operator platformy przekazuje Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej zbiorczą informację o sprzedawcach podlegających raportowaniu za okres sprawozdawczy, zwaną dalej „informacją o sprzedawcach”, do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu sprawozdawczego, w którym raportujący operator platformy zidentyfikował sprzedawcę jako	

	zostały zgłoszone przez innego ‘raportującego operatora platformy’.			sprzedawcę podlegającego raportowaniu. 2. Informacja o sprzedawcach jest tworzona na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych oraz przesyłana w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 193a § 3 ustawy – Ordynacja podatkowa i zgodnie z wymaganiami określonymi w tych przepisach. 3. Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji składanej za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o którym mowa w dziale III rozdziale 9a ustawy – Ordynacja podatkowa, obejmuje również upoważnienie do podpisywania informacji o sprzedawcach. Art. 75e. Raportujący operator platformy jest zwolniony z obowiązku przekazywania informacji, o których mowa w art. 75c, jeżeli posiada dowody potwierdzające, że inny raportujący operator platformy przekazał te informacje na podstawie przepisów: 1) niniejszego działu, albo 2) prawa innego państwa członkowskiego wdrażających załącznik V dyrektywy 2011/16/UE, albo	

				3) prawa państwa lub terytorium, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła porozumienie stanowiące podstawę automatycznej wymiany informacji o sprzedawcach, jeżeli ten inny operator platformy nie spełnia warunków uznania go za raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej.	
Załącznik V Sekcja III pkt A.2	Jeżeli ‘raportujący operator platformy’ w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit. a) spełnia którykolwiek z warunków tamże określonych w więcej niż jednym państwie członkowskim, wybiera on jedno z tych państw członkowskich, w którym będzie on wypełniał obowiązki sprawozdawcze określone w niniejszej sekcji.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75a ust. 4 oraz 75t ust. 1)	4. Raportujący operator platformy z Unii Europejskiej będący rezydentem do celów podatkowych w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, nie jest obowiązany do wypełniania obowiązków określonych w niniejszym dziale. Art. 75t. 1. Jeżeli operator platformy niebędący rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim spełnia warunki uznania go za raportującego operatora platformy z Unii Europejskiej jednocześnie w Rzeczypospolitej Polskiej i innym państwie członkowskim, może wybrać Rzeczpospolitą Polską jako państwo, w którym będzie wypełniał obowiązki określone w niniejszym dziale. Taki operator platformy jest obowiązany powiadomić Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o dokonanym wyborze elektronicznie, za pomocą formularza rejestracyjnego zgodnie z art. 75u ust. 3–8. Raportujący operator platformy	

				powiadamia o wyborze Rzeczypospolitej Polskiej pozostałe państwa członkowskie, w których spełnia warunki uznania za raportującego operatora platformy.	
Załącznik V Sekcja III pkt A.2	Taki ‘raportujący operator platformy’ zgłasza właściwemu organowi wybranego państwa członkowskiego informacje wymienione w części B niniejszej sekcji w odniesieniu do ‘okresu sprawozdawczego’, jak określono zgodnie z sekcją IV część E, najpóźniej do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wskazano ‘sprzedawcę’ jako ‘sprzedawcę podlegającego raportowaniu’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75b ust. 1)	Art. 75b. 1. Raportujący operator platformy przekazuje Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej zbiorczą informację o sprzedawcach podlegających raportowaniu za okres sprawozdawczy, zwaną dalej „informacją o sprzedawcach”, do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu sprawozdawczego, w którym raportujący operator platformy zidentyfikował sprzedawcę jako sprzedawcę podlegającego raportowaniu.	
Załącznik V Sekcja III pkt A.2	Jeżeli istnieje więcej niż jeden ‘raportujący operator platformy’, każdy z tych ‘raportujących operatorów platformy’ jest zwolniony z obowiązku zgłoszenia informacji, jeżeli ma dowód, zgodnie z prawem krajowym, na to, że te same informacje zostały zgłoszone przez innego ‘raportującego operatora platformy’ w innym państwie członkowskim.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75e)	Art. 75e. Raportujący operator platformy jest zwolniony z obowiązku przekazywania informacji, o których mowa w art. 75c, jeżeli posiada dowody potwierdzające, że inny raportujący operator platformy przekazał te informacje na podstawie przepisów: 1) niniejszego działu, albo 2) prawa innego państwa członkowskiego wdrażających załącznik V dyrektywy 2011/16/UE, albo 3) prawa państwa lub terytorium, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła porozumienie stanowiące podstawę automatycznej wymiany informacji o	

				sprzedawcach, jeżeli ten inny operator platformy nie spełnia warunków uznania go za raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej.	
Załącznik V Sekcja III pkt A.3	‘Raportujący operator platformy’ w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit. b) zgłasza właściwemu organowi państwa członkowskiego rejestracji informacje określone w części B niniejszej sekcji w odniesieniu do ‘okresu sprawozdawczego’, jak określono zgodnie z sekcją IV część F pkt 1, najpóźniej do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wskazano ‘sprzedawcę’ jako ‘sprzedawcę podlegającego raportowaniu’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75b ust. 1 oraz art. 75h)	Art. 75b. 1. Raportujący operator platformy przekazuje Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej zbiorczą informację o sprzedawcach podlegających raportowaniu za okres sprawozdawczy, zwaną dalej „informacją o sprzedawcach”, do końca miesiąca następującego po zakończeniu okresu sprawozdawczego, w którym raportujący operator platformy zidentyfikował sprzedawcę jako sprzedawcę podlegającego raportowaniu. Art. 75h. 1. Raportujący operator platformy może skorygować przekazaną informację o sprzedawcach w terminie, o którym mowa w art. 75j. 2. Korekta informacji o sprzedawcach obejmuje wyłącznie informacje w zakresie, w jakim przekazana informacja o sprzedawcach jest niepełna lub zawiera informacje błędne. 3. Przepis art. 75g stosuje się odpowiednio.	Chcąc wyjść naprzeciw raportującym operatorom platformy i wykraczając poza zakres dyrektywy, w projekcie ustawy zawarto możliwość dokonania korekty informacji o sprzedawcach (art. 75h). Korekta polega na skorygowaniu tylko tych informacji, których w pierwszej wersji brakowało, lub były niepoprawne.
Załącznik V Sekcja III pkt A.4	Niezależnie od części A pkt 3 niniejszej sekcji od ‘raportującego operatora platformy’ w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit. b) nie wymaga się przekazywania informacji określonych w części B niniejszej sekcji w odniesieniu do ‘kwalifikowanych stosownych czynności’ objętych ‘skuteczną kwalifikującą umową między właściwymi organami’, która to umowa już przewiduje	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art.75f)	Art. 75f. Raportujący operator platformy spoza Unii Europejskiej jest zwolniony z obowiązku przekazywania informacji, o których mowa w art. 75c, w zakresie kwalifikowanych stosownych czynności objętych	

	automatyczną wymianę równoważnych informacji z państwem członkowskim na temat ‘sprzedawców podlegających raportowaniu’ będących rezydentami w tym państwie członkowskim.			skuteczną kwalifikującą umową, której stroną jest Rzeczpospolita Polska przewidującą automatyczną wymianę informacji równoważnych informacjom o sprzedawcach podlegających raportowaniu będących rezydentami Rzeczypospolitej Polskiej i udostępniających nieruchomości położone na jej terytorium.	
Załącznik V Sekcja III pkt A.5	‘Raportujący operator platformy’ przekazuje także ‘sprzedawcy podlegającemu raportowaniu’ informacje określone w części B pkt 2 i 3, które to informacje odnoszą się do tego sprzedawcy, najpóźniej do dnia 31 stycznia roku następującego po roku kalendarzowym, w którym wskazano ‘sprzedawcę’ jako ‘sprzedawcę podlegającego raportowaniu’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75g)	Art. 75g. Raportujący operator platformy przekazuje sprzedawcy podlegającemu raportowaniu, w terminie określonym w art. 75b ust. 1, informacje, o których mowa w art. 75c, w zakresie, w jakim odnoszą się one do tego sprzedawcy. Przekazanie informacji następuje według jednolitego formatu określonego przez raportującego operatora platformy.	
Załącznik V Sekcja III pkt A.6	Informacje odnoszące się do ‘wynagrodzenia’ wpłaconego lub uznanego w formie pieniądza fiducjarnego należy zgłaszać w walucie, w której wpłacono lub uznano wynagrodzenie. W przypadku wpłaty lub uznania ‘wynagrodzenia’ w formie innej pieniądz fiducjarny zgłasza się je w walucie lokalnej, przeliczonej lub wycenionej w sposób spójnie określony przez ‘raportującego operatora platformy’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75d ust. 1)	Art. 75d. 1. Wartość łącznego wynagrodzenia wypłaconego lub uznanego w kwartale okresu sprawozdawczego jest prezentowana: 1) w walucie, w której wypłacono lub uznano wynagrodzenie w formie pieniężnej; 2) w złotych, po przeliczeniu lub wycenie wynagrodzenia wypłaconego lub uznanego w innej formie niż pieniężna, przy czym wyceny dokonuje się według jednolitych metod względem wszystkich sprzedawców w odniesieniu do	

				wszystkich świadczeń niepieniężnych.	
Załącznik V Sekcja III pkt A.7	Informacje o ‘wynagrodzeniu’ i innych kwotach podlegają zgłoszeniu za dany kwartał ‘okresu sprawozdawczego’, w którym nastąpiła wpłata lub uznanie ‘wynagrodzenia’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75d ust. 2)	Art. 75d (…) 2. Informacje o wynagrodzeniu są przekazywane w podziale na każdy kwartał okresu sprawozdawczego, w którym nastąpiła wypłata lub uznanie wynagrodzenia.	
Załącznik V Sekcja III pkt B.1	Informacje podlegające zgłoszeniu Każdy ‘raportujący operator platformy’ zgłasza następujące informacje: 1. nazwę, adres siedziby statutowej i numer ‘NIP’ oraz, w stosownych przypadkach, indywidualny numer identyfikacyjny, nadany zgodnie z sekcją IV część F pkt 4, ‘raportującego operatora platformy’, a także nazwę ‘platformy’ lub nazwy ‘platform’, w odniesieniu do których ‘raportujący operator platformy’ dokonuje zgłoszenia;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 1)	Art. 75c. Informacja o sprzedawcach zawiera: 1) dane identyfikujące raportującego operatora platformy: a) firmę i adres siedziby, b) TIN, numer identyfikacji VAT, jeżeli jest dostępny, oraz w stosownych przypadkach indywidualny numer operatora platformy, o którym mowa w art. 75v, c) nazwę platformy lub platform, w odniesieniu do których raportujący operator platformy przekazuje informację o sprzedawcach;	
Załącznik V Sekcja III pkt B.2 lit. a)	w odniesieniu do każdego ‘sprzedawcy podlegającego raportowaniu’, który wykonywał ‘stosowną czynność’ inną niż najem nieruchomości: a) informacje, których zgromadzenie jest wymagane zgodnie z sekcją II część B;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 3 i 4)	Art. 75c. Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 3) dane identyfikujące sprzedawcę podlegającego	

				raportowaniu będącego osobą fizyczną : a) imię i nazwisko, b) główny adres, c) każdy TIN nadany sprzedawcy i państwo uczestniczące jego nadania, a w przypadku braku TIN - miejsce urodzenia sprzedawcy, d) numer identyfikacyjny VAT, jeżeli jest dostępny, e) datę urodzenia; 4) dane identyfikujące sprzedawcę podlegającego raportowaniu będącego podmiotem: a) firmę, b) główny adres, c) każdy TIN nadany sprzedawcy i państwo uczestniczące jego nadania, d) numer identyfikacyjny VAT, jeżeli jest dostępny, e) numer we właściwym rejestrze podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, f) wskazanie każdego stałego zakładu, za pośrednictwem którego są wykonywane na terytorium Unii Europejskiej stosowne czynności, oraz państwa członkowskiego, w którym znajduje się taki stały zakład, jeżeli dane takie są dostępne;	

Załącznik V Sekcja III pkt B.2 lit. b)	‘identyfikator rachunku finansowego’, jeżeli jest on dostępny dla ‘raportującego operatora platformy’ i jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, którego rezydentem jest ‘sprzedawca podlegający raportowaniu’ w rozumieniu sekcji II część D, nie ogłosił publicznie, że nie zamierza korzystać w tym celu z ‘identyfikatora rachunku finansowego’;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 5 lit. a uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 5) informacje dotyczące sprzedawców podlegających raportowaniu, innych niż sprzedawcy wykonujący stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości: a) identyfikator rachunku finansowego, jeżeli jest dostępny, i jeżeli właściwy organ państwa uczestniczącego, którego rezydentem jest sprzedawca podlegający raportowaniu, nie ogłosił publicznie, że nie zamierza korzystać z identyfikatora rachunku finansowego,	
Załącznik V Sekcja III pkt B.2 lit. c)	jeżeli jego imię i nazwisko/nazwa są inne niż imię i nazwisko/nazwa ‘sprzedawcy podlegającego raportowaniu’ – oprócz ‘identyfikatora rachunku finansowego’ – imię i nazwisko/nazwę posiadacza rachunku finansowego, na który wpłacane jest ‘wynagrodzenie’ lub na poczet którego jest ono uznawane, w zakresie dostępnym dla ‘raportującego operatora platformy’, a także wszelkie inne informacje finansowe umożliwiające identyfikację dostępne dla ‘raportującego operatora platformy’ w odniesieniu do tego posiadacza rachunku;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art.75c pkt 5 lit. b uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 5) informacje dotyczące sprzedawców podlegających raportowaniu, innych niż sprzedawcy wykonujący stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości: (…) b) imię i nazwisko albo firmę posiadacza rachunku finansowego, na który jest wypłacane wynagrodzenie lub na poczet którego jest ono uznawane, jeżeli są dostępne, a także inne informacje umożliwiające identyfikację tego posiadacza, jeżeli są dostępne, – w przypadku gdy imię i nazwisko	

				lub firma sprzedawcy są inne niż posiadacza rachunku finansowego,	
Załącznik V Sekcja III pkt B.2 lit. d)	każde państwo członkowskie, którego rezydentem do celów niniejszej dyrektywy zgodnie z sekcją II część D jest ‘sprzedawca podlegający raportowaniu’;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 5 lit. c uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 5) informacje dotyczące sprzedawców podlegających raportowaniu, innych niż sprzedawcy wykonujący stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości: (…) c) państwo uczestniczące rezydencji,	
Załącznik V Sekcja III pkt B.2 lit. e)	łączne ‘wynagrodzenie’ wypłacone lub uznane w ciągu każdego kwartału ‘okresu sprawozdawczego’ oraz liczbę ‘stosownych czynności’, z tytułu których ‘wynagrodzenie’ to zostało wypłacone lub uznane;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 5 lit d uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 5) informacje dotyczące sprzedawców podlegających raportowaniu, innych niż sprzedawcy wykonujący stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości: (…) d) wartość łącznego wynagrodzenia wypłaconego lub uznanego w każdym kwartale okresu sprawozdawczego oraz liczbę stosownych czynności, z tytułu których wynagrodzenie to zostało wypłacone lub uznane,	

Załącznik V Sekcja III pkt B.2 lit. f)	wszelkie składki, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez ‘raportującego operatora platformy’ w każdym kwartale ‘okresu sprawozdawczego’;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 5 lit. e uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 5) informacje dotyczące sprzedawców podlegających raportowaniu, innych niż sprzedawcy wykonujący stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości: (…) e) składki, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez raportującego operatora platformy w każdym kwartale okresu sprawozdawczego;	
Załącznik V Sekcja III pkt B.3	w odniesieniu do każdego ‘sprzedawcy podlegającego raportowaniu’, który świadczył ‘stosowne czynności’ dotyczące najmu nieruchomości:	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 6 uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 6) informacje dotyczące sprzedawców wykonujących stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości odrębnie dla każdej grupy obiektów:	
Załącznik V Sekcja III pkt B.3 lit. a)	informacje, których zgromadzenie jest wymagane zgodnie z sekcją II część B;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 3 i 4 uWIP)	Art. 75c. Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 3) dane identyfikujące sprzedawcę podlegającego raportowaniu będącego osobą fizyczną : a) imię i nazwisko, b) główny adres, c) każdy TIN nadany sprzedawcy i państwo uczestniczące jego nadania, a w	

				przypadku braku TIN - miejsce urodzenia sprzedawcy, d) numer identyfikacyjny VAT, jeżeli jest dostępny, e) datę urodzenia; 4) dane identyfikujące sprzedawcę podlegającego raportowaniu będącego podmiotem: a) firmę, b) główny adres, c) każdy TIN nadany sprzedawcy i państwo uczestniczące jego nadania, d) numer identyfikacyjny VAT, jeżeli jest dostępny, e) numer we właściwym rejestrze podmiotów prowadzących działalność gospodarczą, f) wskazanie każdego stałego zakładu, za pośrednictwem którego są wykonywane na terytorium Unii Europejskiej stosowne czynności, oraz państwa członkowskiego, w którym znajduje się taki stały zakład, jeżeli dane takie są dostępne;	
Załącznik V Sekcja III pkt B.3 lit. b)	‘identyfikator rachunku finansowego’, jeżeli jest on dostępny dla ‘raportującego operatora platformy’ i jeżeli właściwy organ państwa członkowskiego, którego rezydentem jest ‘sprzedawca podlegający raportowaniu’ w rozumieniu sekcji II część D, nie ogłosił publicznie, że nie zamierza korzystać w tym celu z ‘identyfikatora rachunku finansowego’;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 6 lit. a uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 6) informacje dotyczące sprzedawców wykonujących stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości	

				odrębnie dla każdej grupy obiektów: a) w zakresie określonym w pkt 5 lit. a–c oraz e,	
Załącznik V Sekcja III pkt B.3 lit. c)	jeżeli jego imię i nazwisko/nazwa są inne niż imię i nazwisko/nazwa 'sprzedawcy podlegającego raportowaniu' – oprócz 'identyfikatora rachunku finansowego' – imię i nazwisko/nazwę posiadacza rachunku finansowego, na który wpłacane jest 'wynagrodzenie' lub na poczet którego jest ono uznawane, w zakresie dostępnym dla 'raportującego operatora platformy', a także wszelkie inne informacje finansowe umożliwiające identyfikację dostępne dla 'raportującego operatora platformy' w odniesieniu do posiadacza rachunku;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 6 lit. a uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 6) informacje dotyczące sprzedawców wykonujących stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości odrębnie dla każdej grupy obiektów: a) w zakresie określonym w pkt 5 lit. a–c oraz e,	
Załącznik V Sekcja III pkt B.3 lit. d)	każde państwo członkowskie, którego rezydentem do celów niniejszej dyrektywy zgodnie z sekcją II część D jest 'sprzedawca podlegający raportowaniu';	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 6 lit. a uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 6) informacje dotyczące sprzedawców wykonujących stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości odrębnie dla każdej grupy obiektów: a) w zakresie określonym w pkt 5 lit. a–c oraz e,	
Załącznik V Sekcja III pkt B.3 lit. e)	adres każdej 'grupy obiektów najmu' określony na podstawie procedur opisanych w sekcji II część E	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 6 lit. b uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 6) informacje dotyczące sprzedawców wykonujących stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości odrębnie dla każdej grupy obiektów:	

				(…) b) adres grupy obiektów,	
Załącznik V Sekcja III pkt B.3 lit. e)	oraz odnośny numer wpisu do księgi wieczystej lub jego odpowiednik zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego, w którym znajduje się dana nieruchomość, jeżeli taki numer istnieje;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 6 lit. c uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 6) informacje dotyczące sprzedawców wykonujących stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości odrębnie dla każdej grupy obiektów: (…) c) numery ksiąg wieczystych wszystkich nieruchomości należących do grupy obiektów, jeżeli takie numery nadano, lub ich odpowiedniki nadane zgodnie z przepisami prawa krajowego państwa uczestniczącego, w którym są położone dane nieruchomości,	
Załącznik V Sekcja III pkt B.3 lit. f)	łączne ‘wynagrodzenie’ wypłacone lub uznane w ciągu każdego kwartału ‘okresu sprawozdawczego’ oraz liczbę ‘stosownych czynności’ w odniesieniu do każdej ‘grupy obiektów najmu’;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 6 lit. d uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 6) informacje dotyczące sprzedawców wykonujących stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości	

				odrębnie dla każdej grupy obiektów: (…) d) kwota łącznego wynagrodzenia wypłaconego lub uznanego w każdym kwartale okresu sprawozdawczego oraz liczbę stosownych czynności w odniesieniu do grupy obiektów,	
Załącznik V Sekcja III pkt B.3 lit. g)	wszelkie składki, prowizje lub podatki zatrzymane lub pobrane przez ‘raportującego operatora platformy’ w każdym kwartale ‘okresu sprawozdawczego’;	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 6 lit. a uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 6) informacje dotyczące sprzedawców wykonujących stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości odrębnie dla każdej grupy obiektów: a) w zakresie określonym w pkt 5 lit. a–c oraz e,	
Załącznik V Sekcja III pkt B.3 lit. h)	w stosownych przypadkach – liczbę dni, przez które każda ‘grupa obiektów najmu’ była wynajmowana w ‘okresie sprawozdawczym’,	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 6 lit. e uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 6) informacje dotyczące sprzedawców wykonujących stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości odrębnie dla każdej grupy obiektów: (…) e) liczbę dni, przez które grupa obiektów była udostępniana w okresie sprawozdawczym,	

Załącznik V Sekcja III pkt B.3 lit. h)	oraz rodzaj każdej ‘grupy obiektów najmu’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 6 lit. f uWIP)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 6) informacje dotyczące sprzedawców wykonujących stosowną czynność dotyczącą udostępnienia nieruchomości odrębnie dla każdej grupy obiektów: (…) f) rodzaj grupy obiektów;	
Załącznik V Sekcja III pkt B.1	Informacje podlegające zgłoszeniu Każdy ‘raportujący operator platformy’ zgłasza następujące informacje:	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75c pkt 2 i 7)	Art. 75c Informacja o sprzedawcach zawiera: (…) 2) informacje dotyczące wyłączonego operatora platformy – w przypadku, o którym mowa w art. 75b ust. 4: a) nazwę, b) adres pocztowy, c) adres elektroniczny oraz adresy stron internetowych, d) TIN, jeżeli jest dostępny, e) wskazanie, że przyjęty model biznesowy platformy nie obejmuje sprzedawców podlegających raportowaniu; 7) dane pozwalające na identyfikację elektronicznej usługi identyfikacyjnej, o której mowa w art. 75l ust. 3 pkt 1 – w przypadku skorzystania z tej usługi.	W celu zapewnienia zgodności z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2022/1467 z dnia 5 września 2022 r., przekazywana informacja zawiera także dane wymagane przez to rozporządzenie.

Załącznik V Sekcja IV pkt A.1	SEKCJA IV SKUTECZNE WYKONANIE Zgodnie z art. 8ac państwa członkowskie wprowadzają zasady i procedury administracyjne w celu zapewnienia skutecznego wykonywania i przestrzegania procedur należytej staranności i obowiązków sprawozdawczych określonych w sekcjach II i III niniejszego załącznika. A. Przepisy w zakresie egzekwowania wymogów dotyczących gromadzenia i weryfikacji określonych w sekcji II Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki nakładające na 'raportujących operatorów platform' obowiązek egzekwowania wymogów dotyczących gromadzenia i weryfikacji na podstawie sekcji II w odniesieniu do ich 'sprzedawców'.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75o ust. 1 -4)	Art. 75o. 1. W celu gromadzenia informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3, 4, pkt 5 lit a-c i pkt 6 lit. a-c, e oraz f, raportujący operator platformy jest obowiązany wystąpić do sprzedawcy o te informacje dotyczące tego sprzedawcy najpóźniej w dniu spełnienia przez tego sprzedawcę warunków uznania go za aktywnego sprzedawcę. 2. Raportujący operator platformy jest obowiązany wystąpić do sprzedawcy, o którym mowa w art. 75a ust. 1 pkt 24 lit. d, w celu zgromadzenia informacji w zakresie określonym w art. 75c pkt 3, 4, pkt 5 lit a-c i pkt 6 lit. a-c, e oraz f, najpóźniej w dniu przekroczenia przez sprzedawcę progów określonych w art. 75a ust. 1 pkt 24 lit. d, jeżeli operator potwierdził tożsamość tego sprzedawcy najpóźniej w dniu spełnienia przez niego warunków uznania za aktywnego sprzedawcę. 3. W celu weryfikacji informacji o aktywnych sprzedawcach w zakresie określonym w art. 75c pkt 3, 4, pkt 5 lit a-c i pkt 6 lit. a-c, e oraz f, raportujący operator platformy może w każdym czasie wystąpić do sprzedawcy o te informacje. 4. Jeżeli raportujący operator platformy nie otrzyma na podstawie ust. 1-3 informacji w terminie 20 dni od dnia wystąpienia, jest obowiązany	

				ponownie wystąpić o te informacje. W sytuacji nieotrzymania tych informacji w wyznaczonym terminie operator platformy jest obowiązany niezwłocznie wystąpić ponownie o te informacje.	
Załącznik V Sekcja IV pkt A.2	Jeżeli ‘sprzedawca’ nie przekaże informacji wymaganych zgodnie z sekcją II po dwóch upomnieniach następujących po pierwotnym wniosku wystosowanym przez ‘raportującego operatora platformy’, lecz nie wcześniej niż po upływie 60 dni, ‘raportujący operator platformy’ zamyka konto ‘sprzedawcy’ i uniemożliwia mu ponowną rejestrację na ’platformie’ lub wstrzymuje wypłatę ‘wynagrodzenia’ na rzecz ‘sprzedawcy’, dopóki ‘sprzedawca’ nie przedstawi żądanych informacji.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75o ust. 5-6)	Art. 75o. (…) 5. Jeżeli sprzedawca, pomimo dwukrotnego ponowienia wystąpienia na podstawie ust. 4, nie przekaże raportującemu operatorowi platformy informacji w terminie 60 dni od dnia pierwotnego wystąpienia, raportujący operator platformy jest obowiązany wstrzymać wypłatę wynagrodzenia na rzecz sprzedawcy do momentu przekazania tych informacji przez sprzedawcę. 6. Raportujący operator platformy blokuje możliwość wykonania stosownej czynności do momentu przekazania informacji przez sprzedawcę, w przypadku gdy nie istnieje możliwość wstrzymania wypłaty wynagrodzenia przez tego raportującego operatora platformy na podstawie ust. 5.	
Załącznik V Sekcja IV pkt B.1	Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki nakładające na ‘raportujących operatorów platform’ obowiązek prowadzenia dokumentacji dotyczącej podjętych kroków oraz wszelkich informacji, które posłużyły za podstawę wykonania procedur należytej staranności i spełnienia wymogów sprawozdawczych określonych w sekcjach II i III. Taka dokumentacja musi pozostać dostępna przez wystarczająco długi czas, a w każdym przypadku przez okres nie krótszy niż 5 lat, ale	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75j, 75s)	Art. 75j. Raportujący operator platformy jest obowiązany przechowywać informacje i dowody, o których mowa w art. 75b, art. 75g, art. 75k, art. 75l ust. 4, art. 75m i art. 75o–75q, przez okres 5 lat, licząc od końca roku, w którym upłynął termin do	

	nie dłuższy niż 10 lat po zakończeniu ‘okresu sprawozdawczego’, którego dotyczy.			przekazania informacji o sprzedawcach. Art. 75s. Dokumentację zgromadzoną do celów realizacji procedur należytej staranności raportujący operator platformy przechowuje przez okres 5 lat, licząc od końca roku, w którym upłynął termin na przekazanie informacji o sprzedawcach.	
Załącznik V Sekcja IV pkt B.2	Państwa członkowskie wprowadzają niezbędne środki, w tym możliwość skierowania do ‘raportujących operatorów platform’ nakazu zgłaszania informacji, w celu zapewnienia zgłaszania właściwemu organowi wszystkich niezbędnych informacji, tak aby organ ten mógł spełnić obowiązek dotyczący przekazywania informacji zgodnie z art. 8ac ust. 2.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75i)	Art. 75i. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wzywa operatora platformy, który nie przekazał informacji o sprzedawcach albo przekazał informację niepełną lub zawierającą informacje błędne, do jej złożenia albo skorygowania w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania. 2. W przypadku niezastosowania się operatora platformy do wezwania Szef Krajowej Administracji Skarbowej ponownie wzywa operatora platformy do złożenia informacji o sprzedawcach albo jej skorygowania w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania. 3. Wezwanie doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 285, 1860 i 2699), zwany dalej „adresem do doręczeń elektronicznych”.	

Załącznik V Sekcja IV pkt C	Państwa członkowskie określają procedury administracyjne służące weryfikacji przestrzegania przez ‘raportujących operatorów platform’ procedur należytej staranności i wymogów sprawozdawczych określonych w sekcjach II i III.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy rozdziału 5 uWIP) Art. 2 (dotyczy art. 293 § 2 pkt 7, art. 295b, art. 296 § 1 pkt 2 OP)	Rozdział 5 w zakresie kontroli. Art. 2. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2023 r. poz. 1124, 1285, 1723 i 1843, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany: (…) 3) w art. 293 w § 2 pkt 7 otrzymuje brzmienie: „7) aktach dokumentujących kontrolę, o której mowa w dziale III rozdziale 9 i w dziale IIIA rozdziale 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami;”; 4) art. 295b otrzymuje brzmienie: „Art. 295b. W toku kontroli, o której mowa w dziale III rozdziale 9 i w dziale IIIA rozdziale 5 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami dostęp do akt przysługuje pracownikowi załatwiającemu sprawę, jego przełożonemu oraz organowi przeprowadzającemu tę kontrolę.”; 5) w art. 296 w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) określone w ustawie z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, uzyskane od obcych państw, pochodzące z	

				banków i innych instytucji finansowych oraz od raportujących operatorów platform w rozumieniu art. 75a ust. 1 pkt 14 tej ustawy,”.	
Załącznik V Sekcja IV pkt D	Państwa członkowskie określają procedury służące podjęciu dalszych działań w odniesieniu do ‘raportujących operatorów platform’, jeżeli zgłoszone informacje są niepełne lub nieprawidłowe.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75i uWIP), Art. 1 pkt 3 (dotyczy art. 5 ust. 1a uWIP)	Art. 75i. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wzywa operatora platformy, który nie przekazał informacji o sprzedawcach albo przekazał informację niepełną lub zawierającą informacje błędne, do jej złożenia albo skorygowania w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania. 2. W przypadku niezastosowania się do wezwania Szef Krajowej Administracji Skarbowej ponownie wzywa operatora platformy do złożenia informacji o sprzedawcach albo jej skorygowania w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania. 3. Wezwanie doręcza się na adres do doręczeń elektronicznych, o którym mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 285, 1860 i 2699), zwany dalej „adresem do doręczeń elektronicznych”. 3) w art. 5 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu: „1a. Od decyzji i postanowień w sprawach wymiany informacji podatkowych z innymi państwami wydanych w pierwszej instancji przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej nie służy odwołanie ani zażalenie, jednakże strona	

				niezadowolona z decyzji lub postanowienia, na które zgodnie z odrębnymi przepisami służy zażalenie, może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Do wniosku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji lub zażaleń na postanowienie. 1b. W przypadku gdy zgodnie z odrębnymi przepisami właściwy do załatwienia sprawy z zakresu wymiany informacji podatkowych z innymi państwami w pierwszej instancji jest organ wyższego stopnia w stosunku do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, organem właściwym do załatwienia tej sprawy jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej.”;	
Załącznik V Sekcja IV pkt E	Jeżeli ‘raportujący operator platformy’ w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit. a) spełnia którykolwiek z warunków tamże określonych w więcej niż jednym państwie członkowskim, wybiera on jedno z tych państw członkowskich w celu spełnienia spoczywających na nim obowiązków sprawozdawczych zgodnie z sekcją III.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75t ust. 1 uWIP)	Art. 75t. 1. Jeżeli operator platformy niebędący rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim spełnia warunki uznania go za raportującego operatora platformy z Unii Europejskiej jednocześnie w Rzeczypospolitej Polskiej i innym państwie członkowskim, może wybrać Rzeczpospolitą Polską jako państwo, w którym będzie wypełniał obowiązki określone w niniejszym dziale. Taki operator platformy jest obowiązany powiadomić Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o dokonanym wyborze elektronicznie, za pomocą formularza rejestracyjnego	

				zgodnie z art. 75u ust. 3–8. Raportujący operator platformy powiadamia o wyborze Rzeczypospolitej Polskiej pozostałe państwa członkowskie, w których spełnia warunki uznania za raportującego operatora platformy.	
Załącznik V Sekcja IV pkt E	‘Raportujący operator platformy’ powiadamia o swoim wyborze wszystkie właściwe organy tych wybranych państw członkowskich.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75t ust. 2 i 3)	Art. 75t (…) 2. Jeżeli operator platformy wybierze inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie jako państwo, w którym będzie wypełniać obowiązki sprawozdawcze wynikające z sekcji III załącznika V dyrektywy 2011/16/UE, jest obowiązany powiadomić Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o dokonanym wyborze elektronicznie, za pomocą formularza rejestracyjnego zgodnie z art. 75u ust. 4–8, przekazując następujące informacje: 1) firmę; 2) adres pocztowy; 3) adres do doręczeń elektronicznych; 4) adresy stron internetowych; 5) każdy TIN nadany operatorowi platformy spoza Unii Europejskiej oraz numer identyfikacji VAT, jeżeli jest dostępny; 6) państwo członkowskie, w którym operator będzie	

				wypełniać obowiązki sprawozdawcze. 3. Powiadomienia, o którym mowa w ust. 2, operator platformy dokonuje w terminie do dnia 31 stycznia roku następującego po zakończeniu okresu sprawozdawczego, w którym spełnił jeden z warunków uznania go za raportującego operatora platformy z Unii Europejskiej.	
Załącznik V Sekcja IV pkt F.1	‘Raportujący operator platformy’ w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit b) niniejszego załącznika rejestruje się we właściwym organie jednego z państw członkowskich zgodnie z art. 8ac ust. 4, kiedy rozpoczyna swoją działalność jako ‘operator platformy’.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75u ust. 1, 2, 4, 6, 7, 8)	Art. 75u. 1. Jeżeli operator platformy spełnia warunki uznania go za raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej jednocześnie w Rzeczypospolitej Polskiej i innym państwie członkowskim, może wybrać Rzeczpospolitą Polską jako państwo, w którym będzie wypełniał obowiązki określone w niniejszym dziale. W takim przypadku raportujący operator platformy spoza Unii Europejskiej dokonuje elektronicznie jednorazowej rejestracji za pomocą formularza rejestracyjnego, najpóźniej w dniu rozpoczęcia działalności jako operator platformy. 2. Jeżeli w przypadku, o którym mowa w ust. 1, raportujący operator platformy spoza Unii Europejskiej wybierze inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie, jest obowiązany powiadomić Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o dokonanym wyborze elektronicznie, za pomocą formularza rejestracyjnego,	

				najpóźniej w dniu rozpoczęcia działalności jako operator platformy. Raportujący operator platformy spoza Unii Europejskiej, który dokonał powiadomienia, nie jest obowiązany do wykonywania pozostałych obowiązków określonych w niniejszym dziale. (…) 4. Formularz rejestracyjny jest sporządzany na podstawie wzoru dokumentu elektronicznego zamieszczonego w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych i przesyłany w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 193a § 3 ustawy – Ordynacja podatkowa i zgodnie z wymaganiami określonymi w tych przepisach. (…) 6. Pełnomocnictwo do podpisywania deklaracji składanej za pomocą środków komunikacji elektronicznej, o którym mowa w dziale III rozdziale 9a ustawy – Ordynacja podatkowa, obejmuje również upoważnienie do podpisywania formularza rejestracyjnego. 7. Formularz rejestracyjny może być podpisany przez osobę uprawnioną do reprezentacji, przy czym w takim przypadku nie jest dopuszczalne podpisanie tego formularza przez pełnomocnika.	

				8. Korekta formularza rejestracyjnego w zakresie ustanowienia pełnomocnika, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, może być podpisana zgodnie z ust. 6 i 7.	
Załącznik V Sekcja IV pkt F.2	‘Raportujący operator platformy’ przekazuje państwu członkowskiemu, w którym dokonuje jednorazowej rejestracji, następujące informacje: a) nazwę; b) adres pocztowy; c) adresy elektroniczne, w tym adresy stron internetowych; d) każdy numer ’NIP’ wydany ‘raportującemu operatorowi platformy’; e) oświadczenie zawierające informacje na temat identyfikacji tego ‘raportującego operatora platformy’ do celów VAT w Unii, zgodnie z tytułem XII rozdział 6 sekcje 2 i 3 dyrektywy Rady 2006/112/WE (*); f) państwa członkowskie, w których ‘sprzedawcy podlegający raportowaniu’ są rezydentami w rozumieniu sekcji II część D.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75u ust. 3)	Art. 75u (…) 3. Formularz rejestracyjny zawiera: 1) informacje dotyczące raportującego operatora platformy: a) firmę, b) adres pocztowy, c) adres do doręczeń elektronicznych, na który będą doręczane potwierdzenie nadania indywidualnego numeru operatora platformy oraz inne pisma w zakresie związanym ze stosowaniem przepisów art. 75w–75y oraz rozdziału 5, przy czym wskazanie tego adresu traktuje się na równi z wyrażeniem zgody na ich doręczanie wyłącznie za pomocą środków komunikacji elektronicznej, d) adresy stron internetowych, e) każdy TIN nadany raportującemu operatorowi platformy spoza Unii Europejskiej oraz, jeżeli jest dostępny, numer identyfikacji VAT, f) informację o identyfikacji raportującego operatora platformy do celów	

				podatku od towarów i usług lub podatku od wartości dodanej, zgodnie z tytułem XII rozdziałem 6 sekcją 2 i 3 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.)), g) państwa członkowskie, których rezydentami są sprzedawcy podlegający raportowaniu; 2) informacje dotyczące pełnomocnika upoważnionego do podpisywania informacji o sprzedawcach oraz korekt formularza rejestracyjnego: a) imię, b) nazwisko, c) datę urodzenia, d) TIN, jeżeli jest dostępny, e) w przypadku braku TIN numer i serię paszportu lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość albo inny numer identyfikacyjny, f) państwo wydania dokumentu, o którym mowa w lit. e, g) dane pełnomocnika oraz dane wystawcy kwalifikowanego certyfikatu podpisu elektronicznego, zawarte w kwalifikowanym certyfikacie podpisu elektronicznego – w przypadku gdy pełnomocnik będzie opatrywał dokumenty	

				kwalifikowanym podpisem elektronicznym, h) imię, nazwisko oraz numer PESEL pełnomocnika posługującego się podpisem zaufanym – w przypadku gdy nie są przekazywane dane, o których mowa w lit. g, i) adres do doręczeń elektronicznych – w przypadku gdy pełnomocnikiem jest adwokat, radca prawny lub doradca podatkowy albo osoba, o której mowa w art. 138c § 2 ustawy – Ordynacja podatkowa, j) numer telefonu, k) adres poczty elektronicznej, l) oświadczenie raportującego operatora platformy o upoważnieniu pełnomocnika do podpisywania informacji o sprzedawcach oraz korekt formularza rejestracyjnego.	
Załącznik V Sekcja IV pkt F.3	‘Raportujący operator platformy’ powiadamia państwo członkowskie, w którym dokonuje jednorazowej rejestracji, o wszelkich zmianach w informacjach przekazanych na mocy części F pkt 2.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75u ust. 5)	Art. 75u (…) 5. Raportujący operator platformy powiadamia niezwłocznie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o zmianach dotyczących informacji zawartych w formularzu rejestracyjnym. Powiadomienia dokonuje się elektronicznie, za pomocą formularza rejestracyjnego, podając kompletne i aktualne dane.	

Załącznik V Sekcja IV pkt F.4	Państwo członkowskie, w którym ‘raportujący operator platformy’ dokonuje jednorazowej rejestracji, przydziela mu indywidualny numer identyfikacyjny i powiadamia o nim drogą elektroniczną właściwe organy wszystkich państw członkowskich.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75v i art. 75zf ust. 1)	Art. 75v. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej w terminie 30 dni od dnia otrzymania formularza rejestracyjnego złożonego na podstawie art. 75u ust. 1 nadaje raportującemu operatorowi platformy indywidualny numer identyfikacyjny do celów sprawozdawczych, zwany dalej „indywidualnym numerem operatora platformy”. 2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wydaje potwierdzenie nadania indywidualnego numeru operatora platformy niezwłocznie po jego nadaniu i przesyła je na adres do doręczeń elektronicznych raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej. Art. 75zf. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej powiadamia właściwe organy państw członkowskich oraz Komisję Europejską o nadanym indywidualnym numerze operatora platformy.	
Załącznik V Sekcja IV pkt F.5	Państwo członkowskie, w którym ‘raportujący operator platformy’ dokonuje jednorazowej rejestracji, zwraca się do Komisji o skreślenie ‘raportującego operatora platformy’ z centralnego rejestru w następujących przypadkach: a)jeżeli ‘operator platformy’ powiadamia państwo członkowskie, że nie prowadzi już żadnej działalności jako ‘operator platformy’; b) w przypadku braku powiadomienia zgodnie z lit. a) – jeżeli istnieją powody, by przypuszczać, że działalność ‘operatora platformy’ została zakończona; c) jeżeli ‘operator platformy’ nie spełnia już warunków określonych w sekcji I część A pkt 4 lit. b); d) jeżeli państwa	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75zf ust. 2)	Art. 75zf. (…) 2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej zwraca się do Komisji Europejskiej o skreślenie raportującego operatora platformy z prowadzonego przez nią centralnego rejestru w przypadkach unieważnienia albo cofnięcia indywidualnego numeru operatora platformy, o	

	członkowskie cofnęły rejestrację dokonaną u swoich właściwych organów zgodnie z częścią F pkt 7.			których mowa w art. 75x i art. 75y.	
Załącznik V Sekcja IV pkt F.6	Każde państwo członkowskie niezwłocznie powiadamia Komisję o każdym 'operatorze platformy' w rozumieniu sekcji I część A pkt 4 lit. b), który rozpoczyna działalność jako 'operator platformy', nie rejestrując się zgodnie z niniejszym punktem. Jeżeli 'raportujący operator platformy' nie wywiązuje się z obowiązku rejestracji lub jeżeli jego rejestracja została cofnięta zgodnie z częścią F pkt 7 niniejszej sekcji, państwa członkowskie podejmują – bez uszczerbku dla art. 25a – skuteczne, proporcjonalne i odstraszające środki, aby wyegzekwować przestrzeganie przepisów w swojej jurysdykcji. Wybór takich środków pozostaje w gestii państw członkowskich. Państwa członkowskie dążą również do koordynacji swoich działań służących egzekwowaniu przestrzegania przepisów, w tym – w ostateczności – uniemożliwieniu 'raportującemu operatorowi platformy' prowadzenia działalności w Unii.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75zf ust. 3 i 4)	Art. 75zf. (…) 3. Szef Krajowej Administracji Skarbowej powiadamia Komisję Europejską o raportującym operatorze platformy, który nie dopełnił obowiązku jednorazowej rejestracji. 4. Powiadomienia dokonuje się niezwłocznie po powzięciu uzasadnionego przypuszczenia o prowadzeniu przez podmiot działalności jako operator platformy.”;	
Załącznik V Sekcja IV pkt F.7	Jeżeli 'raportujący operator platformy' nie wywiąże się z obowiązku zgłoszenia zgodnie z sekcją III część A pkt 3 niniejszego załącznika po dwóch upomnieniach skierowanych przez państwo członkowskie, w którym dokonał jednorazowej rejestracji, to państwo członkowskie podejmie – bez uszczerbku dla art. 25a – środki niezbędne w celu cofnięcia rejestracji 'raportującego operatora platformy' dokonanej zgodnie z art. 8ac ust. 4. Rejestracja zostaje cofnięta nie później niż po upływie 90 dni, lecz nie przed upływem 30 dni po drugim upomnieniu.	T	Art. 1 pkt 23 (dotyczy art. 75 w, 75x, 75y ust. 1, 75z)	Art. 75w. Szef Krajowej Administracji Skarbowej wydaje postanowienie o pozostawieniu formularza rejestracyjnego bez rozpatrzenia w przypadku: 1) braku możliwości potwierdzenia tożsamości lub istnienia raportującego operatora platformy; 2) stwierdzenia, że przekazany formularz rejestracyjny nie spełnia wymogów określonych dla tego formularza; 3) gdy istnieje uzasadnione przypuszczenie, że dane przekazane na formularzu	

				rejestracyjnym są fałszywe lub fikcyjne; 4) gdy raportującemu operatorowi platformy został już nadany indywidualny numer operatora platformy albo nadano numer identyfikacyjny do celów sprawozdawczych zgodnie z dyrektywą 2011/16/UE w innym państwie członkowskim; 5) gdy raportujący operator platformy nie spełnia warunków uznania go za raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej; 6) gdy raportującemu operatorowi platformy cofnięto nadany indywidualny numer operatora platformy na podstawie art. 75y ust. 1 pkt 4 i nie złożył on kaucji gwarancyjnej zgodnie z art. 75y ust. 3 lub inne państwo członkowskie cofnęło nadany raportującemu operatorowi platformy numer identyfikacyjny do celów sprawozdawczych zgodnie z dyrektywą 2011/16/UE. Art. 75x. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej unieważnia z urzędu, w drodze decyzji, indywidualny numer operatora platformy w przypadku: 1) gdy raportującemu operatorowi platformy został uprzednio nadany indywidualny numer operatora platformy albo numer identyfikacyjny do celów sprawozdawczych zgodnie z dyrektywą 2011/16/UE w innym państwie członkowskim;	

				2) nadania indywidualnego numeru operatora platformy na podstawie fałszywych lub fikcyjnych danych. 2. Nie można posługiwać się unieważnionym indywidualnym numerem operatora platformy, a unieważniony numer nie może zostać ponownie nadany. Art. 75y. 1. Szef Krajowej Administracji Skarbowej cofa, w drodze decyzji, nadany indywidualny numer operatora platformy, w przypadku gdy: 1) operator platformy powiadomi Szefa Krajowej Administracji Skarbowej zgodnie z art. 75u ust. 4-7 o zaprzestaniu prowadzenia działalności jako operator platformy, przekazując w formularzu rejestracyjnym następujące dane: a) firmę, b) adres pocztowy, c) adres do doręczeń elektronicznych, d) każdy TIN nadany operatorowi platformy spoza Unii Europejskiej oraz, jeżeli jest dostępny, numer identyfikacji VAT, e) datę zaprzestania prowadzenia działalności jako operator platformy; 2) mimo braku powiadomienia, o którym mowa w pkt 1, istnieje uzasadnione przypuszczenie, że działalność	

				operatora platformy została zakończona; 3) raportujący operator platformy przestał spełniać warunki uznania go za raportującego operatora platformy spoza Unii Europejskiej; 4) raportujący operator platformy nie zrealizował obowiązku, o którym mowa w art. 75b ust. 1, pomimo zastosowania procedury określonej w art. 75i. Art. 75z. 1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym rozdziale do postępowań w sprawie pozostawienia formularza rejestracyjnego bez rozpatrzenia, unieważnienia i cofnięcia nadanego indywidualnego numeru operatora platformy stosuje się odpowiednio przepisy działu IV ustawy − Ordynacja podatkowa. 2. W zakresie wydawania potwierdzeń nadania indywidualnego numeru operatora platformy stosuje się odpowiednio przepisy działu VIIIa ustawy – Ordynacja podatkowa. 3. Decyzji o unieważnieniu albo cofnięciu indywidualnego numeru operatora platformy nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności.	
Dyrektywa Rady (UE) 2014/107/UE z dnia 9 grudnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 359, Tom 57 z 16.12.2014, str. 1),					

Załącznik I Sekcja VIII lit. A pkt 7	Termin »aktywa finansowe« obejmuje papier wartościowy (na przykład akcję spółki; udział w spółce osobowej lub własność rzeczywistą w spółce osobowej lub truście charakteryzujących się własnością rozproszoną lub będących w obrocie publicznym; weksel, obligację, skrypt dłużny lub inne dowody wierzytelności), udział w spółce osobowej, umowę towarową, umowę swapu (na przykład swapy stóp procentowych, swapy walutowe, swapy bazowe, górne pułapy stóp procentowych, dolne pułapy stóp procentowych, swapy towarowe, swapy akcyjne, swapy indeksowe i podobne umowy), 'umowę ubezpieczenia' lub 'umowę renty', bądź jakikolwiek udział (łącznie z kontraktem terminowym typu future lub kontraktem terminowym typu forward lub opcją) w papierze wartościowym, udziale w spółce osobowej, umowie towarowej, umowie swapu, 'umowie ubezpieczenia' lub 'umowie renty'. Termin »aktywa finansowe« nie obejmuje niedłużnego, bezpośredniego udziału w nieruchomości.	T	Art. 1 pkt 15	15) w art. 24 w ust. 1 w pkt 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „aktywach finansowych - rozumie się przez to w szczególności:”;	
Załącznik I Sekcja IX pkt 1	Na mocy art. 8 ust. 3a niniejszej dyrektywy państwa członkowskie muszą wprowadzić zasady i procedury administracyjne w celu zapewnienia skutecznego wykonywania i przestrzegania opisanych powyżej procedur sprawozdawczych i procedur należytej staranności, w tym: 1) zasady uniemożliwiające jakimkolwiek 'instytucjom finansowym', osobom lub pośrednikom przyjmowanie praktyk służących obchodzeniu procedur sprawozdawczych i procedur należytej staranności.	T	Art. 1 pkt 22	22) po art. 71 dodaje się art. 71a w brzmieniu: „Art. 71a. 1. Jeżeli raportująca instytucja finansowa lub inny podmiot zawiera porozumienie, sprzeczne w danych okolicznościach z przedmiotem lub celem ustawy, którego głównym celem lub jednym z głównych celów jest uniknięcie obowiązków stosowania procedur należytej staranności lub procedur sprawozdawczych, a sposób działania był sztuczny, uznaje się na potrzeby obowiązków określonych w niniejszym dziale, że takie porozumienie nie zostało zawarte. 2. Sposób działania nie jest sztuczny, jeżeli na podstawie istniejących okoliczności należy przyjąć, że podmiot działający rozsądnie i kierujący się	

				zgodnymi z prawem celami zastosowałby ten sposób działania w dominującej mierze z uzasadnionych przyczyn ekonomicznych. 3. Przez porozumienie, o którym mowa w ust. 1, rozumie się czynność lub zespół czynności podejmowanych w celu uniknięcia obowiązku stosowania procedur należytej staranności lub procedur sprawozdawczych.”;	
Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG					
Art. 1 ust. 1	1. Niniejsza dyrektywa ustanawia zasady i procedury, zgodnie z którymi państwa członkowskie współpracują ze sobą w celu wymiany informacji, które wydają się być istotne do celów stosowania i egzekwowania krajowych przepisów państw członkowskich dotyczących podatków, o których mowa w art. 2.	T	Art. 1 pkt 2, 3, 14, 26, (dot. art. 4, 23, 90a uWIP) Art. 3 Art. 4 (dot. art. 80ca KKS) Art. 5	2) w art. 4: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Organy administracji publicznej oraz instytucje finansowe wymienione w art. 48 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 615, z późn. zm.)), na żądanie sporządzone na piśmie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, są obowiązane do udzielenia informacji podatkowych w razie wystąpienia właściwego organu w zakresie i na zasadach określonych odpowiednio w: 1) ust. 3 i 4 oraz dziale II lub ratyfikowanych umowach o unikaniu podwójnego opodatkowania i innych ratyfikowanych umowach	

				międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska; 2) ust. 4 i rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.)).”, b) w ust. 1a wyrazy „na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub jego upoważnionego przedstawiciela” zastępuje się wyrazami „na żądanie sporządzone na piśmie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub Szefa Krajowej Administracji Skarbowej”, c) dodaje się ust. 3 i 4 w brzmieniu: „3. Zakres informacji podatkowych wymienianych z innymi państwami obejmuje informacje niezbędne dla celów stosowania i wykonywania krajowych przepisów państwa właściwego organu, które są możliwe do pozyskania przez organy podatkowe na podstawie obowiązujących przepisów prawa i znajdują się w posiadaniu organu lub instytucji, o których mowa w ust. 1 i 1a. 4. Żądanie, o którym mowa w ust. 1 i 1a, obejmuje wskazanie właściwego organu, który wystąpił o udzielenie informacji, zakres żądanych informacji,	

				okres, którego informacje mają dotyczyć, termin ich przekazania oraz pouczenie o treści art. 90a.”; 3) w art. 5 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu: „1a. Od decyzji i postanowień w sprawach wymiany informacji podatkowych z innymi państwami wydanych w pierwszej instancji przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej nie służy odwołanie ani zażalenie, jednakże strona niezadowolona z decyzji lub postanowienia, na które zgodnie z odrębnymi przepisami służy zażalenie, może zwrócić się do tego organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy. Do wniosku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od decyzji lub zażaleń na postanowienie. 1b. W przypadku gdy zgodnie z odrębnymi przepisami właściwy do załatwienia sprawy z zakresu wymiany informacji podatkowych z innymi państwami w pierwszej instancji jest organ wyższego stopnia w stosunku do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, organem właściwym do załatwienia tej sprawy jest Szef Krajowej Administracji Skarbowej.”; 14) w art. 23 ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. W sprawach nieuregulowanych w art. 8–14 stosuje się odpowiednio przepisy:	

				1) działu IV rozdziałów 1, 2 i 5, rozdziału 6, z wyłączeniem art. 156 § 2 i 3, rozdziałów 8 i 9, rozdziału 11, z wyłączeniem art. 182–185, rozdziału 14 oraz art. 143 ustawy – Ordynacja podatkowa; 2) działu IV ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej."; 26) po art. 90 dodaje się art. 90a i art. 90b w brzmieniu: „Art. 90a. Instytucja finansowa i instytucja obowiązana, które nie dopełniają obowiązku udzielenia posiadanych informacji, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 lub 1a, podlegają karze pieniężnej. **Art. 3.** W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2023 r. poz. 2488) w art. 105 w ust. 1 w pkt 2 po lit. e dodaje się lit. ea w brzmieniu: „ea) ministra właściwego do spraw finansów publicznych i Szefa Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie określonym w przepisach ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2023 r. poz. 241 oraz z 2024 r. poz.),". **Art. 4.** W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2023 r. poz. 654 i 818) po art. 80c dodaje się art. 80ca i art. 80cb w brzmieniu: „Art. 80ca. § 1. Kto, działając w imieniu lub interesie instytucji finansowej lub instytucji	

				obowiązanej, wbrew przepisom ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami, nie dopełnia obowiązku udzielenia posiadanych informacji , o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 lub 1a tej ustawy, podlega karze grzywny do 180 stawek dziennych. § 2. W wypadku mniejszej wagi, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny za wykroczenie skarbowe. **Art. 5**. W ustawie z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1278, 1394, 1407, 1723 i 1843) w art. 9f w ust. 1 po pkt 5ca dodaje się pkt 5cb w brzmieniu: „5cb) ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych i Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie określonym w przepisach ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. z 2023 r. poz. 241 oraz z 2024 r. poz.);”.	
Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. U. UE L 268 z 12.10.2010, s. 1)					
Art. 7 ust. 1 i 2	Na wniosek organu występującego z wnioskiem organ wezwany przekazuje informacje, o których mowa w art. 1, wraz ze wszelkimi informacjami dotyczącymi konkretnego przypadku lub przypadków. 2. Do celów przesyłania informacji, o których mowa w ust. 1, organ wezwany doprowadza do przeprowadzenia	T	Art. 1 pkt 2 (dot. art. 4 ust. 1 uWIP)	2) w art. 4: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Organy administracji publicznej oraz instytucje	

	każdego postępowania administracyjnego niezbędnego do uzyskania takich informacji.			finansowe wymienione w art. 48 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2023 r. poz. 615, z późn. zm.)), na żądanie sporządzone na piśmie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, są obowiązane do udzielenia informacji podatkowych w razie wystąpienia właściwego organu w zakresie i na zasadach określonych odpowiednio w: 1) ust. 3 i 4 oraz dziale II lub ratyfikowanych umowach o unikaniu podwójnego opodatkowania i innych ratyfikowanych umowach międzynarodowych, których stroną jest Rzeczpospolita Polska; 2) ust. 4 i rozporządzeniu Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 268 z 12.10.2010, str. 1, z późn. zm.).”,	

ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI
w zakresie objętym przedmiotem projektu ustawy o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu projektu wykraczająca	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
1.	Art. 1 pkt 23 (dotyczy dodawanego art. 75a ust. 1 pkt 13 ustawy uWIP)	13) państwie uczestniczącym – rozumie się przez to: a) Rzeczpospolitą Polską lub inne państwo członkowskie, b) kwalifikowaną jurysdykcję spoza UE, c) państwo lub terytorium, z którym Rzeczpospolita Polska zawarła porozumienie stanowiące podstawę automatycznej wymiany informacji o sprzedawcach, a niebędące kwalifikowaną jurysdykcją spoza UE;	W celu zapewnienia przejrzystości projektu ustawy, zostały zdefiniowane pojęcia doprecyzowujące.
2.	Art. 1 pkt 2, 17, 18, 19, 20, 21, 25	2) w art. 4: (…) b) w ust. 1a wyrazy „na pisemne żądanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych, Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub jego upoważnionego przedstawiciela” zastępuje się wyrazami „na żądanie sporządzone na piśmie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych lub Szefa Krajowej Administracji Skarbowej”, 17) w art. 34 w ust. 5 w pkt 3 wyrazy „w formie elektronicznej” zastępuje się wyrazami „w postaci elektronicznej”; 18) w art. 50 w ust. 6: a) w pkt 2 wyrazy „w formie papierowej” zastępuje się wyrazami „w postaci papierowej”, b) w pkt 3 wyrazy „w formie elektronicznej” zastępuje się wyrazami „w postaci elektronicznej” ; 19) w art. 53 w ust. 3: a) w pkt 2 wyrazy „w formie papierowej” zastępuje się wyrazami „w postaci papierowej”,	Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian w ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz.U. z 2021 r. poz. 626 z późn. zm.), a także Ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz.U. z 2023 r. poz. 141), mających na celu dostosowanie do siatki pojęciowej wynikającej ze zmian wprowadzonych w szeregu ustaw w wyniku wejścia w życie Ustawy o doręczeniach elektronicznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 2320 ze zm.).

		b) w pkt 3 wyrazy „w formie elektronicznej” zastępuje się wyrazami „w postaci elektronicznej”; 20) w art. 70 w ust. 5 pkt 8 otrzymuje brzmienie: „8) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli wynik kontroli został wydany w formie dokumentu elektronicznego – kwalifikowany podpis elektroniczny, podpis zaufany albo podpis osobisty.”; 21) w art. 71 w ust. 1 wyrazy „na pisemne żądanie” zastępuje się wyrazami „na żądanie sporządzone na piśmie przez”; 25) w art. 87c w ust. 1 wyrazy „na pisemne żądanie” zastępuje się wyrazami „na żądanie sporządzone na piśmie przez”;	
3.	Art. 1 pkt 11	11) art. 18 otrzymuje brzmienie: „Art. 18. Szef Krajowej Administracji Skarbowej, w celu usprawnienia współpracy, może zawierać z właściwym organem państwa członkowskiego lub państwa trzeciego porozumienia dwustronne lub wielostronne w zakresie szczegółowego sposobu i trybu wymiany informacji podatkowych.”;	Zmiana brzmienia art. 18 uWIP pozwoli na zapewnienie spójności z przypisanymi Szefowi KAS zadaniami. Zawieranie porozumień oraz podpisywanie innych dokumentów związanych z roboczą organizacją współpracy w zakresie wymiany informacji podatkowych zarówno z państwami członkowskimi UE, jak również z państwami trzecimi, należy bowiem do kompetencji Szefa KAS.
4.	Art. 1 pkt 23 (dotyczy dodawanego art. 75a ust. 5 ustawy uWIP)	6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra listę państw i terytoriów, o których mowa w ust. 1 pkt 11 lit. b i c, i dokonuje jej bieżącej aktualizacji.	Dodanie art. 75a ust. 5 do uWIP ma na celu ułatwienie raportującym operatorom platform stosowania przepisów poprzez informowanie ich o tym z jakimi państwami zawarto umowy, o których mowa w art. 75a pkt 13 uWIP.
5.	Art. 6 pkt 1	Art. 6. W ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz. U. z 2023 r. poz. 41) wprowadza się następujące zmiany: 1) w art. 4 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:	Projekt wprowadza zmiany dostosowawcze do ustawy o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA w zakresie oświadczeń zbieranych pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w odniesieniu do nowych rachunków finansowych. Wprowadzona zmiana stanowi odpowiedź na

		„4a. Oświadczenia o których mowa w ust. 2, są składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia i zawierają klauzulę o następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Wymóg pouczenia o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań uważa się za spełniony także w przypadku oświadczeń o odpowiedzialności za składanie fałszywych zeznań składanych na formularzach W8 i W9, o których mowa w Umowie FATCA oraz załączniku I do tej Umowy.”; Art. 18. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2024 r., z wyjątkiem art. 6 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem 1 września 2024 r.	wątpliwości zgłaszane przez instytucje finansowe dotyczące kwestii oświadczeń zbieranych pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań w odniesieniu do nowych rachunków finansowych.
6.	Art. 6 pkt 2-3, 5	2) w art. 7 w ust. 1 wyrazy „na pisemne żądanie Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub organu upoważnionego” zastępuje się wyrazami „na żądanie sporządzone na piśmie przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej lub organ upoważniony”; 3) w art. 8: a) w ust. 5 wyrazy „w formie elektronicznej” zastępuje się wyrazami „w postaci elektronicznej”, b) w ust. 11 pkt 9 otrzymuje brzmienie: „9) podpis osoby upoważnionej, z podaniem jej imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego, a jeżeli wynik kontroli został wydany w formie dokumentu elektronicznego – kwalifikowany podpis elektroniczny, podpis zaufany albo podpis osobisty.”; (…) 5) w art. 11 w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) sporządzonym na piśmie zobowiązaniu osób upoważnionych do przetwarzania danych osobowych do zachowania ich w tajemnicy;”.	Projekt ustawy przewiduje wprowadzenie zmian w ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz.U. z 2021 r. poz. 626), a także Ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wykonywaniu Umowy między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Stanów Zjednoczonych Ameryki w sprawie poprawy wypełniania międzynarodowych obowiązków podatkowych oraz wdrożenia ustawodawstwa FATCA (Dz.U. z 2020 r. poz. 166 z późn. zm.), mających na celu dostosowanie do siatki pojęciowej wynikającej ze zmian wprowadzonych w szeregu ustaw w wyniku wejścia w życie Ustawy o doręczeniach elektronicznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 2320 z późn. zm.).

7.	Art. 6 pkt 4	4) po art. 10 dodaje się art. 10a w brzmieniu: „Art. 10a. 1. Jeżeli raportująca polska instytucja finansowa lub inny podmiot zawiera porozumienie sprzeczne w danych okolicznościach z przedmiotem lub celem ustawy lub Umowy FATCA, którego głównym celem lub jednym z głównych celów jest uniknięcie wykonywania obowiązków w zakresie identyfikowania amerykańskich rachunków raportowanych i przekazywania informacji o amerykańskich rachunkach raportowanych wynikających z ustawy lub Umowy FATCA, a sposób działania był sztuczny, uznaje się na potrzeby obowiązków wynikających z ustawy lub Umowy FATCA, że takie porozumienie nie zostało zawarte. 2. Sposób działania nie jest sztuczny, jeżeli na podstawie istniejących okoliczności należy przyjąć, że podmiot działający rozsądnie i kierujący się zgodnymi z prawem celami zastosowałby ten sposób działania w dominującej mierze z uzasadnionych przyczyn ekonomicznych. 3. Przez porozumienie, o którym mowa w ust. 1, rozumie się czynność lub zespół czynności podejmowanych w celu uniknięcia wykonywania obowiązków w zakresie identyfikowania amerykańskich rachunków raportowanych i przekazywania informacji o amerykańskich rachunkach raportowanych.”;	Projektowane przepisy małej klauzuli antyabuzywnej bazują na analogicznym przepisie projektowanych zmian w ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami. Projektowana zmiana jest zasadna z uwagi na zbliżone reżimy dot. automatycznej wymiany informacji podatkowych na gruncie FATCA i CRS. Zmiany wprowadzone w ustawie o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami służą efektywnemu wdrożeniu sekcji IX standardu CRS. Zgodnie z rekomendacjami Global Forum, Polska powinna wdrożyć zasady uniemożliwiające instytucjom finansowym, oraz innym osobom i pośrednikom wdrażanie praktyk mających na celu obejście tzw. procedur należytej staranności i sprawozdawczości. Zgodnie z załączoną tabelą zgodności projektowana zmiana służy także właściwej implementacji Załącznika I Sekcji IX pkt 1 Dyrektywy DAC.

Projekt

R O Z P O R Z Ą D Z E N I E

M I N I S T R A F I N A N S Ó W [1)]

z dnia

w sprawie sposobu i trybu przyjmowania i zwrotu kaucji gwarancyjnej

Na podstawie art. 75y ust. 7 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. 2023 r. poz. 241 oraz z 2024 r. poz. …) zarządza się, co następuje:

§ 1. Kaucję gwarancyjną przyjmuje się w formie:

1) depozytu pieniężnego – na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego właściwy dla podmiotu składającego kaucję gwarancyjną naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania;
2) gwarancji bankowej – w urzędzie skarbowym, przy pomocy którego właściwy dla podmiotu składającego kaucję gwarancyjną naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania;
3) obligacji Skarbu Państwa – w urzędzie skarbowym, przy pomocy którego właściwy dla podmiotu składającego kaucję gwarancyjną naczelnik urzędu skarbowego wykonuje swoje zadania – w postaci imiennego świadectwa depozytowego wydanego przez bank lub dom maklerski, potwierdzającego dokonanie blokady obligacji Skarbu Państwa, w którym została zawarta klauzula określająca, że obligacje mogą być odblokowane za zgodą naczelnika urzędu skarbowego.

§ 2. 1. Naczelnik urzędu skarbowego wydaje podatnikowi potwierdzenie przyjęcia kaucji gwarancyjnej w formie pisemnej.

2. W przypadku kaucji gwarancyjnej w formie depozytu pieniężnego, naczelnik urzędu skarbowego wydaje potwierdzenie przyjęcia kaucji, o którym mowa w ust. 1, po przedstawieniu polecenia przelewu kwoty depozytu pieniężnego na rachunek urzędu skarbowego i po otrzymaniu dowodu z rachunku bankowego urzędu potwierdzającego wpłynięcie kwoty depozytu.

[1)] Minister Finansów kieruje działem administracji rządowej – finanse publiczne, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2023 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Finansów (Dz. U. poz. 2710).

§ 3. 1. Zwrot kaucji gwarancyjnej następuje na wniosek podmiotu, który ją złożył, po przedstawieniu dowodu na spełnienie jednej z przesłanek określonych w art. 75y ust. 4 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami.

2. Zwrotu kaucji gwarancyjnej dokonuje naczelnik urzędu skarbowego właściwy dla podmiotu, który ją złożył.

§ 4. 1. Zwrot kaucji gwarancyjnej złożonej w formie depozytu pieniężnego następuje przelewem na rachunek wnioskodawcy, wskazany we wniosku.

2. Zwrot kaucji gwarancyjnej złożonej w formie w gwarancji bankowej następuje poprzez zwrot dokumentu poświadczającego jej udzielenie, za pokwitowaniem.

3. Zwrot kaucji gwarancyjnej złożonej w formie obligacji Skarbu Państwa, następuje poprzez zgodę naczelnika urzędu skarbowego, właściwego dla podmiotu, który ją złożył, na odblokowanie obligacji.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem … 2024 r.

MINISTER FINANSÓW

UZASADNIENIE

Celem projektowanego rozporządzenia jest dostosowanie stanu prawnego do przepisów ustawy z dnia … o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. …), dalej: „ustawa nowelizująca”.

Ustawa nowelizująca implementuje do krajowego porządku prawnego w szczególności przepisy dyrektywy Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 104/1 z 25.03.2021; zwana dalej: dyrektywą, dyrektywą DAC7 bądź DAC7).

Wdrażane przepisy dyrektywy ograniczają się do stworzenia wspólnych, unijnych ram sprawozdawczości, które są konieczne do zgłaszania dochodów uzyskiwanych za pośrednictwem platform cyfrowych. Wdrażana dyrektywa jest odpowiedzią na problemy w zakresie ograniczonej dostępności danych dotyczących dochodów uzyskanych przez podatników za pośrednictwem platform cyfrowych. Komisja Europejska dostrzegła nie tylko przeszkody w zakresie uzyskania informacji o dochodach uzyskiwanych przez sprzedawców korzystających z pośrednictwa platform cyfrowych, ale także problem zbyt niskiej skuteczności współpracy administracji podatkowych państw członkowskich.

Projektowany przepis art. 75y ust. 2-6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. 2023 r. poz. 241) (dalej „ustawa o wymianie informacji podatkowych”) stanowi transpozycję art. 8ac ust. 4 dyrektywy DAC7, który przewiduje m.in., że raportujący operator platformy, którego rejestracja została cofnięta, będzie mógł zarejestrować się ponownie, jedynie pod warunkiem przedstawienia organom zainteresowanego państwa członkowskiego odpowiednich gwarancji w odniesieniu do swojego zobowiązania do przestrzegania obowiązków sprawozdawczych w Unii, w tym wszelkich zaległych niewypełnionych obowiązków sprawozdawczych. W tym zakresie w projektowanej ustawie nowelizującej została wprowadzona kaucja gwarancyjna, która dotyczy sytuacji, kiedy zgodnie z wprowadzanymi przepisami art. 75y ust. 1 pkt 4, raportujący operator platformy nie zrealizuje obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 75b, pomimo zastosowania procedury zastosowania wezwań przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej i określonej w art. 75i. W tej sytuacji, w przypadku cofnięcia indywidualnego numeru operatora platformy, może on zostać nadany ponownie jedynie po złożeniu Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej kaucji gwarancyjnej w wysokości 1 000 000 zł.

Zgodnie z dodanym przez ustawę nowelizującą art. 75y ust. 7 ustawy o wymianie informacji podatkowych minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb przyjmowania i zwrotu kaucji gwarancyjnej, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego udokumentowania przyjęcia i zwrotu kaucji.

Mając również na względzie treść projektowanego art. 75y ust. 3 ustawy o wymianie informacji podatkowych kaucję gwarancyjną składa się w formie depozytu pieniężnego lub gwarancji bankowych lub obligacji Skarbu Państwa co najmniej o trzyletnim terminie wykupu.

Szczegóły dotyczące zasad przyjmowania i zwrotu kaucji gwarancyjnej w zależności od jej formy zostaną uregulowane przepisami niniejszego rozporządzenia. Projektowane rozporządzenie określa zasady i sposób złożenia kaucji gwarancyjnej w zależności od jej formy

(§1 pkt 1-3) oraz sposób potwierdzenia przyjęcia tej kaucji przez naczelnika urzędu skarbowego (§2 ust. 1 i 2).

Termin utrzymywania kaucji gwarancyjnej przez właściwy organ jest limitowany zgodnie z art. 75y ust. 5 ustawy nowelizującej. Tym samym, po spełnieniu się przesłanek wymienionych w tym artykule kaucja gwarancyjna ulega zwrotowi. Szczegóły zwrotu określa natomiast §3 oraz §4 projektowanego rozporządzenia.

Projekt zakłada, że rozporządzenie wejdzie w życie z dniem … 2024 r. Termin ten będzie skorelowany z datą wejścia w życie ustawy nowelizującej.

Projekt rozporządzenia nie podlega notyfikacji, o której mowa w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Przedmiotowy projekt rozporządzenia nie jest sprzeczny z obowiązującymi regulacjami Unii Europejskiej w tym zakresie.

Projekt rozporządzenia nie wymaga przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2022 r. poz. 348), projekt rozporządzenia zostanie udostępniony w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Nazwa projektu Rozporządzenie Ministra Finansów w sprawie sposobu i trybu przyjmowania i zwrotu kaucji gwarancyjnej **Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące** Ministerstwo Finansów **Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu** Jarosław Neneman, Podsekretarz Stanu w Ministerstwie Finansów **Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu** dr Beata Rogowska-Rajda, Dyrektor Departamentu Polityki Podatkowej sekretariat.dsp@mf.gov.pl +48 22 694 38 86	**Data sporządzenia** 27-03-2024 **Źródło** Upoważnienie ustawowe - art. 75y ust. 7 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. 2023 r. poz. 241 z późn. zm.) **Nr w Wykazie prac**

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Celem projektowanego rozporządzenia jest dostosowanie stanu prawnego do przepisów ustawy z dnia … o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. …), dalej: „ustawa nowelizująca”.

Ustawa nowelizująca implementuje do krajowego porządku prawnego w szczególności przepisy dyrektywy Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającą dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (Dz. Urz. UE L 104/1 z 25.03.2021; zwana dalej: dyrektywą, dyrektywą DAC7 bądź DAC7).

Projektowany przepis art. 75y ust. 2-6 ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami (Dz. U. 2023 r. poz. 241) (dalej ustawa o wymianie informacji podatkowych) stanowi transpozycję art. 8ac ust. 4 dyrektywy DAC7, który przewiduje m.in., że raportujący operator platformy, którego rejestracja została cofnięta, będzie mógł zarejestrować się ponownie, jedynie pod warunkiem przedstawienia organom zainteresowanego państwa członkowskiego odpowiednich gwarancji w odniesieniu do swojego zobowiązania do przestrzegania obowiązków sprawozdawczych w Unii, w tym wszelkich zaległych niewypełnionych obowiązków sprawozdawczych.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W projektowanej ustawie nowelizującej została wprowadzona kaucja gwarancyjna, która dotyczy sytuacji, kiedy zgodnie z wprowadzanymi przepisami art. 75y ust. 1 pkt 4, raportujący operator platformy nie zrealizuje obowiązku sprawozdawczego, o którym mowa w art. 75b, pomimo zastosowania procedury zastosowania wezwań przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej i określonej w art. 75i. W tej sytuacji, w przypadku cofnięcia indywidualnego numeru operatora platformy, może on zostać nadany ponownie jedynie po złożeniu Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej kaucji gwarancyjnej w wysokości 1 000 000 zł.
Zgodnie z dodanym przez ustawę nowelizującą art. 75y ust. 7 ustawy o wymianie informacji podatkowych minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb przyjmowania i zwrotu kaucji gwarancyjnej, uwzględniając konieczność zapewnienia prawidłowego udokumentowania przyjęcia i zwrotu kaucji.
Szczegóły dotyczące zasad przyjmowania i zwrotu kaucji gwarancyjnej w zależności od jej formy zostaną uregulowane przepisami niniejszego rozporządzenia. Projektowane rozporządzenie określa zasady i sposób złożenia kaucji gwarancyjnej w zależności od jej formy (§1 pkt 1-3) oraz sposób potwierdzenia przyjęcia tej kaucji przez naczelnika urzędu skarbowego (§2 ust. 1 i 2). Szczegóły zwrotu określa natomiast §3 oraz §4 projektowanego rozporządzenia.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Projekt – w swojej zasadniczej części – stanowi implementację przepisu art. 8ac ust. 4 dyrektywy UE, tak więc, co do zasady, w krajach członkowskich problem ten zostanie zaadresowany w sposób spójny z rozwiązaniem proponowanym w niniejszych przepisach. Dyrektywa DAC7 stanowi realizację Model Reporting Rules wypracowanych w ramach prac OECD.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Szef Krajowej Administracji Skarbowej	1	Informacje własne	Konieczność przyjmowania i zwrotu kaucji gwarancyjnych od raportujących operatorów platform, którym cofnięto nadany indywidualny numer.
Naczelnicy Urzędów Skarbowych	Uzależniona od liczby operatorów spoza UE rejestrujących się jako operatorzy platform w Polsce oraz przyjętej w KAS organizacji przyjmowania i zwrotu kaucji gwarancyjnych	Informacje własne	Zgodnie z rozporządzeniem ww. procedurę realizować będzie naczelnik urzędu skarbowego.
raportujący operatorzy platform którym cofnięto indywidualny numer	nieokreślona	-	Sposób przekazywania kaucji gwarancyjnej oraz jej zwrotu w zależności od jej formy.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M. P. z 2022 r. poz. 348), projekt rozporządzenia został udostępniony w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z …… r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	*Łącznie (0-10)*
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												
Saldo ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa												
JST												
pozostałe jednostki (oddzielnie)												

Źródła finansowania	

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Brak wpływu na sektor finansów publicznych. Projektowane przepisy nie pociągają za sobą zasadniczo obciążeń budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego, mogą ewentualnie być związane z koniecznością obsługi przyjmowania i zwrotów kaucji.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	*Łącznie (0-10)*
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z …… r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Wejście w życie rozporządzenia nie będzie miało wpływu na rodzinę, obywateli oraz gospodarstwa domowe.						
Niemierzalne								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowana regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw oraz na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

☐ nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☒ nie ☐ nie dotyczy
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy

Komentarz: Zwiększenie liczby dokumentów oraz liczby procedur wynika z wprowadzenia procedury związanej z przyjmowaniem i zwrotem kaucji gwarancyjnych od operatorów platform, którym cofnięto nadany indywidualny numer. Obowiązek ten wynika z konieczności wdrożenia dyrektywy 2021/214.

9. Wpływ na rynek pracy

Nie przewiduje się wpływu projektowanego rozporządzenia na rynek pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu		

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego
Projekt zakłada, że rozporządzenie wejdzie w życie z dniem … 2024 r. Termin ten będzie skorelowany z datą wejścia w życie ustawy o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw.
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?
Z uwagi na przedmiot regulacji projektowanego rozporządzenia nie jest planowana ewaluacja efektów projektu, a tym samym nie przewiduje się stosowania mierników tej ewaluacji.
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)
Nie dotyczy.

Minister do spraw
Unii Europejskiej

Adam Szłapka

DPUE.720.114.2024(14)
Warszawa, 08 kwietnia 2024 r.
Dot. RM-0610-25-24 z 4.04.2024 r.

Pani Joanna Knapińska
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej *projektu ustawy o zmianie ustawy o wymianie informacji podatkowych z innymi państwami oraz niektórych innych ustaw*, wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Sekretarz,

w związku z przedłożonym projektem ustawy pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Niezależnie od powyższej opinii, zwracam uwagę na konieczność pilnego procedowania projektu. Przedmiotowy projekt dokonuje bowiem wdrożenia *dyrektywy Rady (UE) 2021/514 z dnia 22 marca 2021 r. zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania*, której terminy wdrożenia upłynęły w dniach 31 grudnia 2022 r. oraz 31 grudnia 2023 r. W związku z brakiem wdrożenia dyrektywy Komisja Europejska prowadzi przeciwko Polsce dwa postępowania naruszeniowe, jedno znajdujące się na etapie uzasadnionej opinii (naruszenie nr 2023/0031), a drugie na etapie zarzutów formalnych (naruszenie nr 2024/0108).

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia

Agnieszka Bartol-Saurel
Sekretarz Stanu
/dokument podpisany elektronicznie/

Do wiadomości:
Pan Andrzej Domański
Minister Finansów

Telefon: +48 22 694 7540
SMUE@kprm.gov.pl
www.gov.pl/web/premier

Kancelaria Prezesa Rady Ministrów
Al. Ujazdowskie 1/3
00-583 Warszawa